FILIERA ELVEȚIANĂ

Piața neagră pentru fabricarea bombei iraniene

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

FILIERA ELVEȚIANĂ

Traducere din limba franceză
de Marian Tiu

METEOR PRESS

CAPITOLUL I

În timp ce se lăsa purtat de mulţimea care se învârtea în sens invers acelor de ceasornic în jurul templului Kaaba, înalt de 15 metri şi acoperit cu o ţesătură neagră brodată cu versete din Coran scrise cu fire aurite, Sharam Amiri se întorcea frecvent, încercând să identifice în acest ocean de figuri extatice pe cel care îi dăduse întâlnire.

Esplanada moscheii Haram Al Sharif nu mai era decât un imens covor alb format din miile de pelerini îmbrăcaţi cu toţii la fel.

Îl luă cu ameţeală.

Fără încetare, zeci de mii de pelerini, îmbrăcaţi în costumul din pânză albă care îi făcea pe toţi identici, se învârteau ca nişte somnambuli pe esplanada moscheii Haram Al Sharif, cea mai sfântă din Islam. Era „Hajj", pelerinajul la Mecca, unul dintre cei cinci stâlpi ai Islamului. Ca în fiecare an, milioane de musulmani veniseră la „Hajj" din lumea întreagă, chiar dacă se îndatorau pentru tot restul vieţii.

„Tawaf", obligaţia de a te învârti de şapte ori în jurul micului templu Kaaba, acoperit cu pânză neagră, unde doar şefii de state aveau dreptul să intre, nu înceta deloc în cele cinci zile de pelerinaj. Un vârtej alb de credincioşi în picioarele goale, antrenaţi de mişcarea browniană a mulţimii.

Aceasta fu cuprinsă de un fel de „val" şi Sharam Amiri, îmbrâncit, aproape că se împiedică, ceea ce însemna o moarte aproape sigură, călcat în picioare de slujitorii Domnului, exaltaţi de credinţa lor. În fiecare an, mii de pelerini erau omorâţi în busculade monstruoase şi inevitabile.

Iranianul se simţi literalmente împins spre Kaaba. Câţiva pelerini aproape că se zbăteau împotriva curentului, pentru a putea atinge Piatra Neagră striată de fire de argint, încastrată la un metru de sol într-unul din colţurile templului, semănând în realitate cu un strugure uscat, din cauza cerii maro care o acoperea. Teoretic, fiecare pelerin trebuia să o îmbrăţişeze. În realitate, doar cei mai norocoşi reuşeau să o atingă în treacăt. Credinţa spunea că cei care reuşeau să pună mâna pe ea îşi vedeau toate păcatele iertate.

Fără să vrea, Sharam Amiri se trezi, purtat de mulţime, destul de aproape pentru a putea pune mâna pe ea, dar nici măcar nu încercă. Nu era un credincios fanatic şi se afla la Mecca pentru un singur motiv, care nu avea nicio legătură cu religia. În schimb, unul dintre vecinii săi, care reuşise să atingă pe fugă Piatra Neagră, începu să

psalmodieze, extatic, ca un disc uzat, versetul 196 Sura 2 din Coran:

„Săvârşiţi, din iubire faţă de Dumnezeu, marele şi micul pelerinaj!"

În mulţimea aflată în mişcare, Sharam Amiri se pomeni apoi în lungul tunel care lega esplanada de moschee – singura din Islam unde femeile şi bărbaţii stăteau împreună – la Mina, acolo unde se ridicau cele trei stele simbolizând Micul Satan, Mijlociul Satan şi Marele Satan.

Un alt punct de trecere obligatoriu al pelerinajului.

Era 29 noiembrie şi, de patru zile, milioane de pelerini urmau în fiecare zi acelaşi traseu, de la moscheea Al Haram la Mina, apoi la muntele Arafat, un deal modest de cincizeci de metri înălţime, supranumit muntele Milei, punct forte al pelerinajului.

Erau 34 de grade, dar nimeni nu părea să sufere de căldură, în afară de cei mai plăpânzi, evacuaţi imediat de infirmierii postaţi aproape peste tot, sub supravegherea soldaţilor saudiţi. Noaptea, temperatura cobora până la 27 de grade, o răcoare potrivită.

Sharam Amiri ieşi din tunel şi se trezi în faţa celor trei stele „diabolice". Şi acolo, ritualul „Rajan" era strict. Trebuia să arunce cu piatra de şapte ori în fiecare stea, implorându-l pe Dumnezeu să alunge demonul.

Totul era pregătit: camioane aduceau tone de pietre mici pe care pelerinii le puteau culege în

voie venind de pe muntele Arafat, ţinându-le apoi în buzunare.

După ce aruncase conştiincios cele douăzeci şi una de pietre, Sharam Amiri se uită din nou în jurul lui, neîntâlnind decât figuri extatice, cu priviri iluminate.

De când debarcase la Djeddah, în urmă cu cinci zile, iranianul nu se gândea decât la această întâlnire organizată cu câteva luni în urmă la Viena, în Austria, unde asistase la o şedinţă a AIEA (Agenţia Internaţională a Energiei Atomice) în calitate de consilier tehnic al ministrului iranian însărcinat cu programul nuclear „civil". Or, ajunsese în ultima zi de pelerinaj şi nu văzuse pe nimeni. Îi era imposibil să-şi prelungească sejurul fără riscul de a trezi suspiciunea OGAB, serviciul care răspundea în Iran de supravegherea tuturor oamenilor de ştiinţă implicaţi în programul nuclear iranian şi de prevenirea răpirilor şi a dezertărilor.

În mod normal, în afară de călătoriile oficiale şi controlate, niciun cercetător implicat în programul nuclear nu avea dreptul să iasă din perimetrul „Marelui Teheran". Totuşi, când Sharam Amiri îşi manifestase dorinţa de a participa la „Hajj", nu întâmpinase probleme. Este adevărat că, într-un regim teocratic ca Iranul, era delicat să refuzi unui musulman îndeplinirea unei îndatoriri sacre, prevăzute de sfântul Coran...

În plus, Sharam Amiri nu era *direct* implicat în lucrările ştiinţifice, deşi rolul său, oarecum obscur, era esenţial dezvoltării programului.

Era aproape sigur că membri ai OGAB îl urmăriseră discret. Distanţa pe care o păstrau în aparenţă avea o explicaţie. *Niciodată*, Arabia Saudită nu permisese unui serviciu străin să acţioneze pe teritoriul ei. În privinţa tentativelor de asasinat din partea Mossadului, probabilitatea era aproape nulă.

Sharam Amiri o luă din loc, amestecat în mulţime, trecând prin faţa unui grup de africane, aproape lipite de pământ, toate cu mâinile amputate şi psalmodiind încontinuu o rugăminte, întinzând din cioatele membrelor.

„Sadaka fi sabal Allah.[1]"

Unii pelerini, fără bani, le aruncau câteva grăunţe destinate hrănirii porumbeilor, adunate de cei mai săraci participanţi la „Hajj" pentru a le mânca.

La Mecca nu veneau doar bogaţii. Unii pelerini se sacrificau la sânge să facă sfânta călătorie şi nu aveau nici cu ce să-şi plătească hotelul. Din fericire, mii de corturi albe îi adăposteau gratuit. În ciuda acestor măsuri de prevedere, un mare număr de pelerini dormeau sub cerul liber.

[1] Un dar pentru mâinile Domnului.

Terminându-şi circuitul, Sharam Amiri, epuizat, se lăsă dus spre una dintre porţile moscheii Haram Al Sharif.

Sute de pelerini stăteau la coadă în faţa restaurantului Herad, care servea mai ales hamburgeri. Era şi un McDonald's, luat cu asalt non-stop. Bineînţeles, toată carnea era *halal*[2].

Iranianul se îndreptă spre hotelul său de patru stele, Marwani, cu zece lifturi, unul dintre cele mai luxoase alături de Intercontinental, care oferea camere pentru 1300 euro pe zi. Evident, la câţiva metri de acolo, o mulţime sordidă de pelerini se înghesuiau câte şase în cameră în hoteluri jalnice, care nu aveau nici măcar apă curentă.

Desigur, în ochii lui Allah, toţi musulmanii erau egali, dar în realitate...

Sharam Amiri se opri în holul imens de la intrarea în Marwani, căutând în continuare „contactul".

Se îndrepta spre unul dintre lifturi pentru a ajunge în cameră, când doi bărbaţi îl încadrară brusc. Nu erau îmbrăcaţi în hainele albe sacre, ci în tradiţionalele *dişdaşa* saudite. Cu mustaţă scurtă, proaspăt raşi, privire ageră. Solizi. Unul dintre ei se aplecă la urechea lui.

„*Haroye doktor* Amiri?"[3]

---

[2] Carne ce provine de la animale sacrificate după tradiţia Islamului (n.trad.)

[3] Domnul doctor Amiri?

Sharam Amiri realiză că i se adresau în *farsi*, şi nu în arabă. În acest loc, nu puteau fi decât membri ai General Intelligence Directorate, Serviciile Saudite de Contraspionaj, care monitorizau pelerinajul foarte atent.

De fapt, istoria pelerinajului „Hajj" nu era una lungă şi liniştită... În 1979, trei mii de integrişti se baricadaseră într-unul dintre tuneluri, proclamând întoarcerea lui „Mahdi"– Mesia – şi dorind să răstoarne regimul saudit. Guvernul de la Riad fusese nevoit să apeleze la GIGN-ul francez pentru a rezolva situaţia. După trei zile de luptă, sufocaţi şi doborâţi, se predaseră în cele din urmă şi nici nu se mai evaluaseră pierderile.

Din contră, optzeci şi doi de supravieţuitori fuseseră condamnaţi la moarte. În Prea Marea Sa Înţelepciune, regele Fahd hotărâse să reia decapitările aproape în toate regiunile regatului, pentru a descuraja alte eventuale încercări de martiraj...

Câţiva ani mai târziu, în 1986, „pelerini" iranieni fuseseră capturaţi la sosire având asupra lor cincizeci şi unu de kilograme de explozibil. Era o perioadă în care Iranul şi Arabia Saudită duceau un război surd şi feroce.

În urma acestui incident supărător, iranienilor le fusese interzis pelerinajul pentru mai mulţi ani. A urmat o relativă lună de miere, deşi saudiţii se temeau crunt de regimul mollahilor şi îi urau pe şiiţi, consideraţi eretici. Degeaba, Mecca aparţinea tuturor musulmanilor...

– *Baleh*[4], răspunse Sharam Amiri mustăciosului îmbrăcat în *dişdaşa*, aproape uşurat.

– Un prieten vă aşteaptă la primul etaj, continuă sauditul. Suntem însărcinaţi să vă conducem la el.

Urcară într-unul dintre cele zece lifturi, oprindu-se la primul etaj, cel cu galeria comercială. Se găseau acolo de toate la preţuri foarte accesibile, inclusiv covoare de rugăciune fabricate în China, cu o busolă care arăta direcţia spre Mecca.

Traversară imensul bar, ajungând la o masă din spate unde stătea un bărbat singur, în *dişdaşa* şi el, dar cu capul descoperit, cu privirea ascunsă în spatele unor ochelari negri. Se ridică imediat, iar unul dintre saudiţi îl prezentă:

– *Haroye* Doktor Abdelkader.

„Doctorul" Abdelkader îi strânse mâna lui Sharam Amiri, iar cei doi saudiţi se retraseră.

Imediat ce plecară, se aplecă peste masă şi şopti în engleză:

– Presupun că l-aţi întâlnit pe prietenul meu Douglas, la Viena, în luna mai?

Sharam Amiri dădu afirmativ din cap. Se afla chiar la Viena, în Austria, în mai, pentru conferinţa Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică, oficial pentru a-l asista pe reprezentantul iranian de pe lângă AIEA, în realitate, însă, pentru a realiza contacte mai discrete le-

[4] Da.

gate de activitatea sa în cadrul programului nuclear iranian.

Doctorul Abdelkader îi adresă un zâmbet larg.

– Voiam să mă asigur că aveţi aceleaşi intenţii.

Sharam Amiri era atât de tulburat, încât nu îl auzi pe ospătarul care întreba ce dorea de băut. Pentru a scăpa repede de el, interlocutorul său comandă două ceaiuri cu mentă. Gândurile se învălmăşeau în capul iranianului. Viaţa sa era pe cale să se schimbe. Dacă răspundea „Da", nu va mai revedea niciodată Iranul. O ţară pe care nu o părăsise practic niciodată, decât pentru scurte călătorii profesionale în Europa.

Ţara sa unde crescuse, unde se aflau familia sa, prietenii săi, cultura sa.

În acest moment, nici nu se gândea la riscul fizic pe care şi-l asuma: asasinii *Etta'alat*[5] îi urmăreau fără milă şi fără limită pe cei care trădau Republica Islamică a Iranului.

Ca pentru a câştiga câteva secunde înainte de a decide, întrebă în şoaptă:

– Sunteţi musulman, cu adevărat?

„Doctorul" Abdelkader zâmbi discret.

– Nu, bineînţeles că nu. Numele meu este John Farmer.

[5] Ministerul Iranian de Informaţii.

Mecca era interzisă *non*-musulmanilor, deci avusese nevoie de un certificat de la imamul unei moschei care să probeze că se convertise, pentru a ajunge până acolo...

CIA avea un braţ lung şi viclean...

Ridică privirea şi o susţinu pe cea din faţa sa.

– Da, cred că nu m-am răzgândit, zise pe un ton apăsat.

I se păru că umerii interlocutorului său se ridicară imperceptibil. Îi întinse mâna şi îl anunţă.

– Vă urez bun venit!

– Mulţumesc, răspunse maşinal Sharam Amiri.

Bău puţin ceai, sesizând că avea gâtul uscat în ciuda aerului condiţionat.

John Farmer îl privea, vizibil încordat.

– Mergeţi să vă luaţi lucrurile din cameră, îl sfătui el. Vă aştept acolo. Nu uitaţi paşaportul.

– Unde mergem?

– Prietenii noştri de la GID ne aşteaptă cu o maşină în spatele hotelului. Într-o oră, vom fi la Djeddah, *Inch Allah*, adăugă el cu un zâmbet. Un avion privat ne aşteaptă acolo pentru a ne duce până la Frankfurt. De acolo, vom pleca direct spre Washington.

Se ridică.

– Vă aştept jos.

Sharam Amiri îl privi traversând barul. Destinul era încă în mâinile lui. Putea rămâne în cameră, pentru ca apoi să ia a doua zi un avion spre Teheran. Ştia că saudiţii nu se vor opune. Partici-

parea lor la dezertarea sa era deja o încălcare a tuturor regulilor.

Iranianul îşi termină ceaiul şi se îndreptă spre lifturi. După zece minute, îl regăsi pe agentul CIA în hol. Cei doi agenţi saudiţi erau la câţiva metri. Se îndreptară spre o uşă care dădea în spatele hotelului Marwani. Un Ford alb era parcat chiar în faţa uşii. Unul dintre cei doi agenţi saudiţi luă volanul. John Farmer şi Sharam Amiri se urcară în spate.

Când se îndepărtau de moscheea Haram Al Sharif, iranianul se întoarse şi văzu ora afişată de imensul ceas Omega de la Mecca. 5:37.

Ora la care viaţa lui se schimba total.

CAPITOLUL II

– Sunt alergică la caviar! Luaţi-l pe al meu!

O mână lungă, fină, cu unghii foarte roşii, aşează delicat în farfuria lui Malko o porţie de 50 de grame de „Sevruga", lângă cealaltă.

Acelaşi meniu pentru fiecare dintre cei 500 de invitaţi ai acestei petreceri de revelion, care trebuia să eclipseze toate celelalte revelioane din Marbella. Acesta era organizat de un industriaş elveţian cu totul necunoscut, Karl Kruger.

În mod regulat, Marbella vedea apărând necunoscuţi foarte bogaţi, cu o avere întotdeauna recentă şi uneori dificil de justificat. Obişnuiţii din Marbella erau indiferenţi: era suficient să dea câteva „petreceri" fastuoase pentru a intra în cercul magic şi aurit al „lumii bune", să-şi vadă fotografia în reviste ca „Hola" ori „Gala" şi să fie primiţi în restaurantele bune de către şefi de sală plecaţi până în pământ.

Bineînţeles, ceilalţi „oameni" îi primeau cu braţele deschise pe nou-veniţi, invitându-i la rândul lor, şi hora continua.

Uneori, noii „oameni" dispăreau ca nişte stele căzătoare, lăsând teancuri de facturi neplătite, dar nimeni nu-i compătimea, nici nu-şi punea întrebări în legătură cu cei care „cădeau". Veniţi din cele

patru colţuri ale lumii, fericiţii aleşi nu se interesau decât de cei pe care îi cunoşteau cu adevărat.

Karl Kruger asimilase rapid toate codurile de la Marbella. Avea masa lui rezervată permanent la Olivia Valère, discoteca unde sticla de şampanie era facturată cu mai multe zerouri. De doi ani, închiria pe tot anul o somptuoasă proprietate construită pe una dintre colinele din San Pedro de Alcantara, cu o vedere uimitoare spre Gibraltar, ceva mai la sud de Marbella. Departe de colibele construite în serie pentru clasa de mijloc britanică, ce desfigurau Costa del Sol.

Se afişa într-un Maybach uriaş, condus de o şoferiţă cu profil de madonă, cu părul lung prins în coadă de cal, care, odată oprită limuzina, cobora să-i deschidă portiera, solemnă şi respectuoasă în acelaşi timp.

În acest an, Bentley coupé şi Rolls Royce erau complet „demodate" la Marbella. Doar câţiva regi negri ai petrolului, care încă nu cunoşteau bine codurile, îndrăzneau să se arate cu ele, dar „pipiţele" blonde care îi escortau cereau atunci o primă de risc pentru a-i însoţi, prostul gust afişat riscând să le scadă cota.

– Mulţumesc! făcu Malko, înclinându-se uşor în faţa vecinei sale. Eu ador caviarul! Ce vă pot da în schimb?

O sută de grame de caviar era nivelul maxim pe care un om îl putea mânca la o singură masă.

Bruneta cu părul scurt şi faţă triunghiulară, luminată de o gură roşie, îi răspunse cu un zâmbet prea expresiv pentru a fi sincer.

– Prezenţa dumneavoastră! zise ea cu o privire sigură. Aceste dineuri sunt în general foarte plicticoase. Sper că veţi reuşi să mă distraţi.

– Mă voi strădui! promise Malko.

Sarcină deloc neplăcută.

Rochia neagră cobora până la glezne, ţinută în două bretele fine şi mulată pe un trup subţire, dar dotat cu câteva curbe apetisante.

– Karl a pregătit bine lucrurile! remarcă ea.

Era puţin spus.

O parte a parcului, în lateralul vilei, fusese acoperită cu o pânză imensă, pentru a reţine umiditatea, iar lămpile cu gaz dispuse printre mese menţineau o căldură aproape tropicală.

Apa piscinei de dimensiuni olimpice era atât de încălzită, încât vapori albi se ridicau din ea, ca dintr-o saună.

Dansatoarele care se ondulau în jurul piscinei nu riscau să răcească. De altfel, temperatura era chiar plăcută pentru 31 decembrie.

Nenumărate boxe, aşezate aproape peste tot, difuzau muzica aleasă de o echipă de DJ instalaţi pe o estradă, în spatele meselor, reuşind cu greu să acopere hărmălaia conversaţiilor celor cinci sute de invitaţi care tocmai se aşezau.

Era un dineu formal, strict, bărbaţii în smoching, femeile în rochie lungă.

Vecina lui Malko se aplecă peste masă şi apucă delicat cartonaşul brodat cu fir de aur aşezat în faţa lui.

– Ce vrea să însemne „SAS"?

– Alteţa Sa Serenisimă (Son Altesse Sérénissime), îi explică Malko, cu un zâmbet plin de modestie. Este cam pompos, dar acest titlu aparţine familiei mele de mai multe generaţii. Prinţul Albert de Monaco are acelaşi titlu.

– Ah, înţeleg! făcu tânăra, liniştită că se afla în zona „lumii bune". Sunteţi din Monaco?

Nu înţelesese de fapt. Malko precizează.

– Nu, austriac. Locuiesc în castelul familiei mele de la Liezen, unde vă voi invita cu plăcere.

După ce, bineînţeles, ar fi pus-o în cuşcă pe vulcanica lui logodnică dintotdeauna, contesa Alexandra. La rândul său, luă cartonaşul aşezat în faţa tinerei.

– Liza Herrgot este un nume german?

– Nu, elveţian. Este al soţului meu. Suntem divorţaţi, dar a rămas foarte generos cu mine.

Malko o învălui într-o privire rapidă. Cu figura ei de pisică, gura mare, bine desenată, şi privirea sclipitoare, Liza Herrgot nu lăsa indiferent pe nimeni. Bustul ei modest se mula curajos sub mătasea neagră. Poate din economie, nu îşi pusese sutien. Luă sticla de Taittinger Brut cufundată în frapieră, îi scoase dopul şi umplu cele două pahare, după care îl ridică pe al său.

– Pentru întâlnirea noastră! Sper că vă voi ajuta să petreceţi o serată plăcută.

În mod clar, această săptămână cerută de urgenţă de Central Intelligence Agency, care îl forţase să o abandoneze pe contesa Alexandra de revelion, se prezenta sub cele mai bune auspicii.

În urmă cu câteva zile, la cererea Agenţiei, sunase la biroul lui Karl Kruger, pierdut în mijlocul Elveţiei germane, într-un sat care nu se afla pe toate hărţile, Haag. Chiar aproape de Lichtenstein. Ceruse să vorbească cu preşedintele societăţii CETEC, specializată în fabricarea pompelor de vid utilizate în industria nucleară. Prezentându-se drept trimis special în Europa al unei societăţi americane cu sediul la Washington, Big Black River Technology. Această societate era interesată de cumpărarea anumitor brevete deţinute de societatea CETEC.

O secretară care vorbea germana cu un puternic accent elveţian îi răspunsese că *Herr* Kruger se afla în prezent în străinătate, în concediu, dar că îi va transmite propunerea sa.

Malko îi lăsase numărul unui telefon mobil american furnizat de CIA. Fusese extrem de surprins să primească un apel, trei zile mai târziu, de la Karl Kruger personal, care-i spunea că era în vacanţă în Marbella, dar îi propunea să vină la petrecerea de revelion pe care o organiza.

Malko, bineînţeles, acceptase, iar Karl Kruger îi sugerase să vină să ia masa împreună, a doua ori a treia zi, pentru a-i expune dorinţele.

Aşa cum făcea de fiecare dată la Marbella, Malko se instalase la Marbella Club, fondat cu câţiva ani în urmă de unul dintre prietenii săi, prinţul de Holenloe, şi închiriase o maşină. Anunţat, şeful staţiei din Viena îi promisese să-i trimită, prin intermediul staţiei din Madrid, documentaţia necesară pentru a părea credibil.

Precum şi ordinele date de la Langley.

Malko se întreba de ce fusese ales pentru această misiune, având doar vagi cunoştinţe despre tehnologia pompelor de vid. CIA era plină de specialişti mult mai pregătiţi ca el. Era probabil o explicaţie pe care o va descoperi în timp util...

Imediat ce goli paharul de Taittinger, Liza Herrgot întrebă:

– Îl cunoaşteţi bine pe Karl Kruger?

– Sincer, nu, mărturisi Malko, doar o relaţie de afaceri.

– Uitaţi-l! zise Liza Herrgot.

Un colos de aproape doi metri, înfăşurat într-un smoching impecabil, ţinând de mână o blondă spectaculoasă, de peste 1,80 m, cu umeri de luptătoare, dar bustul gen Marylin Monroe, mulată într-o rochie lungă din satin albastru electrizant.

Cu o faţă frumoasă şi trăsături armonioase, cu ochi de un albastru siberian, cu o gură cărnoasă şi un fund bombat, te făcea să te lansezi în industria pompelor de vid. O frumuseţe ravisantă şi, desigur, costisitoare...

Karl Kruger, cu corpul uşor rotunjit, fruntea cheală, ochelari cu rame pătrăţoase, avea figura netedă şi pielea pufoasă a unui bebeluş.

Cuplul se instală la o masă alăturată de cea la care se afla Malko.

Acesta se ridică imediat şi îi zise vecinei sale:

– Merg să-l salut.

Era cea mai simplă cale de a demara lucrurile. Găsise cartonul cu invitaţia sa la intrarea pe

proprietate, oferit de o liană brunetă, aproape la fel de elegantă ca şi invitaţii.

Ocoli masa lui Karl Kruger pentru a ajunge în spatele lui. Industriaşul elveţian ţinea ferm în mâna lui puternică de ţăran pe cea a partenerei sale, ca şi cum se temea să nu i-o fure careva.

– *Herr* Kruger! zise Malko.

Karl Kruger se întoarse şi, după privirea neclară, Malko înţelese că nu era momentul pentru afaceri. Impresie întărită de respiraţia cu miros puternic de vodcă a lui Karl Kruger, contrastând cu privirea sa sclipitoare, de la cocaină. Văzându-l pe Malko aplecat spre el, îi zâmbi mecanic, în timp ce acesta se prezenta, mulţumindu-i pentru invitaţie. Industriaşul elveţian îl ascultă distrat, fără să scape din mână minunata creatură, şi bâigui câteva cuvinte pierdute în hărmălaie.

– Ne vom vedea mai târziu! concluzionă el.

Inutil să insiste.

Revenind la masă, privirea lui Malko fu atrasă de un bărbat aşezat chiar în faţa lui Karl Kruger, singurul care nu era în smoching şi nu purta nici cravată. O figură de pasăre de pradă, aproape chel, cu un enorm nas coroiat, buzele subţiri şi pielea foarte închisă la culoare, plină de cicatrice. Privirea acestuia îl urmări pe Malko, apoi reveni spre farfurie.

Liza Herrgot îşi aprinsese o ţigară şi trase din ea în timp ce Malko începea să mănânce din micul munte de caviar.

Petrecerea era în toi.

O grămadă de ospătari în ţinută albă se agitau în jurul invitaţilor euforici şi îmbuibaţi de caviar. Se dăduse mai încet volumul muzicii, pentru a lăsa loc de conversaţii. Din cauza încălzirii cu gaz, era deja prea cald.

Imediat după servirea caviarului, o trupă de înotătoare în costume din lamé argintiu prezentară „Balul Sirenelor" într-un balet acvatic foarte reuşit. Acompaniate de dănţuitul animatoarelor în costum de baie care se agitau pe marginea piscinei, spre marea plăcere a invitaţilor aflaţi mai aproape. Domnea o atmosferă de lux, sex şi sărbătoare, creând un fel de aură ireală.

Totuşi, acest gen de petrecere era ceva obişnuit la Marbella, aproape banal. De aceea, Karl Kruger pregătise o atracţie inedită. Nu departe de elicopterul bi-turbo „Dauphin", care îl adusese din Elveţia, se ridica o cuşcă uriaşă în care se agitau trei tigri!

Ansamblul fusese închiriat de la un circ care dădea spectacole la Malaga. Inclusiv dresorul. Înainte de masă, invitaţii cei mai îndrăzneţi fuseseră poftiţi să guste emoţii puternice intrând în cuşca celor trei tigri pentru câteva minute, sub protecţia dresorului.

Acesta, bineînţeles, îl asigurase pe Karl Kruger că animalele sale erau mai inofensive decât nişte pisici şi că nu se vor atinge de niciun fir de păr al îndrăzneţilor care se aventurau în apropierea colţilor şi ghearelor lor.

De altfel, tigrii fuseseră ghiftuiţi cu carne toată ziua şi, în plin proces de digestie, abia dacă reuşeau să scoată un răget timid.

Vreo douăzeci de „eroi" profitaseră de atracţie, în ţipetele aproape isterice ale partenerelor lor, bucuroase că erau însoţite de un adevărat mascul.

Aproape că îşi udaseră chiloţii.

De acum, tigrii îşi reluaseră siesta, în timp ce dresorii, care nu aveau dreptul la caviar, se mulţumeau cu o porţie solidă de paella, cu un ochi la cuşcă, iar cu celălalt, mult mai interesat, la decolteurile invitatelor abordabile.

Malko dădu de capăt caviarului. Nu mai putea să înghită niciun bob în plus... Muzica se schimbase, mai dansantă, căci urma să treacă un timp până la fileul de doradă, anunţat în meniu.

Liza Herrgot se agita pe scaun. Cum Malko turna puţină şampanie Taittinger în pahar, se aplecă spre el.

– Mi-aţi promis că mă faceţi să petrec o seară excelentă! Vreau să dansez.

Malko era deja în picioare.

Ringul de dans, în lateralul cuştii cu tigri, era invadat. Liza Herrgot începu să danseze foarte departe de Malko, legănându-se într-un mod extrem de provocator. Descoperi atunci că rochia lungă era crăpată pe partea stângă, dezvelindu-i şoldul practic până sus.

Probabil pentru a scăpa de privirea incisivă, tânăra se apropie şi începu brusc să danseze strâns lipită, cu o ardoare de adolescentă.

Cu braţele înfăşurate după gâtul lui Malko, lipită de el ca o ventuză parfumată, îi transmitea un mesaj mut, dar extrem de explicit.

Fără a da atenţie cuplurilor vecine, care se comportau mult mai reţinut.

După caviar, Taittinger şi vodcă, era un desert mai mult decât plăcut. Încurajat, Malko lăsă mâna care o ţinea de talie să coboare ceva mai jos şi să atingă fundul Lizei Herrgot, descoperind o frumoasă cambrură. Asta nu păru să o deranjeze pe partenera sa de dans, care îi şopti la ureche:

– Mi-ar fi plăcut să fi intrat şi dumneavoastră în cuşcă, mai devreme!

– Dacă mi-aţi fi cerut-o, o asigură Malko, m-aş fi băgat.

– Sunt excitante fiarele acestea! oftă tânăra, lipindu-se şi mai mult de el. Din fericire, rochia neagră se confunda uşor cu smochingul negru. De acum, erau aproape nemişcaţi, în mijlocul mulţimii de dansatori care se agitau în jurul lor. Malko îşi puse mâinile pe şoldurile partenerei sale, lipind-o şi mai mult de el. Cu ochii închişi, Liza se ondula pe ritmul „Buffalo Soldier" al lui Bob Marley.

I se păru că sfârcurile sânilor mici ai Lizei întindeau mai mult ţesătura rochiei, dar poate că era doar dorinţa lui nerostită.

Profitând de această îmbrăţişare mută dar delicioasă, îşi lăsă privirea să cutreiere în jur. Karl Kruger dansa la câţiva metri de ei, cu blonda sa

masivă înfăşurată în jurul lui. Faţa lui cu pielea netedă exprima o fericire simplă, animalică.

Malko se întrebă deodată de ce Central Intelligence Agency îl trimisese pe urmele lui. Evident, la acest gen de petreceri, se confunda mai uşor în mulţime decât un ofiţer de teren de serie. Dar, iniţial, această serată nu era prevăzută în modul său de acţiune.

În fine, urma să afle foarte repede, prin şeful staţiei CIA de la Madrid, motivul intrării sale în contact cu industriaşul elveţian.

*

* *

Era aproape ora trei dimineaţa şi atmosfera petrecerii evoluase progresiv. De la ora unu, invitaţii începuseră să se retragă treptat, lăsând în urma lor doar un cerc de petrecăreţi, printre care destui celibatari şi câţiva înnebuniţi după dans.

Karl Kruger era aproape singur la masă, sărutând-o fără reţinere pe liana blondă. Se ridică, trăgând-o după el, şi dispăru înspre casă.

Pentru această seară, Malko nu mai avea nimic de făcut. În afară de, evident, seducerea fermecătoarei vecine brunete. Aceasta tocmai îşi refăcea machiajul. Dansaseră, iar şi iar, flirtaseră vag, iar tânăra continua să bea Taittinger Brut ca pe apă. Alergia la caviar nu era valabilă şi pentru şampanie...

Un cântăreţ negru, adus din New York, buzat, ilar şi masiv, urla într-un microfon spre marea plăcere a ultimilor dansatori.

Machiată, Liza Herrgot îl întrebă pe Malko:

– Dansăm puţin acolo?

Adică mai aproape de casă, pe marginea celei mai mici piscine din cele două.

Malko era deja în picioare. Noaptea încă domnea şi se vedea terminând-o în braţele atrăgătoarei Liza Herrgot, care nu îl respinsese deloc, toată seara.

Ocoliră piscina mare. Nu mai erau animatoare pe margine. O văzu pe una dintre ele, îmbrăcată doar în slip, dansând lipită de un invitat, evident fermecat de această şansă.

Când ajunse împreună cu Liza pe ringul de dans, văzu o altă animatoare trasă în casă de un invitat care îşi pierduse papionul.

Se trecea la treburi serioase.

Când o îmbrăţişă pe Liza Herrgot, constată imediat că era în dispoziţie excelentă. Dansul pubisului ei lipit de al lui era şi mai explicit. Ridică figura triunghiulară cu un zâmbet complice şi, câteva secunde mai târziu, introduse în gura lui Malko o limbă agilă şi chiar îndrăzneaţă.

Profitând de mulţime, Malko strecură o mână în crăpătura rochiei lungi, urcând foarte repede spre abdomenul ei.

Liza râse înfundat, întrerupând sărutul.

– Aşteptaţi! Nu aici!

Ceea ce nu însemna că nu îl dorea.

– Stau la Marbella Club, propuse Malko. Nu este rău.

Tânăra pufni.

– Nu e nevoie să mergem aşa departe... Eu locuiesc aici.

Treizeci de secunde mai târziu, îl lua de mână şi îl trăgea spre peronul monumental al vilei enorme în formă de U. Cupluri dansau şi în hol. Cocoţată pe o măsuţă, una din „dansatoarele" de la piscină îşi încolăcise picioarele în jurul şoldurilor unui bărbat burtos şi se freca de el cu furie.

Liza Herrgot puse un deget pe gura lui Malko.

– Aşteptaţi-mă aici o secundă, mă duc să recuperez cheia. Au închis toate camerele ca să nu intre invitaţii.

Dispăru în bucătărie şi Malko fu imediat atacat de o negresă înaltă cu bustul ascuţit, care îl îmbrăţişă, cu abdomenul înainte, murmurându-i la ureche.

– Vă plac? întrebă ea. *It's free. Compliment of the House*[1].

În mod clar, Karl Kruger ştia să trăiască... Malko abia scăpase de negresă când Liza reapăru, adresându-i un zâmbet cu subînţeles.

– Vreţi să o luăm cu noi? propuse ea.

Malko respinse această ofertă cu o oroare perfect prefăcută. Liza Herrgot nu părea dornică să împartă ceva. Mai binele este uneori duşmanul binelui.

Urcară pe nişte scări laterale după ce dăduseră la o parte un cordon de catifea roşie de

[1] Este gratis. Ofertă din partea casei.

care era agăţat un mic anunţ: *„Private. No trespassing.*[2]"

Urcară două etaje. Descoperiră un culoar pe care fusese întinsă în grabă o mochetă. Totul era luxos, nou şi impersonal. Liza Herrgot deschise o uşă cu cheia şi se întoarse spre Malko cu un zâmbet provocator.

– Welcome!

Era deja lipită de el, agitându-se furios ca şi cum ar fi dansat. Malko lipi fundul ei de el, simţind cum erecţia i se dezvoltă rapid. Această evoluţie nu-i scăpă tinerei şi degetele ei începură să tatoneze febril în jurul fermoarului. Într-o clipită, scoase din pantalonul smochingului mădularul deja întărit. Malko abia avu timp să-şi dea jos haina. Liza Herrgot, cu agilitatea unui prestidigitator, îşi dăduse deja jos cele câteva grame de nailon negru. Se duse la pat şi se întinse pe spate, cu tocurile pantofilor înfipte în cuvertură, rochia lungă neagră ridicată până peste şoldurile bine depărtate, pregătite să-l primească pe Malko.

Când se înfipse în ea dintr-o singură mişcare, Liza îi şopti la ureche.

– O să mi-o tragi bine! Şi apoi, mă vei penetra în fund. Ador.

Malko simţi un torent de adrenalină invadându-i arterele şi începu să o penetreze cu toată forţa, înfigându-se cât de adânc putea.

[2] Spaţiu privat. Trecerea interzisă.

Liza Herrgot, cu mâinile agăţate de cămaşa smochingului, se agita sub el cu o ardoare nebună.

Excitarea lui Malko era atât de puternică, încât avea impresia că fiecare mişcare îl adâncea şi mai mult în acest abdomen primitor. În ciuda aparenţei sale fragile, tânăra avea o forţă uimitoare, nervoasă. Mâinile îi coborâră până la fundul lui Malko, ca pentru a-l înfige şi mai mult.

– Pătrunde-mă complet, imploră ea.

Doar atât aştepta.

Îndoindu-i picioarele până ce genunchii îi atinseră umerii, se lansă într-un ultim galop, explodând în cele din urmă cu un ţipăt sălbatic.

Un sfârşit de petrecere frumos...

Picioarele Lizei Herrgot coborâră şi ea murmură:

– Rămâi în mine. Îmi place mult.

Se supuse, întins peste ea. Deodată, simţi cum este cuprins de un fel de toropeală. Avea senzaţia că i se injecta în vene un lichid cald şi uleios.

Întinsă sub el, Liza rămăsese complet nemişcată. Malko simţea cum i se învârte capul. Vru să se dea la o parte, dar nu reuşi, ca lovit de paralizie.

Creierul îi funcţiona încă şi îşi zise că greşise când amestecase şampania cu vodca.

Apoi, nu-şi mai zise nimic: îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

O răsuflare caldă îi mângâia faţa lui Malko, învăluindu-i nasul, gura, apoi gâtul.

– Încetează, mă gâdili! făcu el încântat.

Tot ceea ce îşi amintea era că adormise peste Liza Herrgot după ce făcuse dragoste cu ea. Deci, era normal ca ea să reclame ceea ce-i ceruse: să o sodomizeze.

Răsuflarea caldă se îndepărtă şi Malko deschise ochii. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza unde se afla, graţie luminii slabe a răsăritului.

Mai întâi, nu văzu decât un cer pal, decupat de ceva ce semăna cu nişte bare. Apoi, întoarse capul şi întâlni privirea pofticioasă a unui magnific tigru regal, vizibil interesat de acest mic dejun picat din cer.

CAPITOLUL III

Timp de câteva fracţiuni de secundă, Malko se întrebă dacă nu visa. Apoi, mirosul de animal sălbatic ajunse la nările sale şi realiză că se afla în cuşca ce servise în ajun la distracţia celor mai îndrăzneţi invitaţi ai lui Karl Kruger.

Încremenit, încercă să nu cedeze panicii şi se întoarse spre fiară. Tigrul, aşezat pe labele din spate, iar cu cele din faţă la câţiva centimetri de gâtul lui Malko, nu părea prea grăbit să se înfrupte din micul dejun. Căscă, descoperind nişte colţi impresionanţi, apoi îşi coborî botul din nou spre Malko. Acesta din urmă se strădui să rămână complet nemişcat, ştiind că fiarele sălbatice nu sunt necrofage: nu mănâncă mortăciuni.

Întrebarea era: cum fac diferenţa faţă de cei vii?

Întoarse capul spre exteriorul cuştii. Se mijea de ziuă şi nu văzu pe nimeni. Dacă striga, putea să-l stârnească pe tigrul aplecat spre el... Privi spre uşa cuştii. Imposibil de văzut dacă era încuiată sau nu. Şi care ar fi reacţia tigrului dacă se mişca? Dintr-o lovitură, îl putea sugruma, chiar fără intenţie. Povestea celor doi iluzionişti din Las Vegas, Sigfrid şi Roy, care făceau tigrii să dispară de pe scenă, îi reveni brusc în minte. Roy, care antrena fiarele, se simţise rău, căzând pe jos în cuşcă. Urmându-şi instinctul de afecţiune faţă

de el, tigroaica favorită sărise de pe taburetul ei şi îl apucase de ceafă ca şi cum ar fi luat un pui de-al ei, pentru a-l trage departe de ceilalţi tigri.

Problema a fost că Roy era mult mai greu decât un pui de tigru, iar tigroaica, plină de bune intenţii, a strâns puţin mai tare colţii în jurul gâtului său.

Rezultatul: cu nervii cervicali rupţi, Roy îşi va petrece restul vieţii într-un scaun cu rotile...

Puţin câte puţin, creierul lui Malko reîncepu să funcţioneze la 100 000 de turaţii pe minut. Instinctul îi spunea că cel mai sigur era să stea nemişcat. Respirând cu regularitate, încercă să nu privească decât cerul gri al răsăritului, în timp ce simţea respiraţia caldă a sălbăticiunii, la rândul ei, indecisă.

Rareori se rugase cu atâta credinţă ca unul dintre dresori să vină să aducă de mâncare tigrilor. Nu îndrăznea nici măcar să se uite la ceasul Breitling pentru a vedea cât era ora. Cea mai mică mişcare putea irita sau speria tigrul, trezindu-i apetitul.

Trecură astfel minute interminabile. Malko ar fi dat orice pentru a se scufunda în pământul de sub cuşcă. Nu mai simţea nici măcar mirosul puternic al vecinului său. Deodată, auzi un zgomot înfundat, în cealaltă parte a cuştii. Întoarse încet capul şi zări un al doilea tigru care tocmai se trezea şi se întindea căscând de-i trosneau maxilarele. Acestea se închiseră cu un „clac" sec, care îi dădu lui Malko fiori pe şira spinării.

Al doilea tigru păru atunci să observe că aveau un vizitator şi se îndreptă spre el, curios.

Primul tigru îşi retrase imediat buzele, scoţând un răget ameninţător: aparent, îl considera pe Malko ca fiind micul *său* dejun şi nu avea chef să-l împartă... Cele două fiare se înfruntau faţă în faţă. Cu riscul de a-i provoca lui Malko un infarct, primul puse o labă pe pieptul lui, din fericire fără a-şi scoate ghearele redutabile. Malko nici nu mai putea să se mişte. Dacă încerca să scape de tigru, acesta din urmă, din reflex, şi-ar fi înfipt ghearele în carne.

Închise ochii, auzind doar suflul celor doi tigri care continuau să se înfrunte. Această situaţie dură un timp care i se păru foarte, foarte lung şi, în fine, primul tigru îşi retrase laba, fără ca totuşi să se îndepărteze de el... Malko avea impresia că, dacă încerca cel mai mic gest, fiara îl va lovi cu gheara.

Pentru a se juca.

Răsărea soarele, iar el îşi impuse să rămână complet nemişcat.

Deodată, auzi o exclamaţie.

– *Madre de Dios!*

Întoarse foarte încet capul şi zări un bărbat stând în picioare de cealaltă parte a grilajului. Cu siguranţă, unul dintre dresori. Acesta din urmă strigă:

– *Señor! Señor! Esta bien?*[1]

[1] Domnule! Somnule! Sunteţi bine?

– Scoateţi-mă de aici, zise Malko, nu sunt rănit, dar mi-e frică să mă mişc...

Rămase complet nemişcat: ar fi fost o prostie să fie devorat în ultimul moment.

Auzi zgomotul unui zăvor, apoi al unui bici pocnind şi comenzi în spaniolă. Imediat, cei doi tigri se retraseră docili spre celălalt colţ al cuştii. Malko zări ghetele din piele neagră în dreptul feţei şi auzi din nou pocnetul biciului.

Se ridică dintr-un salt, văzu cei trei tigri grupaţi pe taburetul lor, crezând că este un antrenament, şi se duse spre uşa cuştii, închizând-o în urma lui.

Avea impresia că pierduse mai multe kilograme! Să fii devorat de un tigru în Andaluzia era culmea...

Se întoarse. Dresorul tocmai mergea cu spatele spre uşa cuştii.

Brusc, realiză că era îmbrăcat cu smochingul, în afară de papion, deşi, când adormise, nu era decât în cămaşă...

Cum ajunsese *îmbrăcat* în interiorul acestei cuşti, în compania a trei tigri?

*
* *

– Aţi băut mult, *señor!* zise, cu compătimire, dresorul căruia i se alăturase şi colegul său.

– Chiar şi dacă am băut, nu sunt sinucigaş, protestă Malko. Şi mai întâi, cum aş fi putut intra în această cuşcă?

Dresorul spaniol întinse mâna spre un ivăr metalic gros din exteriorul cuştii.

– Este simplu, *señor*, este simplu să-l deschideţi. *Bueno*! Aţi avut mult noroc. Aceşti tigri nu sunt răi, dar când nu cunosc, pot deveni agresivi, fiindcă se simt ameninţaţi pe propriul teritoriu.

Era culmea...

– Dacă aţi fi fost speriat, *señor*, adăugă al doilea dresor, dacă aţi fi încercat să ieşiţi, v-ar fi atacat, cu siguranţă. Iar aceasta se întâmplă foarte repede. Nu îşi cunosc forţa. La circ, odată, am...

Malko îl întrerupse, cuprins de o furie rece.

– Unde dormeaţi în noaptea asta?

– În spate, în două camere mici. De ce?

– Nu aţi auzit nimic?

– Nu, *señor*, nimic. Totul era normal. Am venit fiindcă mă trezesc mereu devreme, dimineaţa.

Malko auzi o uşă de la casă deschizându-se. Un membru al personalului lui Karl Kruger, în cămaşă, tocmai ieşea din bucătărie. Dresorul îi zise câteva cuvinte în spaniolă, din care Malko înţelese doar *„borracho"*[2]. Apoi, dresorul se întoarse spre el.

– O să vă facă o cafea, propuse el. Şi o să vă dea un pahar de coniac. Aveţi nevoie.

Vizibil, considerau intruziunea lui Malko în cuşcă drept un capriciu de beţiv.

Malko îl urmă pe bărbat într-o bucătărie aflată într-o dezordine incredibilă. Celălalt îi întinse un espresso.

---

[2] Beţiv.

– *Con muchas gracias, señor.*

Malko îşi înmuie buzele în băutura fierbinte. Din petrecere, nu mai rămăseseră decât scaunele şi mesele în dezordine, estrada goală şi câteva resturi plutind în piscină. Niciun semn de viaţă în casă. Breitlingul arăta 6:37.

Cafeaua îi făcuse bine. O întrebare îl obseda în continuare: ce se petrecuse între momentul în care făcuse dragoste cu Liza Herrgot şi cel în care se trezise în cuşca tigrilor? *El* ştia că nu băuse atât cât să nu-şi mai amintească nimic şi că nu ar fi avut niciodată ideea exagerată de a intra în această cuşcă. Chiar după ce ar fi băut o sticlă întreagă de vodcă.

Bucătarul tocmai ieşea. Decise să procedeze la o primă verificare. Deschise o uşă şi dădu în hol. Scările pe care îl trăsese Liza Herrgot erau pe dreapta. Urcă şi ajunse la al doilea etaj, fără să întâlnească pe nimeni; camera unde făcuse dragoste cu tânăra era chiar în faţa sa, cu uşa întredeschisă. O împinse: camera era goală, patul neatins. Totuşi, era chiar aceeaşi cameră, recunoştea perdelele şi cuverturile galbene. Nici urmă de tânăra care îi spusese totuşi că doarme acolo.

Nimic nici în baie. Deodată, zări ceva negru, pe jos, aproape de pat: un papion. Îl ridică: era al lui.

Deci nu visase.

Coborî şi reveni în bucătărie. Bucătarul se întorsese, însoţit de un şef de sală care vorbea engleza.

– Vă simţiţi mai bine, sir? întrebă acesta.

– Mult mai bine! îl linişti Malko. Dar aş vrea să clarific un aspect. Ieri seară, am urcat într-o cameră de la etajul al doilea cu o tânără care mi-a spus că locuieşte aici, doamna Liza Herrgot. Or, nu se află în această cameră.

Şeful de sală îl privi cu o surpriză vădită, apoi zâmbi.

– Sir, nimeni nu locuieşte în această aripă a vilei. De altfel, în casă sunt doar *Herr* Kruger şi prietena lui, plus câţiva invitaţi. Persoana de care vorbiţi a vrut doar să profite de o cameră liberă. Nu aţi fost singurii, ieri seară, adăugă el, cu un aer maliţios. Oamenii s-au distrat până foarte târziu şi era o atmosferă încinsă. A fost o petrecere foarte frumoasă...

– Foarte frumoasă! încuviinţă Malko.

O petrecere la care cineva încercase să-l dea de mâncare la tigri...

Misiunea cerută de CIA nu se dovedea chiar atât de facilă.

– *Herr* Kruger se trezeşte devreme? întrebă el.

Şeful de sală zâmbi.

– Nu, sir, iar astăzi se va trezi şi mai târziu.

– Foarte bine, îmi puteţi da numărul de telefon de la vilă?

Şeful de sală îl scrise pe o hârtie pe care i-o întinse lui Malko.

– Cred că domnul ar trebui să se odihnească, îl sfătui el. Trebuie să vă fi fost frig în cuşcă. Noaptea, nu este cald...

– Mi-a fost foarte frică, corectă Malko. Cred că am avut o criză de somnambulism. Bine, mă voi odihni, așa cum mă sfătuiți...

Se duse în parcare. Mașina Polo albă închiriată era tot lângă elicopterul mare, un Maybach albastru și un Ferrari galben. Plus câteva vehicule mai comune, aparținând cu siguranță angajaților. Ca un zombi, trecu de poarta deschisă și intră pe șoseaua sinuoasă, care ducea spre vechiul drum spre Marbella, traversând San Pedro de Alcantara. La această oră, nu era prea multă circulație. În zece minute ajunse la Marbella Club.

Salutat de recepționist.

– *Señor*, petrecerea a fost frumoasă?

– Minunată! îl asigură Malko.

Abia ajuns în cameră, se aruncă sub duș și rămase acolo mult timp. Apa caldă îi făcu bine. Când se ștergea, observă pe sex câteva puncte roșii, ca niște ciupituri minuscule. Nedureroase la atingere.

Ciudat.

După ce îmbrăcă un halat de baie și se întinse, realiză situația. Femeia cu care făcuse dragoste își introdusese probabil în vagin un dispozitiv cu vârfuri de cauciuc, îmbibate într-un somnifer puternic. Se anesteziase singur, penetrând-o.

Rămase perplex privind tavanul: era o metodă utilizată de anumite Servicii, dar puțin curentă. De acum totul redevenea logic. Liza Herrgot fusese plasată *cu bună știință* lângă el

pentru a-l putea agăţa. Ceea ce şi făcuse cu abilitate, oferindu-i caviarul ei. Urmarea era simplă: avea destul şarm pentru a seduce fără greutate orice bărbat; mai ales într-o atmosferă atât de dezinhibată ca aceea de la revelion.

Doar că, nu *ea* l-a îmbrăcat la loc şi l-a transportat, inert, până la cuşca tigrilor. Fusese nevoie de cel puţin doi bărbaţi.

Şi încă ceva. *Cine* făcuse planurile aşezării la mese?

Era punctul cel mai important.

Brusc, se întrebă dacă prezenţa cuştii cu tigri nu fusese o atracţie special pregătită pentru *el*. O metodă abilă pentru o crimă deghizată în accident. Aşa cum spusese dresorul, era un miracol că scăpase nevătămat.

Dar de ce ar fi pus Karl Kruger la cale această manevră?

Era suficient să nu-l invite...

Când coborî să ia micul dejun, era convins de un lucru: această capcană nu putea fi concepută de Karl Kruger. Din contră, nu putea fi decât cineva din anturajul lui apropiat, care cunoştea planurile mesei şi dispunea de o logistică importantă. Trebuia să afle de ce.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că avea o legătură strânsă cu misiunea încredinţată de CIA. O misiune aparent simplă: să contacteze un industriaş elveţian pentru a-i cere să-i cumpere nişte brevete.

În acest plan nu era prevăzut un ocol prin cuşca cu trei tigri regali.

Ce eventual contact ar fi putut deranja astfel încât să se organizeze o capcană atât de sofisticată?

Coborî privirea la Breitling Bentley. Prea devreme pentru a suna la Washington unde era încă noapte, din cauza decalajului orar, dar nu şi la Madrid.

Începu cu numărul de fix al staţiei, dând peste un robot impersonal. Telefonul lui Bill Higgins, şeful staţiei, era, şi el, pe robot. Nici nu era de mirare pe 1 ianuarie, la ora opt dimineaţa. Malko lăsă un mesaj, în care cerea să fie sunat de urgenţă, pe motiv de „caz neconform".

Până la urmă, după ce fusese aproape să fie devorat, avea dreptul să tulbure liniştea şefului staţiei.

CAPITOLUL IV

Karl Kruger deschise ochii şi îi închise la loc imediat, pentru a nu vedea cum se leagănă tavanul. Abia la a treia încercare reuşi să ţină ochii deschişi fără să aibă o senzaţie de rău de mare... Era culcat în diagonala patului său de doi metri pe doi, îmbrăcat încă într-un chilot din mătase mov. Întinzându-se, lovi ceva cald şi elastic: fundul Marthei, care dormea cu pumnii strânşi. Şi ea avea slipul pe ea.

Elveţianul se scutură: ţinuta lor semnifica faptul că nu făcuseră dragoste la finalul serii. Ceea ce nu era deloc de mirare, dată fiind cantitatea de alcool pe care o îngurgitase, fără a mai pune la socoteală prizele de cocaină. Chiar dacă Martha făcuse totul pentru a-l înfierbânta toată seara. Euforic, întinse braţul şi îi mângâie fundul. Două sfere minunate cărora le promise să le onoreze imediat după *„frühstück"*[1].

Detesta să facă sex pe stomacul gol.

Ca un automat bine dresat, poloneza oftă şi întinse o mână lungă cu unghii foarte roşii care cuprinseră uşor slipul mov.

---

[1] Micul dejun.

Avea reflexe bune.

Această simplă atingere amplifică euforia lui Karl Kruger. Era pe cale să-şi realizeze visul: să intre în „lumea bună". Desigur, poseda mult mai mulţi bani decât anumite personalităţi apărute în reviste, dar, până acum, nimeni nu-l recunoştea pe stradă.

Doar în satul său, Haag, în capătul cel mai îndepărtat al Elveţiei. Aici, la Marbella, începea să existe pentru lumea exterioară. Graţie petrecerii pe care tocmai o dăduse pentru revelionul 2010, urma să se impună în Costa del Sol. Ziarele locale aveau să vorbească despre aceasta, invitaţii săi la fel, precum şi necunoscuţii adunaţi de agenţia de relaţii publice care se ocupase de invitaţii. Îi vor fi suficiente câteva petreceri de acest gen pentru a fi recunoscut în restaurantele locale, pentru a avea mereu o masă la Olivia Valère, fără rezervare, şi, mai ales, pentru a fi fotografiat la petrecerile unde va fi invitat la rândul lui...

Poloneza lui de 1,82 m înălţime era destul de spectaculoasă pentru a participa la această ascensiune şi îi va aduce chiar şi mai multe avantaje... Era capabilă să-şi dea jos chiloţii în plin restaurant şi să-i pună pe masă, doar ca să se facă remarcată...

Karl Kruger închise ochii de fericire. Sub mângâierea degetelor abile ale Marthei, sexul începea se i se îngroaşe. Până la urmă, poate nu ar mai aştepta *„frühstück"*-ul...

De altfel, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Martha, cu o mişcare abilă din mână, tocmai îi scosese mădularul deja excitat din chilotul mov.

La patruzeci de ani, Karl Kruger considera că era timpul să se distreze, să scape de viaţa ternă din cantonul St. Gall, probabil cel mai conservator din ţară. Ultimul care acordase drept de vot femeilor, cu regret de altfel.

Închirierea acestei luxoase reşedinţe din Costa del Sol urma să-i permită să-şi facă loc în „lumea bună". Rarele sale distracţii se rezumau până atunci la nişte foarte cuminţi prostituate de la hotelul Baur de lângă Lacul Zürich. Şi doar o dată pe lună, cel mult.

Un ţiuit prelungit îl smulse din gândurile plăcute. Întoarse capul spre noptieră şi văzu cadranul unuia din telefoanele mobile care clipea: avea un mesaj. Ar fi trebuit să închidă ochii şi să savureze felaţia pe care Martha i-o promitea în linişte. Doar că simţul său de elveţian serios era mai puternic: trebuia întotdeauna să răspundă la acel telefon.

Întinse mâna şi luă telefonul, apăsând pe taste pentru a afişa mesajul. Acesta era foarte scurt: *Întoarceţi-vă astăzi la Geneva. Sunteţi în pericol. Hormouz.*

Karl Kruger privi mesajul până ce dispăru. De parcă ar fi primit un şoc de 220 de volţi. Capul îi căzu pe pernă. Nici măcar nu mai simţea mâna care îl masturba lent.

Nu era un sfat, ci un ordin. Totuşi, degeaba îşi bătea capul, că nu sesiza nimic îngrijorător din timpul petrecerii de revelion.

Cel care tocmai îi trimisese acest mesaj se afla undeva în casa uriaşă. Ar fi putut să-l sune, dar prefera acest mod mai amenințător al SMS-ului.

Karl Kruger închise ochii, reamintindu-şi de lunga perioadă fericită care se scursese din ziua în care, în 1974, un străin debarcase la Haag pentru a-l vedea pe tatăl său, Eric Kruger, inginer şi director al unei uzine care fabrica pompe de vid. Un bărbat corpolent, plin de charismă, vorbind perfect engleza, germana şi chiar şi olandeza.

Când îşi dăduse numele, Abdul Quader Khan, acesta nu îi spusese nimic tatălui său, Eric. Se prezenta drept inginer, specialist în energie nucleară, lucrând pentru programul nuclear pakistanez. Părea să-şi iubească mult ţara, iar acest aspect îl impresionase favorabil pe Eric Kruger, şi el cuprins de simţ civic.

Abdul Quader Khan îi explicase apoi că pompele de vid fabricate de societatea unde lucra ca director, Vakuum Algemeine Technologie, erau cele mai bune din lume şi că dorea să achiziţioneze un număr important pentru guvernul pakistanez. Plus câteva componente foarte performante utilizate în aceeaşi tehnologie.

Dintr-odată, Eric Kruger se pusese pe treabă, creând o mică firmă, CETEC. Tehnologia pompelor de vid nu avea niciun secret pentru el.

De-a lungul anilor, devenise unul dintre furnizorii privilegiaţi ai lui Abdul Quader Khan, care revenea fără încetare cu noi comenzi şi care plătea foarte bine.

Bineînţeles, Eric Kruger, care nu era prost, îşi dăduse imediat seama că centrifugele pe care le livra cu cargoul în Pakistan nu puteau servi decât unui singur scop: dezvoltarea unei industrii nucleare *militare*. La acea vreme, încă se vorbea puţin de proliferare şi legile erau destul de neclare. Arhicunoscut de vama elveţiană, Eric Kruger putea exporta aproape tot ce dorea.

Această situaţie a durat ani de zile. Eric Kruger i-a lăsat locul fiului său mai mare, Karl, continuând să trăiască aparent modest în căsuţa din Haag, dar diferitele conturi bancare ale familiei, pe care le deschisese peste tot prin lume, se rotunjeau frumos. Şi, mai târziu, când Abdul Quader Khan îi prezentase lui Karl alţi clienţi, acesta nu a ezitat să facă totul pentru a-i mulţumi. Clar, nu erau genul frecventabil. Irakieni sau libieni, dar plăteau tot mai bine.

Între timp, Pakistanul făcuse un test nuclear care îl promovase în clubul restrâns al naţiunilor care deţineau Bomba.

Aceasta, desigur, făcuse valuri, repede calmate de Statele Unite, care aveau *absolută* nevoie de această ţară pentru a duce războiul în Afganistan împotriva sovieticilor. În acest caz, pakistanezii se puteau dota în voie cu centrifuge pentru

a îmbogăți uraniul, în timp ce toată lumea întorcea capul în cealaltă parte.

Încurajat de această tăcere complice, Karl Kruger își oferise discret, pentru cei treizeci și cinci de ani ai lui, o minunată proprietate deasupra lacului Geneva, în locul numit „Le creux de Genthold", la vreo cincisprezece kilometri de Geneva. Desigur, această casă veche nu valora prea mult, cu obloanele din lemn a căror vopsea se scorojise, cu acoperișul gălbui, dar parcul cobora până la lac, unde un ponton permitea amararea unui iaht.

Karl Kruger se ferise să o „reîmprospăteze". Venea acolo mai ales vara și, uneori, iarna. Chiar în visele sale cele mai nebunești, când era inginer, nu s-ar fi gândit niciodată să dețină o proprietate atât de frumoasă.

Trebuie spus că, pe lângă pakistanezi, avusese și alți clienți, prezentați, și ei, de vechiul său prieten, încă de pe atunci, Abdul Quader Khan, oficial Tatăl Bombei Pakistaneze.

Iranienii erau mai onctuoși, mai șlefuiți decât pakistanezii, dar la fel de avizi după centrifuge. Și după multe alte lucruri.

De această dată, Karl Kruger realiza că trecuse linia roșie: lumea întreagă știa că Iranul dezvolta în secret un program militar nuclear, jurându-se că nu, cu mâna pe inimă.

De acum, imperiul lui Karl Kruger se întindea până în Malaysia și Dubai. Ajunsese să procure clienților din Teheran elemente pe care nu

le-ar fi obţinut niciodată fără el. Bineînţeles, ceea ce făcea el era ilegal, dar toată lumea părea indiferentă.

În plus, o mişcare înţeleaptă, înfiinţase o reţea de societăţi complet anonime care îi permiteau să nu livreze niciodată *direct* Iranului.

Iranienii aveau plăcutul obicei de a recompensa anumite contracte cu valize pline cu bani, livrate direct la Dubai. Desigur, era vorba de dirhami din Emirate, dar orice casă de schimb valutar îi transforma în dolari, euro sau chiar franci elveţieni, contra unui comision modest.

Încurajat de impunitatea sa, Karl Kruger hotărâse să înainteze încă un pas spre glorie închiriind vila din Marbella. Avea destul pentru a fi cel mai bogat dintre bogaţi şi nimeni nu o ştia. Acest vis de aur se destrămase în urmă cu o lună. Unul dintre interlocutorii săi iranieni, un anume Hormouz Khodar, care era omul de legătură la Geneva, unde avea reşedinţa în calitate de corespondent al ziarului iranian *Khayan*, şi care îi însoţea mereu pe cei care făceau comenzile, debarcase la Haag, însoţit de două personaje ameninţătoare, nişte munţi de muşchi, nebărbieriţi, mereu îmbrăcaţi în negru. Hormouz Khodar îi explicase atunci că trebuia să fie prudent, deoarece americanii, care făceau orice pentru a împiedica Iranul să deţină Bomba, aflaseră rolul esenţial jucat de Karl Kruger. Iranianul lăsase să se înţeleagă că erau chiar în stare să-l asasineze, lucru extrem de incomod pentru programul nu-

clear iranian. Prin urmare, până ce comenzile în curs erau livrate, urmau să-l „protejeze". Adică Hormouz Khodar şi zbirii săi nu-l scăpau deloc din ochi.

Karl Kruger nu îndrăznise să refuze. Acest om îl speria. De atunci, nu se mai deplasa singur, iar Hormouz Khodar cerea să fie ţinut la curent cu privire la orice contact nou. Când Karl Kruger se afla la Haag, „îngerii săi păzitori" se cazau la hotelul Kreuz, la o aruncătură de băţ de casa lui. În deplasări, îl urmau ca o umbră. La Marbella, îi cazase în vilă şi ceruseră să aibă acces la lista invitaţilor de revelion.

Când secretara sa îi transmisese mesajul reprezentantului *Big Black River Technologie*, îi spusese lui Hormouz Khodar, care îl sfătuise imediat să nu aibă încredere. Iar iranianul păruse furios când Karl Kruger îi mărturisise că îl invitase la revelion. Trebuise să-i jure că nu va da curs acestei propuneri.

Karl Kruger promisese, fără să înţeleagă motivul. Oricum, nu avea nevoie de bani.

Hormouz Khodar ceruse să fie aşezat la masă cu el şi refuzase smochingul pe care voiau să i-l împrumute.

De cu o seară înainte, Karl Kruger nu se mai gândise la prezenţa acestui bărbat la masa vecină.

În orice caz, nu avea chef să se certe cu iranianul. În câteva săptămâni, odată finalizate livrările, se va distanţa de el.

Vremea urma să se strice la Marbella, potrivit prognozei meteo, iar în ianuarie nu era deloc plăcut; ar fi mai bine la Geneva.

Decizia fu repede luată.

Cu un gest agasat, îndepărtă mâna Marthei de pe sexul său, se întoarse şi formă un număr de pe linia interioară. Care răspunse imediat.

– Carmen, zise el, a avut loc o schimbare de plan. Mergi să-i anunţi pe piloţi că plecăm astăzi. Să anunţe turnul de control de la Malaga.

– Bine domnule, făcu vocea deferentă a celei care îi servea şi de secretară, şi de şofer.

Se aşeză pe spate în pat şi, imediat, gura Marthei îi atinse sexul încă tare. Deconectat brusc de plăcerile carnale, o îndepărtă brutal. Pentru prima dată de mult timp, blestemă angrenajul profitabil, dar riscant, care îi adusese avere.

Doar că, în acest domeniu, nu puteai da înapoi.

*
* *

Şeful staţiei CIA din Madrid îi răspunsese în cele din urmă lui Malko. Era blocat într-o furtună de zăpadă. Imposibil să ajungă la Marbella până a doua zi, 2 ianuarie, cel mai devreme.

Vremea, în schimb, se răcise şi, din bungalow-ul său nr. 7, Malko putea contempla valurile gri ale Mediteranei şi plaja pustie de la Marbella Club. Chiar şi vara apa era glacială pe Costa del Sol, darmite iarna...

Se duse în sala de mese decorată pentru petrecerea de revelion. Deşi era ora două, era pustie,

spaniolii luând masa între orele patru şi cinci. În faţa acestei săli goale, Malko renunţă. Pianistul de serviciu, înghesuit într-un colţ, cânta încet „Besa me mucho", probabil singura piesă pe care o cunoştea. Ar fi putut fi înlocuit cu un pian mecanic...

Malko se uită la ceasul său Breitling. Două şi cinci. Karl Kruger trebuia să se fi trezit. Or, Malko avea câteva întrebări de pus...

Abandonând Marbella Club, se urcă în maşina Polo albă şi porni pe vechea şosea, înspre Algesiras. Era un trafic foarte slab. Peisajul era destul de sinistru: macarale abandonate deasupra şantierelor nefinalizate... Era criză. Iar nenumăratele *posadas, urbanizaciones* şi golfuri erau aproape toate de vânzare. Regiunea, ridicată pe timpul boomului imobiliar, era pe cale să se prăbuşească. Şi mai sinistru, primarul din Marbella era la închisoare, pentru că acordase autorizaţii de construcţie la liber, fără să verifice. Evident, contra anumitor compensaţii...

După ce ocolise Port Banus, parcurse alţi câţiva kilometri şi intră pe şoseaua nr. 397 care ducea la Ronda, o mică localitate pitorească ascunsă în munţi.

După trei kilometri, viră în bifurcaţia care indica „Al Couzcouz". Reşedinţa luxoasă, înconjurată de un parc de 120 de hectare, pe care o închiriase Karl Kruger.

Grilajul era tot deschis şi intră, oprindu-se în prima parcare.

Văzu imediat ceea ce lipsea: cuşca tigrilor unde ar fi trebuit să-şi lase viaţa dispăruse, desigur demontată şi transportată cu elicopterul biturbo.

Aparent, Karl Kruger plecase să ia prânzul. Poate la Tanger, ultima „mecca" la modă. În timp ce înainta pe jos spre casă, o siluetă apăru din bucătărie: şeful de sală cu care se întreţinuse după aventura sa.

Bărbatul înaintă spre el, zâmbind, şi zise:

– Aţi uitat ceva, *señor*?

– Nu, veneam să-i mulţumesc lui Karl Kruger pentru această petrecere excelentă.

– Degeaba, *señor*, a plecat spre Elveţia împreună cu prietena sa, acum aproximativ o jumătate de oră. Dacă ar fi fost aici, grilajul ar fi fost închis. Eu l-am lăsat deschis pentru că trebuie să vină după scaune şi mese.

– A plecat? se miră Malko. Pe 1 ianuarie? Era prevăzut?

– Nu ştiu, *señor*. *Señor* Kruger nu anunţă niciodată dinainte.

– Nu mai este nimeni în casă?

– Ba da, eu, *señor*, şi personalul, care va pleca şi el, cu excepţia celor care aparţin de zonă. Şi mai este şi miss Carmen.

– Cine este miss Carmen?

– Secretara lui *señor* Kruger. Conduce şi Maybach-ul. Nu este aici, a coborât la San Pedro de Alcantara pentru cumpărături.

Era Palatul Frumoasei din Pădurea Adormită.

Malko se pregătea să plece, dezamăgit, când botul pătrat al maşinii Maybach apăru în poartă.

– Ah, iat-o! făcu şeful de sală. Veţi putea vorbi cu ea.

Maybach-ul se opri la trei metri de Malko, iar din el ieşi o brunetă înaltă, cu o figură foarte frumoasă, părul în coadă de cal, nemachiată, în pulover şi pantalon.

Privirea ei se aşeză asupra lui Malko fără reţinere şi întrebă cu un ton neutru:

– *Señor*, ce doriţi?

– Venisem să-i mulţumesc lui Karl Kruger, explică Malko, dar tocmai am aflat că a plecat deja.

– De fapt, şi eu voi face la fel. Trebuie să duc maşina în Elveţia. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Dacă voia să avanseze, Malko nu avea de ales.

– Ştiţi cine a întocmit lista invitaţilor? întrebă el.

– Agenţia de relaţii publice care a organizat petrecerea. De ce?

– Eram la masa 16, explică Malko, şi aveam o foarte fermecătoare vecină, doamna Liza Herrgot. Ne-am rătăcit la finalul petrecerii şi aş vrea să aflu adresa ei pentru a o putea reîntâlni.

Şeful de sală se apropie şi murmură câteva cuvinte la urechea brunetei care zâmbi imediat condescendent.

– Ah, dumneavoastră aţi fost găsit în cuşca tigrilor! Aţi fi putut fi ucis.

Malko luă intenţionat un aer penibil.

– Ştiu, recunoscu el, este o prostie. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Credeţi că mă puteţi ajuta în privinţa Lizei Herrgot?

Carmen păru să ezite câteva secunde, apoi îi adresă un zâmbet ceva mai călduros.

– Trebuie să am o dublură a listelor la secretariat. Veniţi.

O urmă în interiorul casei, apoi într-un birou. „Şoferiţa-secretară" scoase un teanc enorm de hârtii dintr-un sertar şi începu să le consulte.

– Iată, anunţă ea: masa 16. Sunteţi prinţul Malko Linge.

– Exact.

– Vecina dumneavoastră era doamna Liza Herrgot din Zürich. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să fie...

– De ce ar fi trebuit?

– Fiindcă a contramandat cu o zi înainte; îşi luxase glezna în timp ce schia la Gstaad.

Malko rămase mut câteva secunde.

– Dar, atunci, cine era tânăra brunetă care se afla în stânga mea?

– Nu ştiu, afirmă Carmen. Poate o prietenă de-a doamnei Herrgot. Poate o persoană străină de invitaţi. Sunt destule la astfel de petreceri.

– Dar nu există niciun control la intrare? se miră Malko.

„Şoferiţa" zâmbi.

– Dacă numele dumneavoastră este scris pe listă şi sunteţi în rochie de seară, nu! Oamenii însărcinaţi cu controlul nu îi cunosc pe invitaţi din vedere... De altfel, v-aţi dat seama şi singur... Asta e, îmi pare rău.

Îi adresă un zâmbet puţin cam compătimitor şi se întoarse pe tocuri.

În acel moment apăru şeful de sală. Timp de câteva clipe, se învârti în jurul lui Malko, apoi decise să-i vorbească.

– *Señor*, am auzit discuţia. Este vorba de tânăra brunetă foarte frumoasă cu care aţi intrat aici, ieri seară.

– Da.

– Ei bine, poate vă sunt eu de ajutor. Pe la cinci dimineaţa, am găsit-o în mijlocul holului telefonând de pe mobil. M-a chemat, căci nu vorbea spaniola. Tocmai sunase la aeroportul din Malaga pentru a se interesa de zborurile spre Geneva. Am obţinut informaţia şi i-am comunicat-o.

– Care?

– Era un zbor la ora 11, astăzi. Mi-a cerut apoi să-i chem un taxi. Ceea ce am şi făcut, iar ea l-a aşteptat la gard.

Frumoasa falsă doamnă Herrgot nu i se oferise doar pentru că îl plăcea atât de tare. Malko evită această concepţie greşită şi îi strecură o bancnotă verde de o sută de euro. Îşi făcuse un prieten.

– Această Carmen este spaniolă? întrebă el.

Şeful de sală zâmbi.

– Oh, nu! Este austriacă, din Innsbruck. Se numeşte Carmen Wehr.

Era bine de ştiut oricând.

Malko îi mulţumi şi se întoarse la maşină. De acum, avea o sarcină prioritară: să dea de falsa Liza Herrgot şi să descopere cine îi ceruse să-l seducă pe Malko. Pentru a-l arunca apoi în cuşca tigrilor. Dacă nu ar fi fost obligat să-l întâlnească pe Bill Higgins, ar fi plecat cu primul avion spre Geneva.

CAPITOLUL V

Bill Higgins ascultase relatarea lui Malko fără să-l întrerupă, cu picioarele sale lungi întinse sub masa de la restaurantul „El Bandido", cel mai bun din Puerto Banus, ceva mai vesel decât Marbella Club.

Şeful staţiei CIA din Madrid ajunsese în cele din urmă pe la ora şapte seara, scuzându-se formal. Cu figura arsă de soare, ochii care clipeau fără încetare şi un zâmbet vag care plutea permanent pe buzele lui subţiri, semăna cu o becaţă bătrână. Îşi turnă puţin vin roşu şi oftă.

– Aţi avut mult noroc... Această capcană era evident destinată să vă elimine *fizic*.

– Asta mi se pare evident, încuviinţă Malko, dar încă nu am înţeles de fapt *de ce*.

Americanul dădu din cap şi aruncă o privire spre servieta mare, aşezată pe scaunul alăturat celui pe care stătea.

– Am explicaţia înăuntru. Credeam că cei care v-au trimis aici v-au pus la curent cu cazul.

– Deloc, răspunse Malko. Mi-au cerut doar să-l contactez pe Karl Kruger, în numele unei firme din Washington, *Big Black River Technology*, pentru a-i cere să vândă anumite

brevete ale sale în domeniul pompelor de vid. Urma să primesc ordine suplimentare *după* ce discutam cu el.

Bill Higgins clipi din ochi şi mai repede şi zise:

– Scumpul de Ted[1] a greşit prin exces de încredere... O să vă explic rapid ce s-a putut întâmpla, în lumina a ceea ce ştim. În luna noiembrie, Agenţia a recuperat din Arabia Saudită un dezertor iranian, o operaţiune pregătită de luni de zile.

– Un om de ştiinţă?

– Deloc, chiar dacă acest Sharam Amiri are o formaţie de inginer. Totuşi, avea un rol preţios pentru noi. El era cel însărcinat cu comandarea materialului „sensibil" destinat programului clandestin nuclear iranian. Ştia deci *exact* care erau furnizorii Iranului, cine îi ajuta să construiască Bomba. Printre filierele pe care ni le-a indicat, pe unele le cunoşteam, dar am dat de una care trecuse complet neobservată până atunci. Controlată de un anume Karl Kruger, inginer elveţian absolvent al Universităţii din St. Gall, specializat în tehnica pompelor de vid utilizate în industria nucleară. Şi, deci, în domeniul faimoaselor centrifuge destinate „îmbogăţirii" uraniului natural pentru a-l aduce la „gradul" militar, adică la 93%, ca să fie utilizat drept combustibil la o armă nucleară.

[1] Ted Boteler, şeful Diviziei Operaţiuni.

Sharam Amiri ne-a explicat că acest Karl Kruger preluase totul de la tatăl său, organizase o reţea de firme în diferite ţări, ca să poată livra discret aceste comori Iranului fără a fi remarcat. Atât elementele pe care le fabrică în uzina lui elveţiană, cât şi cele pe care le procură din exterior.

– Aţi anunţat autorităţile elveţiene?

Bill Higgins îşi arătă câţiva dinţi galbeni într-un zâmbet plin de ironie.

– Sub nicio formă! Mai întâi, ne trebuie probe *materiale*, mai solide decât declaraţia unui dezertor care poate vrea să ne „afume". Karl Kruger este un cetăţean onorabil, provenind dintr-un canton mai conservator decât restul Elveţiei, care şi-a plătit întotdeauna impozitele şi se bucură de stima generală. Deci, elveţienii ar fi analizat lucrurile cu multă circumspecţie şi, încet, foarte încet... În timp ce situaţia este urgentă.

Malko ridică o sprânceană mirată.

– Urgentă? De ce?

Bill Higgins întinse mâna spre servieta sa şi scoase un dosar negru.

– O să vă explic, rezumă el. Activitatea clandestină a familiei Kruger durează de ani de zile. Am descoperit că tatăl, Eric, a fost recrutat la sfârşitul anilor şaptezeci de Abdul Quader Khan, specialistul pakistanez care a condus programul nuclear din Pakistan. Doar că, la acea vreme, noi îi pupam în bot pe pakistanezi, din cauza ajutorului pe care ni-l dădeau în Afganistan, împotriva

„Popovilor". Atunci, nu ne băgam nasul prea mult în micile lor afaceri. Astăzi, situaţia este diferită: Karl Kruger participă activ la programul nuclear *iranian*. Or, noi am decis să facem *orice* pentru a-l opri sau, cel puţin, a-l încetini...

– În ce stadiu se află? întrebă Malko, care se ocupase deja de această problemă.

Bill Higgins arboră din nou zâmbetul său ironic.

– Este întrebarea de o mie de dolari... Poate că nici ei nu ştiu, căci sunt tehnologii foarte avansate, pe care nu le stăpânesc perfect. În orice caz, dacă nu reuşim să-l „întoarcem" rapid pe Karl Kruger, vor fi foarte aproape de scopul lor...

– Adică?

Bill Higgins privi în jurul său înainte de a deschide dosarul negru, deşi nu erau decât trei mese ocupate.

– Iată, zise el. Sharam Amiri ne-a spus că Iranul aştepta într-un interval foarte scurt de timp trei lucruri de la Karl Kruger. Mai întâi, un cargou încărcat cu cinci sute de centrifuge P.2, de zece ori mai puternice decât P.1. Nu ştim mai nimic despre acest cargou, în afară de faptul că se îndreaptă sau se va îndrepta foarte repede spre un port iranian. Dacă nu este interceptat înainte, îşi va descărca marfa.

Dar lucrurile stau şi mai rău. Sharam Amiri aştepta o cantitate enormă de piese dezasamblate care permit Iranului construirea a zece mii de

centrifuge P.2. Adică să aibă cu ce produce uraniul necesar pentru patru bombe pe an.

– Este îngrijorător, recunoscu sobru Malko.

Bill Higgins nu mai zâmbea.

– Cu atât mai mult, zise el, că nu cunoaştem deloc locul unde se află aceste piese dezasamblate şi modul în care trebuie să ajungă la iranieni.

– Acestea sunt nişte motive foarte bune pentru a ne interesa de Karl Kruger, recunoscu Malko. Nu îl credeam capabil de o astfel de activitate. Pare a fi un băieţel puţin cam dolofan, dar inofensiv.

– Aşteptaţi! Ceea ce e mai rău urmează, afirmă Bill Higgins. Prietenul nostru, Sharam Amiri, ne-a mai spus *şi* faptul că acest Karl Kruger se află în posesia mai multor CD-uri oferite tatălui său de către Abdul Quader Khan, ca recompensă pentru ajutorul său „magic". Acestea conţin 95% din secretele fabricării bombei şi cele ale tehnologiei foarte delicate de mulare a uraniului îmbogăţit în două emisfere care permit fabricarea unei bombe destul de miniaturizate pentru a fi plasată într-o ogivă de rachetă intercontinentală.

Malko dădu din cap.

– Iranienii nu posedă deja această tehnică?

– Dacă era cazul, zise Bill Higgins, nu ar fi fost dispuşi să plătească zece milioane de dolari scumpului de Karl Kruger pentru a prelua aceste CD-uri...

Un înger trecu prin restaurantul pustiu şi fugi spre Mediterana...

Malko începea să înţeleagă de ce se trezise într-o cuşcă cu tigri...

– Dacă înţeleg bine, zise el, iranienii îl păzesc pe Karl Kruger ca pe o oală cu lapte pusă la fiert... Nu vă înşelaţi.

Bill Higgins clipi din ochi cu viteza unui semafor.

– Ted Boteler nu s-a gândit că vor reacţiona atât de rapid.

– Şi atât de feroce! completă Malko.

– Aparent, nu îi acordă o încredere excesivă lui Karl Kruger, începu americanul.

– Dar *cum* au aflat ei de tentativa mea de „tamponare"? se miră Malko.

– Încă nu ştim nimic, mărturisi Bill Higgins. Probabil că el i-a anunţat...

– În orice caz, concluzionă Malko, îl urmăresc îndeaproape. Nu va fi uşor să-l contactaţi.

– De aceea aţi fost ales *dumneavoastră*, făcu suav Bill Higgins. Aveţi o excelentă reputaţie la Agenţie.

Un mic compliment nu făcea rău nimănui. Malko încercă să-şi păstreze raţiunea.

– Ce trebuie să fac, *acum*?

– Să mergeţi la Geneva. Şeful staţiei de acolo vă aşteaptă. Trebuie să fi lucrat deja la dosar.

– De acord, dar, admiţând că reuşesc să mă întâlnesc cu Karl Kruger, o să-mi râdă în nas când îi voi propune să schimbe tabăra.

Bill Higgins scutură din cap.

– Nu râzi niciodată în nas cuiva care îţi propune zece milioane de dolari. În bancnote sau într-un paradis fiscal atât de sigur, încât nici nu se ştie că există... Agenţia a decis să mizeze mult. V-am spus-o, suntem presaţi de timp. Vom discuta latura morală mai târziu. Bineînţeles, în plus faţă de această comoară, Agenţia se angajează să-l ferească de orice urmăriri...

– Chiar şi de elveţieni?

Bill Higgins clipi vesel din ochi.

– Elveţienii sunt oameni pragmatici şi inteligenţi. De ce şi-ar strica relaţiile cu Statele Unite, doar pentru a-şi trimite unul dintre cetăţeni la închisoare?

Îngerul trecu din nou, chircit de râs.

Bill Higgins ridică mâna pentru a cere nota. Întrerupt de Malko.

– Dacă vreau să mă apropii de Karl Kruger cu o şansă de succes, trebuie să cunosc foarte bine dispozitivul iranian din jurul său.

– V-am spus că şeful staţiei de la Geneva se ocupă de asta.

– Am o metodă mai sigură, îl linişti Malko, care nu exclude de altfel sprijinul său. Am aflat că tânăra care m-a drogat – cu siguranţă, la cererea iranienilor – a luat ieri avionul spre Geneva.

– Aveţi numele ei?

– Nu, doar falsa ei identitate, Liza Herrgot.

Bill Higgins se gândi câteva secunde.

– În acest caz, va fi greu, dacă nu chiar imposibil.

– Este totuşi singura pistă pe care o am, insistă Malko. Şi pe ea trebuie să o cercetăm. Dar, pentru aceasta, trebuie mai întâi să o găsim.

Ieşiră din restaurant. Portul era măturat de o briză proaspătă şi nori groşi se adunau spre sud.

– Poate că ar fi o şansă, propuse Bill Higgins. Avem un „stringer[2]" la aeroportul din Malaga, Arturo Lopez, un locotenent din garda civilă, care ar putea să vă ajute.

– De fapt, adăugă Malko, dacă a luat avionul la Malaga, a completat cu siguranţă o fişă de plecare fiindcă nu mergea în spaţiul Schengen.

– Cred că-l cunoaşteţi, completă americanul. În timpul cazului cu prinţul saudit, acum cinci ani, l-aţi întâlnit.

– Da, îmi amintesc, recunoscu Malko. O mustăcioară fină şi o siluetă zveltă.

– OK, o să încerc să dau de el, zise Bill Higgins.

Strângând servieta între picioare, căută în memoria telefonului şi formă un număr, lăsând un mesaj.

Locotenentul Arturo Lopez sună înapoi după douăzeci de minute, în timp ce treceau prin faţa vilei regelui Arabiei Saudite, o replică a Casei Albe la scară mai mare, ridicată pe un deal, în faţa

[2] Agent de sprijin. (n. trad.)

clubului Marbella, cu un mic cimitir în lateral, semnalat de becuri luminoase.

– Arturo Lopez va fi la aeroportul din Malaga mâine dimineaţă, anunţă Bill Higgins. Ne aşteaptă la ora nouă.

Când intrară la Marbella Club, pianistul cânta primele note din „Besa me mucho"...

Nu le mai rămăsese decât să petreacă o seară liniştită.

*

* *

Aeroportul din Malaga părea supradimensionat în această dimineaţă de 3 ianuarie, cu imensul hol pustiu. Ultramodern, enorm, conceput pentru a primi hoardele de turişti în timpul verii, semăna cu un palat din Marienbad.

Locotenentul Arturo Lopez îi aştepta în sediul Gărzii Civile. Îl strânse pe Malko într-o *abrazo* călduroasă, dovedindu-se fericit că îl revede.

Nu se schimbase deloc în cinci ani, îngrăşându-se doar cu câteva kilograme. Mâncarea spaniolă nu era chiar dietetică...

Se duseră în barul pustiu şi Malko îi explică ce voia.

– Credeţi că această femeie călătorea singură?

– Nu ştiu, mărturisi Malko, dar cred că da. De ce?

Locotenentul din garda civilă zâmbi pe sub mustaţa sa fină.

– În acest sezon sunt puţine femei care călătoresc singure. Voi merge să examinez fişele de îmbarcare ale zborului din 1 ianuarie spre Geneva. Aşteptaţi-mă aici.

Ofiţerul spaniol reapăru după puţin timp. Aşezându-se la loc, scoase un teanc de fişe de îmbarcare din buzunarul său şi le puse în faţa lui Malko şi a lui Bill Higgins.

– Iată declaraţiile tuturor femeilor *singure* care erau în această cursă, anunţă el. Vedeţi dacă găsiţi ceva bun.

Malko începu să examineze fişele. Eliminând foarte repede patru: femei de peste şaizeci de ani. Mai rămâneau trei, ale căror identităţi le notă:

Antoinette Galliani, Maria Kirschner şi Juliette Naef. Vârstele lor erau cuprinse între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani. Notă numerele paşapoartelor lor. Din nefericire, adresele nu figurau pe fişele de îmbarcare.

Locotenentul Arturo Lopez plecă să înapoieze fişele de îmbarcare, iar Malko profită pentru a-şi face rezervare la zborul de seară al companiei Iberia spre Geneva.

Nu-l mai aştepta nimic la Marbella.

Era nerăbdător să dea de falsa Liza Herrgot, căci ea ştia, desigur, multe despre cei care îl „protejau" pe Karl Kruger.

Avea cu atât mai mare nevoie de informaţii,

întrucât iranienii ştiau de acum cine era şi ce căuta.

Ceea ce promitea un viitor agitat. Malko se luptase deja împotriva regimului islamist de la Teheran şi ştia că nu se dădea înapoi de la nimic pentru a-şi apăra interesele.

„Racolarea" lui Karl Kruger nu avea să fie o plimbare de plăcere.

Chiar şi cu zece milioane de dolari.

CAPITOLUL VI

Generalul Ali Tach, noul şef al OGAB, era într-o dispoziţie proastă, după un zbor lung Teheran-Viena, în care Boeingul de la Austrian Airlines fusese scuturat pe traseu de numeroase goluri de aer. În plus, trebuia să plece în aceeaşi seară spre Iran, pentru a-l întâlni a doua zi pe Ali Khamenei, Conducătorul Suprem al Revoluţiei.

Călătoria sa fulger sublinia importanţa pe care OGAB o acorda cazului lui Karl Kruger.

Or, OGAB, însărcinat cu supravegherea cercetătorilor din Iran, nu dispunea de structuri în exteriorul ţării. Deci, generalul Tach trebuise să trateze cu *Etta'alat*, serviciul responsabil cu operaţiunile de contraspionaj în lume şi care dispunea de personalul necesar.

Dezertarea lui Sharam Amiri fusese deja o lovitură dură şi era vital ca aceasta să nu aibă consecinţe prea severe. Generalul Ali Tach fusese numit pentru a supraveghea atent cazul.

Goli ceaşca de ceai şi îl întrebă pe Iradj Lak, responsabilul de la *„daftari vigie"*[1] din Viena:

---

[1] Biroul special.

– Unde este Hormouz Khodar?

– Soseşte, îl asigură Iradj Lak, avionul lui a întârziat din cauza vremii proaste.

Hormouz Khodar era responsabil cu protecţia lui Karl Kruger, desemnat personal de generalul Tach. Oficial corespondent la Geneva al marelui cotidian *Khayan*, conducea în realitate antena *Etta'alat* de la Geneva. În special, era însărcinat cu infiltrarea în mediile diplomatice acreditate pe lângă Naţiunile Unite şi având sediul la Geneva.

Sarcină pe care o abandonase temporar pentru a se consacra doar protecţiei lui Karl Kruger.

Generalul Tach abia pusese ceaşca de ceai jos, că uşa se deschise, apărând silueta înaltă cu umeri arcuiţi a lui Hormouz Khodar, înfăşurată într-o haină din piele neagră. Avea trăsăturile obosite şi ochii păreau şi mai înfundaţi ca de obicei în orbitele lor. Se înclină adânc în faţa generalului Tach.

– Îmi pare rău, generale, a întârziat zborul. Am plecat cu o oră întârziere din Geneva.

Generalul Tach dădu la o parte problema întârzierii cu un gest sec.

– Care sunt ultimele veşti? întrebă el. Vă îndepliniţi misiunea corect?

– Am dejucat o tentativă de infiltrare a imperialiştilor! anunţă triumfal Hormouz Khodar.

– Unde?

– La Marbella, în Spania.

– De ce nu l-aţi împiedicat pe Karl Kruger să meargă acolo?

Dezarmat, Hormouz Khodar nu îndrăzni să-i explice generalului Tach că industriaşul elveţian nu i se supunea orbeşte.

– L-am făcut să revină la Geneva, îl linişti el. Se află la proprietatea sa din Genthold. Doi dintre oamenii mei nu-l scapă din priviri.

– Cum aţi putut dejuca această tentativă de infiltrare? întrebă generalul Tach.

– Karl Kruger îmi spusese că a fost contactat de un aşa-zis industriaş din Washington, reprezentant al *Big Black River Technology Company,* care voia să cumpere nişte brevete. Am cerut oamenilor noştri de la New York să se intereseze şi mi-au spus că era vorba de o infrastructură a CIA.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Karl Kruger a decis să dea o mare recepţie de revelion. Cinci sute de persoane. Cum mă temeam ca CIA să nu încerce cu această ocazie o apropiere, am verificat lista invitaţilor şi l-am descoperit pe unul din agenţii lor pe care îl cunoaştem bine şi care avusese stupida idee să se înscrie sub adevăratul său nume.

Prinţul Malko Linge.

– El l-a contactat pe Karl Kruger sub acoperirea *Big Black River Technology Company*. L-am urmărit toată seara, fiind la masa lui Karl Kruger. L-am prevenit pe acesta şi au schimbat doar câteva cuvinte fără importanţă.

Generalul Tach aprobă din cap.

– Bine. Aţi scăpat de el?

Hormouz Khodar nu simţi capcana.

– Pusesem la cale o capcană pentru a-l elimina, mărturisi el. Graţie unui noroc nesperat, acest agent a scăpat cu viaţă.

– Cum? se răsti generalul Tach.

Hormouz Khodar îi relată povestea cuştii cu tigri, sărind peste detalii. Pe măsură ce povestea, faţa şefului OGAB se întuneca.

– Deci, concluzionă el, acest individ a scăpat?

– Da, dar...

– Imbecilule! se răsti generalul Tach. Acum, se ştie că noi îl protejăm pe Karl Kruger. Îşi vor dubla eforturile. Ştiţi ce aşteptăm de la Karl Kruger?

– Da, bâigui agentul *Etta'alat*.

– Cât timp nu vom obţine *totul*, trebuie, neapărat, să-i interzicem orice contact cu imperialiştii. Vă însărcinez cu această misiune, *haroye* Khodar. Nici vorbă să eşuaţi. Consecinţele pe care le veţi suferi vor fi extrem de severe.

Hormouz Khodar coborî privirea, simţind cum sângele îi fuge din obraji. Se vedea deja spânzurat într-o curte a închisorii din Evin.

– Voi face tot ce trebuie! îl asigură el. Allah mă va ajuta.

Generalul Tach nu mai comentă şi se uită la ceas.

– Contez pe dumneavoastră, repetă el cu o voce glacială. Întoarceţi-vă imediat la Geneva şi ţineţi-mă la curent.

Fără să discute, Hormouz Khodar se ridică, salută şi se retrase. Zicându-şi că ar fi fost mult mai simplu să-l sugrume pe Karl Kruger, aşa cum se proceda cu duşmanii Republicii Islamice.

Doar că industriaşul elveţian era singurul care deţinea secretele proiectului pe care îl derulau...

Imediat ce plecă, generalul Tach îi zise lui Iradj Lak:

– O să mă odihnesc un pic.

– *Baleh, baleh*[2], făcu aproape servil Iradj Lak. Urmaţi-mă.

Şedinţa se ţinea la etajul al treilea al reprezentanţei diplomatice iraniene la Viena, o clădire tristă, înconjurată de o peluză acoperită cu zăpadă, în colţul străzii Jauresstrasse cu Metternich.

În cartierul ambasadelor, mohorât ca un oraş din Germania de Est, cu lipsa pietonilor, clădirile cenuşii şi nenumărate interdicţii de staţionare.

De la dezertarea lui Sharam Amiri, generalul Ali Hussein Tach preluase conducerea OGAB, responsabil de dezertarea omului de ştiinţă, aflat de acum în mâinile CIA. De la vestea trădării sale, responsabilii programului nr. 5 îşi dăduseră seama de consecinţele potenţial catastrofice ale

[2] Da, da.

acestei frumoase lovituri a CIA. Sharam Amiri ştia multe lucruri, fiindcă el era cel care stabilea lista de cumpărături destinată celor care ajutau Iranul în procurarea elementelor proiectului său nuclear.

În ciuda eforturilor şi a sumelor colosale înghiţite de proiectul nr. 5, Iranul avea nevoie de elemente pe care nu ştia încă să le fabrice. De aici şi utilitatea vitală a celor precum Karl Kruger, care, făcând avere, participa activ la fabricarea „Bombei"...

Deodată, generalul Tach se întoarse spre Iradj Lak.

– Trimiteţi un mesaj la Geneva. Ar fi trebuit să-i spun imbecilului. Să-l forţeze pe Karl Kruger să se întoarcă în satul său... Este, cu siguranţă, mai uşor de supravegheat o vale în fundul cantonului din St. Gall decât o reşedinţă în cantonul din Vaud.

– Se teme foarte tare de americani, remarcă Iradj Lak.

Generalul iranian dădu din cap.

– Trebuie să-i fie *şi mai* teamă de noi.

Oricum, Karl Kruger ştia că iranienii nu ezitau să-şi pedepsească duşmanii. Chapour Baktiar sau Bani Sadr, ultimii premieri ai şahului, ştiau ceva. Veniseră după ei să-i asasineze în ţări neutre. Atunci când nu mai reprezentau niciun risc pentru conducerea Republicii Islamice. Darămite pentru unul precum Karl Kruger...

*
* *

Malko urca încet pe strada Paix, care ocolea sediul filialei Naţiunilor Unite prin vest, într-un peisaj înzăpezit, măturat de un vânt glacial pe care locuitorii Genevei îl numeau frumos „sărutul"... Pe partea stângă, ambasadele cele mai prestigioase se etalau unele lângă altele, începând cu cea a Federaţiei Ruse, nou-nouţă, imediat lângă sediul CICR[3].

Pe partea dreaptă erau Naţiunile Unite, pierdute în ceaţa iernii.

În fine, zări ambasada americană lângă Naţiunile Unite. Maiestuoasă, imensă, plantată în mijlocul unui parc mare, înconjurat de ziduri dotate cu sârmă ghimpată, de-a lungul cărora patrulau paznici înarmaţi.

Intrarea semăna cu cea de la Fort Alamo, cu o serie de stâlpi din oţel care se ascundeau în sol pentru a lăsa să intre sau să iasă vehiculele autorizate. Se opri în faţă şi, imediat, un poliţist elveţian veni să-l întrebe ce dorea.

– Am întâlnire cu consilierul adjunct, dl Malcolm Honeywell, anunţă Malko. Sunt Malko Linge.

Ajunsese în ajun de la Malaga şi se instalase la Kempinski, fost Noga Hilton, refăcut, dar cu la fel de mulţi arabi care dădeau buzna în hol în ţinută de jogging, zgâindu-se la vitrinele pline cu

[3] Comitetul Internaţional al Crucii Roşii. (n. trad.)

ceasuri de toate formele, toate mai groase şi mai urâte unele decât altele.

Era moda.

– Domnul Honeywell vă aşteaptă, anunţă poliţistul elveţian, în timp ce barele de oţel se retrăgeau. S-ar fi crezut la Beirut, în ciuda peisajului bucolic.

Graţie prezenţei Naţiunilor Unite la Geneva, toate ţările aveau acolo o ambasadă. Care putea fi un palat sau o cameră mică, după posibilităţile financiare ale contribuabililor. Astfel, *toate* Serviciile erau prezente pe malul lacului Léman, sub acoperiri mai mult sau mai puţin transparente.

Era totuşi mai plăcut decât la Berna, capitala Confederaţiei Helvetice, în inima sinistrei Elveţii filogermane, gri şi veselă ca un furuncul.

Abia parcase, că o secretară, înfofolită de parcă ar fi venit de la Cercul Polar, se apropie de el.

– O să vă conduc la Mister Honeywell, anunţă ea cu un accent din sudul Statelor Unite. Era atât de înfofolită, încât îi era imposibil să-i ghicească formele.

Abia ajunsă în hol, se grăbi să se dezbrace de haina groasă, revelând o siluetă mai degrabă simpatică. Era ca în Congo vara, graţie încălzirii date la maxim.

Malcolm Honeywell, un tip masiv, cu faţa de păpuşă şi părul dat pe spate, îl întâmpină pe Malko în cămaşă, în biroul său de la al doilea etaj, vizibil deranjat.

– Încerc să scad temperatura asta nenorocită! oftă el, dar ambasadorul este lovit de hipotermie. Ar tremura şi în infern...

Îi întinse lui Malko o cană plină cu un lichid brun care pretindea să fie cafea. În ţara mărcii Nespresso, era o ruşine.

– Sunt bucuros să vă văd, oftă el, odată aşezat în faţa lui Malko. Sunt asaltat de mesaje de la Langley, de la Malaga şi chiar şi de la Viena. S-ar zice că tocmai s-a declanşat un nenorocit de război.

Or, eu, aici, nu dispun de oamenii necesari. Suntem di-plo-maţi, zise el apăsat. Elveţienii ţin foarte mult la principii. Nu ne jucăm de-a cowboy-i. I-am explicat lui Ted Boteler, dar nu pare să înţeleagă. Crede că ne aflăm în Irak sau Afganistan şi că putem trage în tot ce mişcă...

– Nu suntem acolo, făcu Malko, liniştindu-l. Am o misiune foarte precisă, care nu reclamă divizii de blindate, ci informaţii. Ce îmi puteţi spune despre Karl Kruger?

Americanul se duse să ia un dosar de pe biroul său şi reveni lângă Malko.

– Nu mare lucru, mărturisi el, fiindcă Langley mi-a cerut pentru moment să nu-i alertez pe elveţieni. Deci, acest Karl Kruger locuieşte într-un sătuc pierdut, în fundul cantonului St. Gall, pe nume Haag, şi deţine o casă pe malul lacului, la vreo doisprezece kilometri de Geneva, în Genthold, pe strada Lausanne la nr. 108. Telefon 021 6549801.

– Nu are mobil?

– Nu îl cunosc. Acesta este din cartea de telefon.

Primul lucru de făcut era să verifice unde se afla industriaşul.

– Bine, mulţumi Malko. Acum, ce ştiţi despre iranienii aflaţi la post la Geneva?

Malcolm Honeywell îi întinse o telegramă abia decriptată, venită de la staţia din Viena: „Generalul Ali Tach, noul şef al OGAB, a efectuat o călătorie-fulger la Viena, venind de la Teheran. S-a întâlnit cu un anume Hormouz Khodar, venit de la Geneva. Amândoi au plecat în aceeaşi seară."

– Hormouz Khodar este, *oficial*, corespondent al *Khayan* la Geneva, explică şeful staţiei. În realitate, este şeful antenei *Etta'alat* de aici. Reprezentanţa iraniană se află la nr. 28, pe drumul spre Saconnex, nu foarte departe de aici, la al patrulea etaj. Pe lista diplomatică, Hormouz Khodar apare la aceeaşi adresă. Cum sunt şi apartamente particulare în acest imobil, trebuie să locuiască acolo.

– Ştiţi cum arată?

– Nu.

Un înger trecu: CIA nu mai era ce fusese odată. Dacă generalul Ali Tach, responsabilul OGAB, venise în Europa, erau mari şanse ca deplasarea lui să aibă legătură cu cazul lui Karl Kruger. Deci, acest Hormouz Khodar trebuia să fie însărcinat cu aceeaşi misiune la Geneva.

– Iranienii sunt liniştiţi, aici? întrebă Malko.

– Absolut, afirmă americanul. Fac lobby pe lângă ceilalţi diplomaţi.

– Bine, concluzionă Malko, ştiţi că am fost victima unei tentative de asasinat la Marbella. O femeie a fost şi ea implicată, o anume Antoinette Galliani. Aş vrea s-o găsesc...

Malcolm Honeywell scutură din cap, perplex.

– Nu aveţi adresa?

– Nu, dar are un paşaport elveţian...

– *Well*, pot să-i cer omologului meu de la SRC, Serviciile elveţiene, fostul SAP. Sediul lor este la Berna, pe Tauenstrasse, dar au un reprezentant aici, la statul-major al poliţiei cantonale. Pe şoseaua Gravière. Dar ce să-i spun?

– Fiţi vag. Spuneţi-i că este o solicitare a staţiei de la Madrid. Tot ceea ce vreau este adresa.

– OK, vă sun imediat ce o s-o obţin. Apropo, am primit ordin de la Langley să vă pun la dispoziţie zece milioane de dolari, cash. Ar trebui să mă anunţaţi cu douăzeci şi patru de ore înainte, cel puţin...

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Nu este încă nevoie... Păstraţi-i la îndemână. Şi scuturaţi-i pe elveţieni.

*

* *

La nr. 28 în Saconnex era un mic drum în pantă abruptă, coborând şerpuit şi terminându-se în fundătură. Malko intră cu precauţie, descope-

rind în capăt un imobil cenuşiu, în faţa căruia erau aliniate autovehicule cu numere CD.

Pe stânga, era ambasada Germaniei, iar la dreapta, mai multe plăci din bronz indicau legaţiile Moldovei, Beninului şi Iranului.

Erau departe de luxul ambasadei SUA. Imobilul, mai degrabă mizerabil, aducea cu un bloc de apartamente. Imposibil să parcheze. Se duse până în fundătură şi întoarse. În momentul în care trecea prin faţa imobilului, ieşea un bărbat, înfăşurat într-un mantou din piele neagră. Se duse la o maşină parcată în faţa nr. 28 şi deschise portiera. Când întoarse capul spre Golful lui Malko, acesta din urmă îi văzu clar faţa.

Era bărbatul cu cap de pasăre de pradă, fără cravată, care se afla la masa lui Karl Kruger, la revelionul de la Marbella.

CAPITOLUL VII

Hormouz Khodar era gata să facă infarct. Se afla practic nas în nas cu agentul CIA pe care încercase să-l lichideze la Marbella şi, în plus, pe terenul său. Era prea de tot!

Ca un automat, urcă în maşina cu plăcuţe de înmatriculare albastre[1] şi demară în urma Golfului negru. Cuprins de furie şi de o panică viscerală. Îl revedea pe generalul Ali Tach transmiţându-i ordinul de a împiedica orice contact între CIA şi Karl Kruger. Şi iată că acest blestemat de Malko Linge se afla la Geneva! Şi, cu siguranţă, nu din întâmplare se afla chiar în zona sediului delegaţiei iraniene. Hormouz Khodar nu bănuia că este reperat de americani de mult timp. Ceea ce însemna şi că CIA făcuse legătura între atentatul de la Marbella şi iranieni.

Golful negru se opri la semaforul de pe strada Ferney, iar iranianul profită pentru a nota numărul de înmatriculare: 525 716 VD.

---

[1] Diplomatice.

Agentul CIA cobora spre centrul oraşului. Unde putea merge?

În timp ce conducea, Hormouz Khodar îl sună de pe telefonul mobil pe Darius Chafa, unul din oamenii săi însărcinaţi cu supravegherea lui Karl Kruger, şi îi dădu ordin să oprească pe oricine intra la reşedinţa industriaşului elveţian.

Golful trecu de piaţa Naţiunilor, decorată cu o sculptură contemporană care reprezenta un scaun de cincisprezece metri înălţime cu un picior rupt, apoi coborî pe bulevardul France. În loc să facă la stânga, la intersecţia Forestier, înspre Lausanne, continuă pe dreapta, de-a lungul lacului, înspre centrul Genevei.

Pulsul iranianului se mai calmă puţin. Pentru câteva secunde, se temuse că Kruger îşi dăduse în secret întâlnire cu acest agent al CIA.

Pericolul se îndepărta.

Cât de cât.

*

* *

Malko avea privirea lipită de retrovizoare. După strada Saconnex, avusese în gând să se ducă la Genthold, să repereze proprietatea lui Karl Kruger. Cu Hormouz Khodar în urma lui, nu se mai punea problema.

Urmă cheiul până la o străduţă care ducea la parcarea de la Kempinski şi coborî pe ea.

După cinci minute, întors în apartamentul său, formă numărul lui Karl Kruger.

O voce de bărbat cu un accent ciudat răspunse imediat.

– *Herr Kruger, bitte*![2] ceru Malko.

– Cine sunteţi?

– Malko Linge. Trebuia să ne vedem la Marbella, dar a fost obligat să plece mai devreme. Eram la petrecerea dată de el de revelion.

– *Moment*![3]

O linişte lungă, apoi bărbatul răspunse rapid, înainte de a închide.

– *Herr* Kruger nu se află la Geneva.

Malko suna deja la Haag. Secretara, cu care vorbise deja, îi răspunse imediat. Şarmantă.

– *Herr* Kruger este la Geneva.

– Aveţi numărul de mobil?

– *Ach!* Nu sunt autorizată să vi-l dau. Dar o să-i spun că încercaţi să daţi de el. Vorbesc cu el de două ori pe zi.

– *Danke vielmals*![4]

Cel puţin, era sigur că industriaşul elveţian va afla că încerca să se întâlnească cu el.

Sună la „Directives.CH", anuarul Swisscom, şi întrebă dacă aveau un număr de telefon mobil pe numele lui Karl Kruger.

Nu aveau nimic cu acest nume. Deci, nu mai rămăsese decât să spargă cercul de fier din jurul

[2] Cu domnul Kruger, vă rog.

[3] O secundă.

[4] Mulţumesc mult.

industriaşului elveţian. Totuşi, nu putea să-i propună zece milioane de dolari prin intermediul unei secretare...

*

* *

Darius Chafa şi Mahmoud Toman se ridicară vioi când îl văzură pe Hormouz Khodar apărând în holul casei din Genthold. Chiar şi înăuntru îşi ţineau pe ei paltoanele lungi, negre, din care ieşeau gulere rulate din lână groasă de aceeaşi culoare.

Foşti luptători, fuseseră crescuţi într-un mediu violent. Manevra preferată a lui Darius Chafa era să spargă ochii adversarilor săi cu degetele mari de la mâini. Nu trebuia prea multă forţă fizică, ci o voinţă de fier. Graţie unui cunoscut, fuseseră înrolaţi în *bassidjis*, forţele susţinătoare ale regimului iranian. Însărcinaţi cu toate treburile: vânarea „depravaţilor", cei care nu respectau legile vestimentare islamice, sau a „opozanţilor". Când superiorii lor le indicau un individ ce trebuia eliminat, îl urmăreau cu motocicletele lor uşoare şi îl omorau cu lovituri de buzdugan tradiţional, în formă de sticlă alungită. Amândoi îşi dădeau silinţa, rupând oase, strivind feţe, făcând să explodeze organele interne.

Un asemenea profesionalism atrăsese atenţia VAVAK, care fusese înainte SAVAK, sinistra poliţie politică a şahului. Deveniţi specialişti în interogatorii, Darius şi Mahmoud fuseseră apoi

recuperaţi de *Etta'alat*, care avea nevoie de oameni ca ei, în afara Iranului, pentru a înspăimânta trădătorii.

– Nu a venit nimeni? întrebă Hormouz Khodar, vizibil foarte nervos.

– Nimeni, făcură amândoi în cor.

– Kruger este acolo?

– Sus, în biroul său.

Iranianul era deja pe scări. Ciocăni uşor şi deschise uşa biroului unde Karl Kruger era aplecat peste hârtiile sale.

Hormouz Khodar se opri în faţa lui, iar industriaşul ridică privirea.

– Ce se întâmplă?

– Americanii vor să vă răpească! zise deodată Hormouz Khodar.

Karl Kruger lăsă stiloul jos.

– De unde ştiţi?

– Dintr-o sursă foarte bună, pretinse Hormouz Khodar. Nu trebuie să rămâneţi aici, este prea periculos. Au numeroase posibilităţi...

– Şi de ce m-ar răpi? bâigui Karl Kruger, neliniştit.

Hormouz Khodar îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Pentru a vă face să vorbiţi. Vă vor tortura. Pentru a vă face să spuneţi ce faceţi cu noi. După care vă vor ucide.

În faţa acestui viitor roz, Karl Kruger simţi cum raţiunea i se clatină, dar nu-şi pierdu cumpătul.

– Unde vreţi să merg? întrebă el. În Iran?

Întrebarea îl luă pe Hormouz prin surprindere.

– Nu încă. În ce stadiu sunt livrările?

– Încă nu sunt gata.

– Atunci, trebuie să ne întoarcem la Haag. Acolo, sunteţi în siguranţă...

Karl Kruger coborî privirea, încăpăţânat.

– Trebuie să mai rămân aici câteva zile. Am lucruri importante de rezolvat.

Iranianul nu insistă. Industriaşul elveţian nu era atât de uşor de manipulat cum credea generalul Ali Tach. Oricum, Karl Kruger nu s-ar mai mişca fără a fi încadrat de el şi de oamenii săi.

*

* *

Karl Kruger fusese zdruncinat de vizita iranianului. Nu s-ar fi gândit niciodată că micul său trafic liniştit se va termina în această apoteoză de violenţă şi nu-i plăcea.

Pentru a se calma, luă din cutie o prăjitură *Burgerli* şi încercă să facă rezumatul. Secretara sa îi transmisese apelul lui Malko Linge şi, de acum, era sigur că acest individ reprezenta CIA. Faptul că Agenţia de Informaţii americană se interesa de el nu era deloc de mirare. Dar voia să-l răpească? Sau mai rău.

Nu reuşea să-şi dea seama. Fără îndoială, deţinea informaţii preţioase pentru americani, dar erau atât de puternici? Era elveţian, trăia în Elveţia şi putea foarte uşor să anunţe poliţia.

Dar era un angrenaj periculos, deoarece puteau să-l întrebe *de ce* voiau americanii să-l răpească.

Prăjitura terminată, luă telefonul mobil şi îşi sună avocatul din Geneva, Christian Rumlang, care îi promise să îl viziteze a doua zi.

Ceea ce îl forţa să rămână acolo. Avea şi un motiv precis să nu se întoarcă imediat la Haag, imposibil de mărturisit lui Hormouz Khodar, care nu ar fi înţeles. Peste trei zile, va avea loc o mare serată caritabilă în saloanele hotelului Président şi ţinea neapărat să meargă acolo, cu Martha lui cea sexi. Desigur, graţie spectaculoasei sale amante, va fi ţinta fotografilor. În plus, dacă achiziţiona unul din obiectele tombolei organizate pentru ajutorarea victimelor cutremurului de pământ din Haiti, ar atrage atenţia presei...

Chiar şi cu atâtea îngrijorări, nu îşi abandona visul de a deveni un adevărat „om de lume".

Se uită gânditor la telefon.

Era uşor să-l sune pe acest Malko Linge: avea telefonul lui. Dar îşi asuma şi un anume risc. Dacă nu era convins că americanii vor să-l răpească, în schimb era sigur că iranienii nu vor ezita să-l omoare, dacă îi trăda.

Cele două „bestii" care îl flancau pe Hormouz Khodar îi inspirau o frică viscerală.

Deconcertat, se duse în camera unde Martha Garlinski se uita la un DVD. Se întinse lângă ea şi îi cuprinse un sân prin ţesătura de caşmir. Privirile lor se întâlniră, iar poloneza zâmbi lasciv.

– Ai chef de un sex? întrebă cu vocea ei răguşită.

*

* *

Malko rula încet pe fosta şosea spre Lausanne, care mergea de-a lungul lacului Léman, având pe partea cealaltă calea ferată. Proprietăţile se succedau, unele mai somptuoase decât altele.

Încetini când văzu panoul cu „Genthold" şi se uită la numere.

108 corespundea unui gard care nu fusese vopsit de mult timp, contrastând cu aspectul luxos al celorlalte. În spate, zări o casă deloc nouă, care amintea mai mult de Casa Familiei Adams decât de reşedinţa unui miliardar. Totuşi, aceasta domina lacul, iar curtea cobora până la mal.

O amplasare superbă.

Continuă până la următorul sens giratoriu şi reveni. Era enervant gândul că cel căruia voia să-i propună zece milioane de dolari se afla în spatele acestor ziduri.

Neavând altceva de făcut, se opri la o staţie de autobuz şi porni Radio City. De unde se afla, putea să vadă perfect gardul proprietăţii lui Karl Kruger.

*

* *

Înfipt cu totul în vintrele Marthei, Karl Kruger simţea din nou gustul vieţii.

Tânăra continua să se uite la DVD, dar se arătase foarte receptivă, îndeplinind tot ceea ce industriaşul elveţian aştepta de la ea. Ejaculase masându-i sânii magnifici, apoi rămăsese întins peste ea.

Era frumos să fii bogat.

În niciun caz nu ar fi întâlnit o creatură de acest gen la Haag ... Iar Karl Kruger nu îşi făcea nicio iluzie. Femeile ca Martha Garlinski nu agreau săracii.

Se jură să scape din acest viespar şi să plece apoi cu ea în Caraibe. Avea încă multe lucruri de descoperit.

*

* *

Amorţit de căldura climatizării, Malko tresări: aproape adormise. Claxonul răzbunător al unui elveţian plin de civism, deranjat să-l vadă parcat într-un refugiu de autobuz, îl smulsese din toropeală.

Breitlingul său arăta ora cinci. Era acolo de aproape două ore.

Voi să plece, când privirea i se agăţă de ceva pe partea stângă, în faţa lui: botul negru al unei maşini care ieşea de pe proprietatea lui Karl Kruger! Când ajunse pe şosea, recunoscu Maybach-ul industriaşului. Repatriat de la Marbella de către şoferiţă. Demară imediat, zărind cu colţul ochiului un bărbat cu capul ras care tocmai închidea poarta.

Carmen Wehr, şoferiţa, conducea în stil elveţian: lent şi prudent. Imposibil să vadă cine era în maşină... Aceasta, la intrarea în Geneva, o luă pe malul lacului şi intră în parcarea hotelului Président. Fără măcar să se gândească, Malko o urmă. Văzu Maybach-ul parcând în capăt şi pe Carmen Wehr coborând, apoi se îndreptă spre liftul care ducea în hotel. Aşteptă puţin, dar nimeni nu ieşi din limuzină. După ce parcă şi el, se duse la lift. Foarte repede, o zări pe Carmen Wehr în faţa tejghelei recepţionerului de la hotel. Aşteptă să termine de discutat cu el, instalat într-un fotoliu, nu departe de lift.

Revenind spre lift, ea îl zări. Văzu surpriza din ochii ei, apoi aceasta se opri în faţa lui.

– Nu mă aşteptam să vă văd la Geneva! zise ea zâmbind.

– Nici eu nu mă aşteptam să vă văd aici! răspunse Malko. Aşteptam un prieten.

– Am venit să iau bilete pentru serata de caritate, zise ea. Pentru copiii din Haiti.

– Pentru *Herr* Kruger?

– Bineînţeles! L-aţi revăzut?

– Nu încă, zise Malko, i-am lăsat un mesaj şi aştept să stabilim o întâlnire.

– Succes! zise ea înainte de a dispărea spre lift.

Malko aşteptă câteva minute, apoi se duse şi el la recepţioner.

– Doresc să cumpăr bilete pentru serata „Haiti", anunţă el.

Faţa recepţionerului se lumină.

– Mai am câteva. Doriţi să luaţi o masă de zece? Costă doar 10 000 de franci.[5]

– Mă voi mulţumi cu una de două locuri, îl asigură Malko.

– Foarte bine, domnule, încuviinţă recepţionerul cu o uşoară undă de răutate în voce.

Când Malko se întoarse să ia maşina, era fericit. Cu puţin noroc, ar ajunge să se apropie de Karl Kruger.

Nu îi mai rămânea decât să-şi găsească o parteneră. Malcolm Honeywell trebuia să aibă ceva valabil.

*

* *

Hormouz Khodar spumega de furie, comparând numărul maşinii care aştepta în faţa casei, luat de Darius, cu cel pe care îl notase chiar el.

Era acelaşi!

Deci, agentul CIA nu îi slăbea. Se întoarse spre Darius Chafa.

– Unde a plecat Carmen?

– Nu ştiu.

Decise să o aştepte. Când „şoferiţa" intră în casă, o apostrofă imediat.

– Unde aţi fost?

– Să cumpăr ceva pentru *Herr* Kruger.

– Nu aţi remarcat nimic special?

Ea ezită.

[5] Aproximativ 7500 de euro.

– Ba da, l-am întâlnit pe unul dintre invitaţii de la revelion, la Président. Cel care băuse şi se trezise în cuşca tigrilor.

– Ce v-a spus? aproape lătră iranianul.

Ea îl privi, ironică: îl detesta pe acest individ oribil, cu figură de pasăre de pradă.

– „Bonjour", făcu ea. Acum, trebuie să vă las, *Herr* Kruger m-a sunat.

Hormouz Khodar o privi urcând scările, nebun de furie. Intra în zona roşie. Dacă nu scăpa rapid de acest agent al CIA, *el* era cel care risca să aibă mari probleme.

CAPITOLUL VIII

Malko abia se întorsese la Kempinski când primi un apel de la Malcolm Honeywell.

– Omologul meu de la SRC m-a sunat, anunţă el. Liza Herrgot avea pe paşaport o adresă la Monte Carlo, strada Jardin Exotique nr. 23. Nu mai locuieşte acolo de trei ani... Nu au nimic altceva despre adresa actuală şi poate locui oriunde, în Elveţia sau în străinătate.

– Cu atât mai rău! făcu Malko.

Convins că-l va întâlni pe Karl Kruger la serata caritabilă, urmărirea Lizei Herrgot trecea acum pe planul al doilea. Neavând nimic altceva de făcut, parcurse ziarul *Tribune de Genève*, lăsat în cameră, dând peste o pagină de anunţuri „Matrimoniale" absolut extraordinare pentru un cotidian „respectabil". Prostituţia fiind legală în Elveţia, publicitatea îşi reintrase în drepturi. Deodată, între un anunţ care propunea o anume „Beckye, 19 ani, foarte seducătoare, fese cambrate, o adevărată bombă, portjartier, dildo, anal, felaţie, vârsta a treia OK" şi un altul prezentând transsexuala „Valeria, porno star, blondă, cu mădular de elefant", îi veni o idee.

Şi dacă falsa Liza Herrgot era o prostituată?

Având în vedere ce îi făcuse lui Malko, nu era o femeie „normală". Puţin probabil să fie agentă iraniană. Pentru acest gen de prestaţie, Serviciile subcontractau. Aceasta putea deschide o pistă.

Îl sună din nou pe Malcolm Honeywell şi îi prezentă ideea sa.

– O să iau legătura cu responsabilul de la Brigada de Moravuri, promise americanul şi vă sun înapoi.

– Apropo, interveni Malko, aş avea nevoie de o parteneră pentru o serată caritabilă unde trebuie să merg pentru a-l întâlni pe Karl Kruger. Aveţi ceva sigur?

– Avem o stagiară elveţiană, care asigură legătura cu administraţiile locale, răspunse Malcolm Honeywell. O s-o întreb.

*

* *

Karl Kruger fu foarte surprins când Hormouz Khodar intră în sufrageria unde îşi termina masa cu Martha: un fileu de biban şi un sufleu de zmeură, plăcerea lui.

Iranianul era neobişnuit de zâmbitor şi aproape plăcut de privit.

Luă un scaun şi se aşeză în faţa industriaşului elveţian, zicând pe un ton lent, cu un puternic accent farsi.

– *Herr* Kruger, am vorbit cu şefii mei. Ei cred că ar fi bine să staţi de vorbă cu agentul CIA...

Elveţianul lăsă să-i cadă furculiţa.

– Dar mi-aţi spus de atâtea ori să scap de el! Că voia să mă răpească ori ceva mai rău.

– Este adevărat, confirmă Hormouz Khodar, dar am vrea să ştim ce informaţii au. Şi dacă îl primiţi aici, nu riscaţi nimic, deoarece suntem noi în preajmă.

Karl Kruger era mai degrabă neîncrezător, dar îşi zise că asta îi va lua o piatră de pe inimă. Ar putea chiar să-i păcălească pe americani.

– Foarte bine, făcu el, o să-l sun.

– Ştiţi unde să daţi de el?

Întrebarea lovise ca un bici. Karl Kruger îşi dădu seama că făcuse o gafă. Cu privirea în depărtare, bâigui:

– A sunat-o pe secretara mea, la Haag, şi a lăsat numărul de mobil.

Hormouz Khodar îşi înghiţi furia. Era *cu adevărat* timpul să-l elimine pe acest individ deranjant. Cu o voce aproape blândă, zise:

– Daţi-i întâlnire mâine la ora cinci şi cereţi-i să intre pe la poarta din vale. Este mai discret.

În partea de jos a parcului, era un gard care dădea spre parcarea utilizată de obişnuiţii micului port şi clienţii restaurantelor închise pe timpul iernii. Se urca spre casă pe o cărare.

Cum Karl Kruger îşi orienta atenţia din nou spre sufleul de zmeură, Hormouz Khodar insistă:

– Faceţi-o *acum*!

Karl Kruger ar fi vrut să spună „nu", dar avea oroare de conflicte. Luă telefonul mobil,

găsi numărul lui Malko Linge în memorie şi îl apelă. Dădu imediat peste mesagerie.

Elveţianul lăsă mesajul dictat de iranian cu o voce nesigură. Imediat, Hormouz Khodar se ridică şi părăsi încăperea.

Mulţumit, Karl Kruger privi decolteul pătrat al Marthei Garlinski care îi dezvelea sânii până aproape de sfârcuri. Rochia ei de culoarea zmeurei se asorta cu sufleul. Cuprins de un impuls brutal, întinse mâna şi o băgă în decolteu.

Tânăra făcu o mişcare de recul.

– Încetează! O să vină cu cafeaua! Nu mai poţi aştepta puţin?

În faţa privirii furioase a amantului ei, adăugă pe un ton ameninţător:

– Dacă continui, nu vin la gală. Nu vreau să fiu considerată o târfă.

Furios, Karl Kruger se ridică. O depăşea cu cincisprezece centimetri.

– *Eşti* o târfă! zise el, cu răutate. Dar o târfă frumoasă!

Martha se ridică şi ea. O împinse până la perete şi începu să o scotocească, mai întâi în decolteu, scoţându-i sânii, ciupindu-i sfârcurile, apoi băgă mâna sub rochie. Când simţi o jartieră, furia i se disipă şi începu să-i maseze abdomenul, încercând să-i smulgă slipul.

Martha, care se gândea la viitor, încetă să se lupte şi, cu un gest discret, se debarasă de slipul de culoarea zmeuriei, asortat cu rochia.

Dar nu asta voia industriaşul.

– Suge-mă! ordonă el.

În acelaşi timp, o apăsa pe umeri. Martha Garlinski îngenunche pe parchetul sufrageriei şi desfăcu pantalonul amantului ei, descoperind un sex excitat, pe care îl cuprinse cu gura.

Karl Kruger începu să o apese pe ceafă ca şi cum ar fi forţat-o, ignorând că Martha adora asta. Foarte repede, fără să-şi întrerupă felaţia, tânăra începu să geamă de plăcere.

Fără cea mai mică simulare.

Karl Kruger o ridică şi o împinse spre masă, ridicându-i rochia lungă şi depărtându-i brutal picioarele.

Sexul îi devenise enorm şi îl înfipse fără menajamente în vintrele Marthei care tresări brusc. Karl Kruger nu o dezmierdase niciodată. În valea de unde venea, femeile nu erau decât nişte animale pentru plăcere sau reproducere.

În timp ce o penetra, Martha îşi întinse mâna spre platoul cu sufleul de zmeură, îşi înmuie degetul în spumă şi îl supse în timp ce amantul ei se elibera în ea cu un mormăit de tăietor de lemne.

– Târfă, eşti bună! mormăi el, retrăgându-se.

Era singurul cuvânt de dragoste pe care îl ştia.

Şeful de sală aduse cafelele treizeci de secunde după ce îşi reluaseră locurile la masă.

*

* *

Malko ascultă de trei ori mesajul lui Karl Kruger, pentru a fi sigur că nu se înşela. Era nesperat. Ce îl făcuse pe industriaş să-şi schimbe părerea?

Îşi zise că trebuia să profite de absenţa „protectorilor" săi pentru a-l întâlni. Faptul că nu utiliza poarta principală îl ducea cu gândul la aceasta.

De această dată, lucrurile se mişcau.

O mică idee însă îi temperă din euforie. Şi dacă era o capcană?

Cu atât mai mult, trebuia să-şi ia măsuri de precauţie. Îl sună pe Malcolm Honeywell şi îl puse la curent. Precizând că ar fi avut nevoie de ceva artilerie. Şeful staţiei nu manifestă un entuziasm debordant.

– Suntem în Elveţia, preciză el, o să văd ce pot face. Apropo, mâine luăm masa cu şeful de la Brigada de Moravuri. Îi veţi explica tot ce doriţi să aflaţi. La ora unu, la Tse Yang, în Kempinski. Rezolvaţi totul înainte de asta.

*

* *

Christian Rumlang, avocatul lui Karl Kruger, îşi ascultase răbdător clientul şi mai ales ultima lui întrebare: la ce risc mă expun?

Îşi drese vocea şi îl asigură pe un ton liniştitor:

– M-am uitat pe textele de lege. Sunt destul de vagi, dar guvernul federal ar putea să vă acuze

de export ilegal de material de război către o ţară aflată sub embargou... Plus câteva infracţiuni conexe.

– Ceea ce vrea să însemne?

– În cel mai rău caz, cinci sau şase ani de închisoare.

Karl Kruger păli.

– Cinci sau şase ani! Este înfricoşător!

Avocatul făcu un gest liniştitor.

– Aşteptaţi! Nu suntem acolo. Cred că americanii nu ţin neapărat să vă trimită după gratii, ci mai degrabă să cooperaţi cu ei. Ascultaţi ce au de spus şi reveniţi la mine după aceea.

– Şi iranienii?

– În cel mai rău caz, vom cere poliţiei cantonale să vă asigure protecţia, îl linişti avocatul.

Ceea ce nu îl linişti decât parţial pe Karl Kruger. Numai să nu se întâmple cu titlu postum. Mai erau două ore până la întâlnirea cu agentul CIA şi nu putea scăpa de aceste gânduri.

*

* *

Malko intră pe drumul care cobora spre lac în viraje strânse, de-a lungul proprietăţii lui Karl Kruger. Dând peste un loc deosebit de sinistru. O parcare goală, măturată de rafale violente de vânt, în faţa unui mic port unde vreo sută de veliere se legănau pe hulă, lovind uneori malul.

Se opri în parcarea pustie şi coborî geamul, fiind lovit imediat de un vânt glacial. În stânga sa, restaurantul era închis pentru perioada iernii,

iar la dreapta se vedea parcul în paragină al vilei lui Karl Kruger. În spatele unei porţi din lemn cu vopseaua învechită.

Coborî din maşină şi se apropie: poarta era încuiată cu un lanţ gros şi un zăvor şi observă în spatele ei o potecă ce urca până la casă. Nu avea decât să aştepte să vină cineva după el.

Se urcă înapoi în Golf pentru a se adăposti de rafalele de vânt. Lacul era pustiu şi velierele se legănau ca nişte becaţe bete.

Nici ţipenie. De altfel, acest drum era o fundătură. Pentru a ajunge la nivelul şoselei spre Lausanne, trebuia să treacă printr-un tunel şi să iasă de cealaltă parte a căii ferate. Nu degeaba locul se numea „Le creux de Genthold"[1]. Breitlingul arăta 4:50. Nu mai avea mult de aşteptat.

Maşinal, atinse patul pistolului Beretta 92 automatic, încredinţat de Malcolm Honeywell în schimbul unei chitanţe. Cu regret. La Geneva, sediul Naţiunilor Unite, violenţa era oficial interzisă.

Deodată, zări două siluete care coborau pe jos drumul pe care venise. Doi bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în negru.

Amândoi balansau în mâna dreaptă nişte obiecte alungite ca nişte sticle foarte lungi.

Ce veneau să facă în acest loc pustiu? Pulsul lui Malko crescu brusc. Tocmai identificase

[1] Văgăuna lui Genthold. (n. trad.)

obiectele: buzdugane lungi din lemn. Căzuse într-o cursă.

Dintr-un singur gest, ridică geamul şi demară, mergând cu spatele pentru a întoarce. Cei doi bărbaţi începură să alerge înspre el. Păreau că zboară.

Unul dintre ei, un colos, lovi buzduganul cu toată puterea de geamul din spate al Golfului, care se sparse în bucăţi. Instinctiv, Malko apăsă frâna. Zărind al doilea atacator ajungând în dreptul portierei, bägă mâna la centură pentru a lua pistolul Beretta 92.

Chiar în momentul în care buzduganul lovea geamul portierei. Mai puţin solid decât cel din spate, acesta nu rezistă şocului şi vârful buzduganului îl lovi violent pe Malko la tâmplă.

Căzu pe o parte şi auzi încuietoarea portierei deschisă de atacator. Apoi, imediat, o mână îl apucă, smulgându-l de pe scaun şi aruncându-l pe jos. Ultimul său gând, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, fu că urmau să-l masacreze cu lovituri de buzdugan.

CAPITOLUL IX

Mamadou M'Ba intră cu Fiatul 500 negru pe drumul în pantă care ducea la Creux de Genthold.

– Acolo este? întrebă nervos tânărul blond aşezat pe locul din dreapta.

– Acolo! confirmă tânărul senegalez. În cinci minute ajungi în paradis, amice.

În fiecare zi, Mamadou, dealer de cocaină instalat în Savoie, venea să-şi facă turul clienţilor din Geneva cu un mic stoc de cocaină pe care îl cumpăra pe loc. În Elveţia, pedepsele pentru trafic de stupefiante erau mult mai lejere decât în Franţa. Plimbându-se, găsise acest loc ideal pentru a priza o doză. Iarna, locul era perfect pustiu. Deci aici îşi aducea clienţii. Fără să iasă din maşină, punea o placă între cele două scaune, întindea cocaina pe ea şi îi dădea un pai clientului imediat ce acesta plătea...

Chiar când ieşea din ultimul viraj, scoase o exclamaţie furioasă.

– La naiba!

Apăsă frâna pentru a evita o maşină neagră oprită în mijlocul parcării, cu mai multe geamuri sparte. Un bărbat era pe jos, iar alţi doi, nişte coloşi, în paltoane lungi şi negre, ridicaseră deasupra lui nişte bâte lungi.

– Ce se întâmplă? bâigui drogatul.

– O neînţelegere! făcu sobru Mamadou, care cunoştea viaţa.

Băgă în marşarier. Clientul său ţipă furios.

– Unde pleci?

– Dispar! Nu vreau încurcături.

Unul dintre cei doi bărbaţi în negru înainta deja spre micul Fiat 500, cu buzduganul ridicat.

Deodată, bărbatul care era pe jos se răsuci în momentul în care atacatorul lui lovea cu buzduganul, reuşind să-l evite, se ridică şi începu să alerge urcând pe drumul în pantă, care ducea la şoseaua spre Lausanne. Când trecu pe lângă Fiat, Mamadou M'Ba văzu o pată mare de sânge la tâmpla lui şi fu cuprins de frisoane.

Cei doi bărbaţi se opriseră la câţiva metri de ei şi schimbau replici furioase într-o limbă necunoscută. Bărbatul însângerat urca deja panta. Dispăru în viraj în momentul în care cei doi atacatori se precipitau spre poarta casei, la dreapta, o săreau şi dispăreau.

Mamadou M'Ba strânse cu putere volanul, reţinându-şi o senzaţie de rău.

– E bine. Au plecat! făcu drogatul.

Mamadou se întoarse spre el, cu ochii ieşiţi din orbite.

– Nu e bine! Poliţiştii vor veni cu siguranţă. Mergem în altă parte.

Cu capul în mâini, tânărul începu să geamă.

– Drăcie, nu mai pot!

Negrul întoarse maşina, apoi porni pe drumul în pantă cu motorul la maxim, depăşind victima atacului care părea să aibă probleme. Nu respiră decât când ajunse în şoseaua spre Lausanne.

*

* *

Malko avea impresia că are un picamăr în cap. Se opri şi se sprijini de zidul proprietăţii lui Karl Kruger, respirând adânc. Îşi pipăi fruntea şi îşi reţinu un urlet. Pielea era umflată, sfâşiată pe alocuri, oribil de dureroasă.

Puţin câte puţin, pulsul îi revenea la normal, dar furia îl sufoca. Fără apariţia providenţială a Fiatului, cei doi iranieni l-ar fi putut masacra în voie. Capul i se învârtea, se mişca greoi.

Aproape fără să se gândească, coborî înapoi spre parcare, pentru a-şi recupera pistolul Beretta 92, căzut în maşină în momentul atacului.

Cei doi atacatori ai săi dispăruseră. Fie în parcarea hotelului din vecinătate, care era închis, fie acasă la Karl Kruger. Se lăsă pe scaun, găsi arma pe podea şi îşi trase sufletul. Prin parbrizul spart, vântul glacial intra în maşină. Cu un gest mecanic, răsuci cheia în contact şi motorul porni.

Întoarse şi începu să urce panta. Îl durea prea tare capul pentru a mai gândi.

Conduse fără încetare până la Kempinski. Când valetul îl văzu coborând, scoase o exclamaţie înspăimântată.

– Ce vi s-a întâmplat, domnule?

– Am fost atacat de hoţi, făcu sobru Malko.

Elveţianul scutură din cap şi oftă.

– Oraşul este de nerecunoscut! Cu toţi aceşti străini! Se pare că atacă trecătorii în parcul Eaux Vives. Poliţia a spus că au fost zece mii de tâlhării pe an. Ar trebui închise graniţele.

Malko nu-l mai asculta.

Trecând prin faţa recepţiei, îi zise angajatului:

– Trimiteţi un medic. Apartamentul 424.

*

* *

– Sunteţi palid! remarcă Malcolm Honeywell. Vă simţiţi bine?

– Aproape, făcu Malko. Trebuie să vorbesc cu Ted Boteler.

– Nicio problemă. O să utilizăm linia criptată din biroul meu. Vreţi un scotch?

– Nu, mulţumesc, declină Malko lăsându-se pe canapeaua verde.

Pipăi delicat tâmpla dureroasă şi umflată. Simţea cum sângele îi pulsează furios sub piele. Medicul de la Kempinski curăţase rana, pusese

un pansament pătrat etanş, care îl făcea pe Malko să semene cu un boxer în runda a XV-a şi îi dăduse să ia două pastile de paracetamol. Abia plecase medicul, că îl sunase pe şeful staţiei CIA, pentru a-i relata atacul a cărui victimă fusese.

– Karl Kruger a schimbat tabăra! concluzionă el. Aceasta schimbă toată strategia noastră de abordare.

– Nu aţi încercat să daţi de el?

– Imposibil, mă sunase să stabilească întâlnirea de pe un număr neidentificabil. Şi dacă încerc linia fixă de acasă, mi se spune că lipseşte. Trebuie să discutăm.

– Nicio problemă, confirmă americanul. Vă trimit o maşină.

– O să iau un taxi, răspunsese Malko.

Ceea ce făcuse, cu senzaţia că are un metrou în cap. Postul de control fusese prevenit şi îl conduseseră imediat în biroul lui Malcolm Honeywell. Acesta îi arătă un telefon aşezat pe biroul său.

– Poftim, puteţi să-l sunaţi pe Ted.

– *You are OK?* întrebă imediat şeful Diviziei Operaţiuni.

La Washington era chiar prânzul.

– Merge! îl asigură Malko. Dar cred că trebuie să modificăm planul. Karl Kruger a schimbat tabăra.

Îi rezumă situaţia: cele zece milioane de dolari prevăzute pentru „racolarea" industriaşului elveţian riscau să rămână încă mult timp în

contul CIA. Când Malko termină, Ted Boteler îl întrebă:

– Ce sugeraţi?

– Putem anunţa oficial autorităţile federale elveţiene, sugeră Malko. Să cerem arestarea lui Karl Kruger.

– Nu este o soluţie bună, răspunse Ted Boteler. Mai întâi, fiindcă va lua mult timp, apoi nu avem nimic concret împotriva lui.

– Totuşi, a încercat să mă asasineze.

– Va nega. În plus, ştiţi că suntem presaţi de timp. Odată ce iranienii îşi vor primi centrifugele, chiar dacă Karl Kruger ajunge la închisoare, nu-i mai deranjează nimic.

– Atunci, ce facem? răspunse Malko a cărui migrenă nu se calma.

– Nu văd decât o soluţie, răspunse Ted Boteler. Trebuie să-l presăm în continuare, pentru a-l face să cedeze. Să-l hărţuim. Să mai încercăm să intrăm în contact cu el.

– Trebuie *şi* să-i mulţumim, făcu ironic Malko.

– Vom regla conturile mai târziu. *Trebuie* să-l smulgem din ghearele iranienilor, să-l forţăm să coopereze. Este o chestiune vitală. Preşedintele urmăreşte acest caz foarte atent.

Nu el era cel care încasa loviturile de bâte în cap...

– OK, acceptă Malko plictisit. Poate am o ocazie în după-amiaza asta. Kruger participă la o serată caritabilă unde am luat şi eu o masă, dar

va fi flancat de iranieni. Ar trebui să găsiţi ceva întăriri.

– Bravo! aprobă Ted Boteler. Kruger trebuie *să simtă* că nu îl slăbim.

– Apropo, dau imediat ordin să vă fie trimişi cei doi „baby-sitters" favoriţi, Chris Jones şi Milton Brabeck. Vor fi de folos în acest context.

– Mulţumesc, făcu Malko. *I'll keep you posted*[1].

În timp ce se întorcea pe canapea, Malcolm Honeywell îi aruncă o privire îngrijorată.

– Ar trebui să faceţi o radiografie sau o tomografie.

– O să dorm, răspunse Malko. Chestiile pe care mi le-a dat m-au moleşit de tot.

– Nu uitaţi că luăm masa cu şeful Brigăzii de Moravuri. Vreţi să contramandez?

– În niciun caz, tresări Malko. Dacă aş reuşi să-l prind la colţ pe acest Hormouz Khodar, ar putea fi de folos. Mă voi târî până la Tse-Yang. Este în hotel.

*

* *

Hormouz Khodar discuta în bucătărie pe un ton furios când Karl Kruger intră.

– Nu a venit! zise el. Nu l-aţi văzut?

[1] Vă voi ţine la curent.

– Nu, îl asigură iranianul. Probabil s-a răzgândit.

– Poate ar trebui să-l mai sun...

– În niciun caz. *El* trebuie să vă sune...Darius şi Mahmoud l-au aşteptat jos, o jumătate de oră.

Perplex, Karl Kruger ieşi din bucătărie, lăsându-l pe Hormouz Khodar să îşi manifeste furia.

– Sunteţi nişte imbecili! mormăi el. Eraţi doi. Puteaţi să-l faceţi bucăţi...

– Asta urma să facem, afirmă Darius Chafa, când au sosit cei doi tipi. Nu puteam să-l lichidăm de faţă cu ei.

– Puteaţi să-i lichidaţi *şi* pe ei.

Darius Chafa nu îndrăzni să răspundă. Între a omorî un spion străin şi a asasina doi cetăţeni probabil elveţieni, era o lume întreagă.

– Bun, concluzionă Hormouz Khodar. Veţi reîncerca imediat ce va fi posibil. Dar nu cu chestii de sălbatici. Nu este fiabil.

Întors în mica sa cameră de la parter, îşi aprinse o ţigară şi începu să se gândească. Încercând să afle care urma să fie riposta CIA.

Deodată, se gândi la cea care îl ajutase la Marbella. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, reprezenta un serios risc de securitate. Chiar dacă americanii nu aveau nicio posibilitate să o găsească.

Trebuia să rezolve *şi* această problemă.

Şi, mai ales, să-l *forţeze* pe Karl Kruger să se întoarcă în ascunzătoarea din Haag. Unde ar fi mai puţin expus.

O sună pe cea care îl ajutase la Marbella şi îi lăsă un mesaj. Nu răspundea *niciodată*, dar suna înapoi întotdeauna.

*

* *

Bernard Grospiron, şeful Brigăzii de Moravuri din cadrul poliţiei cantonale din Geneva, era destul de năzuros, cu un zâmbet rar pe faţa lui ca o lamă de cuţit.

Aşezat în faţa lui Malko, la o masă din Tse-Yang, degusta raţa lăcuită cu delicateţea unei pisici. Malko abia mânca, deşi era înnebunit după bucătăria chinezească. Capul îl durea în continuare şi uneori avea ameţeli. Îi explicase că fusese atacat de nişte vagabonzi în zona Grand Saconnex, iar poliţistul îl compătimise, evocând şi el deteriorarea climatului de securitate.

Malko rezista, reprimându-şi o furioasă dorinţă de a merge să se întindă.

Odată linsă farfuria, poliţistul îi zâmbi în cele din urmă.

– Domnul Honeywell mi-a explicat ce căutaţi. O femeie implicată în trafic de droguri întâlnită la Marbella, pe care o bănuiţi că este prostituată în Geneva.

– Exact, confirmă Malko, bând din ceai.

– Îi cunoaşteţi numele?

– Da. Acolo se dădea drept o anume Liza Herrgot, care există cu adevărat, dar călătorea cu un paşaport elveţian pe numele Antoinette Galliani. Din nefericire, nu mai locuieşte de trei ani la adresa din paşaport, la Monte Carlo. Dar când a plecat din Marbella, a venit aici, la Geneva.

– Aţi putea să o recunoaşteţi?

– Fără ezitare.

Bernard Grospiron se gândi câteva secunde.

– Avem în cantonul Geneva 2700 de fete „cartografiate". Sunt de toate: românce, moldovence, spaniole, franceze, africane. Ultimul val vine din Ungaria...

Malko era puţin cam mirat.

– Toate aceste străine lucrează aici fără probleme?

Elveţianul schiţă un zâmbet.

– Legislaţia noastră este destul de suplă. Dacă aparţineţi Comunităţii Europene, puteţi să obţineţi uşor un permis de sejur tip B, de la şase luni la doi ani, cu un contract de artistă... Pentru celelalte, dovedirea cererii de acordare a azilului le permite să rămână destul de mult timp.

– Aceste fete au proxeneţi?

– Acum nu. Era epoca albanezilor şi a kosovarilor.

Se lăsă o tăcere scurtă, ruptă de poliţistul elveţian.

– În mod cu totul excepţional, propuse el, pot să vă las să vă uitaţi la ceea ce avem în calculatorul nostru...

*

* *

De mai bine de o oră, Malko viziona fotografiile fetelor „cartografiate", ceea ce îi agrava migrena. Brigada de Moravuri avea sediul într-un vechi local de poliţie de pe bulevardul Carl Voigt, mai degrabă îmbătrânit şi puţin funcţional. Tocmai termina, când Bernard Grospiron reveni în micul birou unde îl instalase.

– Deci?

– Nu este în fişier.

Poliţistul se aşeză lângă el, gânditor.

– Nu avem *toate* fetele, recunoscu el. Unele vin din Annemasse pentru câteva ore, şi apoi, mai sunt şi call-girls, cele care iau 1000 de franci de prestaţie. Locuiesc în apartamentul lor şi participă la „serate" speciale cu arabi sau ruşi aflaţi în trecere. Aceştia închiriază un apartament într-un hotel şi fetele pleacă la final. Cunoaştem câteva, dar nu pe toate.

– Nimeni nu ar putea să mă ajute?

Bernard Grospiron luă o bucată de hârtie şi notă ceva pe ea, după care i-o întinse lui Malko. Acesta citi un nume, Graziella, şi un număr de telefon: 079 246 0231.

– Aceasta cunoaşte *toate* reţelele de call-girls, explică poliţistul. A fost şi ea call-girl, iar acum mai continuă să lucreze. Să nu-i spuneţi că eu v-am dat numărul ei de telefon. Ah, apropo, este negresă.

Malko luă hârtia şi Bernard Grospiron îl însoţi până la maşina ambasadei americane unde îl aştepta Malcolm Honeywell care vorbea la telefon.

– Aţi găsit? întrebă el neliniştit.

– Nu, dar prietenul dumneavoastră mi-a indicat pe cineva care ar putea să mă ajute.

Formă nr. 079 246 0231 şi dădu peste o voce blândă, cu un accent greu de definit, care jură că-l sună înapoi.

Din nou, capul i se învârtea.

– Vă duc la hotel, propuse americanul.

– Este o idee bună.

Şeful staţiei CIA îl privi neliniştit.

– Trebuie să faceţi un RMN... Apropo, i-am spus stagiarei noastre să treacă pe la Kempinski la sfârşitul zilei, pentru serata de mâine. Vreţi să anulez?

– Nu, nu. Cum se numeşte?

– Marie Chalopin.

– Bine, să vină.

Ajunseseră în faţă la Kempinski. Malko era să fie luat pe sus de o rafală glacială care bătea dinspre lac, în cei câţiva metri între Chevrolet şi intrarea în hotel.

Era încă în lift, când telefonul îi sună. Număr ascuns. O voce încântătoare întrebă:

– M-aţi sunat? Sunt Graziella.

– Exact. Sunt în trecere prin Geneva şi am auzit numai lucruri frumoase despre dumneavoastră.

Graziella râse.

– Vi s-a spus *şi* că sunt scumpă...

– Nu este o problemă! o asigură Malko.

O tăcere scurtă, apoi Graziella zise repede:

– Mâine, la ora unu, la Senso, pe strada Rhône.

Malko aproape că uită de migrenă. Era ultima sa şansă de a o găsi pe falsa Liza Herrgot şi de a marca, în fine, un punct împotriva iranienilor.

CAPITOLUL X

Malko tocmai îi telefona Alexandrei, logodnica sa, blocată de zăpezi la Liezen, când telefonul fix zornăi.

– O doamnă vă aşteaptă la recepţie, anunţă vocea cu accent din Vaduz a recepţionerului. Doamna Chalopin.

Stagiara trimisă de Malcolm Honeywell. Înainte de a închide, avu timp să o audă pe Alexandra sfătuindu-l să nu îşi asume riscuri inutile.

Se simţea încă ameţit şi abia îndrăznea să-şi atingă pansamentul de la tâmplă, atât de dureros era hematomul. Dacă geamul Golfului ar fi fost mai puţin rezistent, ar fi avut craniul spart. Figurile celor doi atacatori erau gravate în memoria sa şi spera din tot sufletul să-i reîntâlnească, în circumstanţe mai bune.

Abia ieşit din lift, zări o tânără în haină de blană artificială, cu pantalon din piele de căprioară băgat în cizme, aşteptându-l în picioare, în faţa recepţiei. Nu mai mult de treizeci de ani, un aer timid, dar o figură fermecătoare, cu un năsuc cârn.

Văzându-l pe Malko apropiindu-se, întrebă:

– Domnul Malko Linge?

– Da.

– Vin din partea domnului Honeywell. Sunt Marie Chalopin. Mi-a spus că aveți nevoie de o parteneră pentru a vă însoți la un dineu caritabil la hotel Président, organizat pentru copiii haitieni. Este extraordinar de drăguț din partea dumneavoastră să vă gândiți la mine.

– Sper că nu vă veți plictisi, zise Malko.

Marie Chalopin părea preocupată.

– Este nevoie de rochie lungă? întrebă ea.

– Da, cred.

– O să împrumut una de la o prietenă, fiindcă nu am.

– Pot să vă închiriez una, propuse Malko.

– Oh, nu, nu este nevoie. La ce oră trebuie să fiu gata?

– La ora opt, aici.

– Foarte bine, atunci pe mâine.

Îi întinse mâna, când remarcă obrajii ei înroșiți de frig.

– Păreți înfrigurată! făcu el. Veniți să bem un pahar.

– Nu vreau să vă deranjez, protestă stagiara CIA.

Merseră să se așeze de cealaltă parte a recepției, într-un fel de bar mărginit de vitrine pline cu ceasuri, în fața unui fals foc de lemne cu gaz, iar Marie Chalopin se dezbrăcă de haina de blană,

ceea ce îi permise lui Malko să ghicească sub puloverul din lână neagră doi sâni grei, în formă de pară, fermi ca nişte obuze.

Marie Chalopin trebuia să fie foarte tânără pentru a avea un bust care părea să înfrunte legile gravitaţiei... Malko simţi cum îi clocoteşte adrenalina în vene. Ca de fiecare dată, după ce trecuse pe lângă moarte, libidoul i se trezea brusc. Acest bust uimitor, aproape ireal, îl fascina.

Privirea îi urcă, întâlnind-o pe cea a Mariei Chalopin, care coborî ochii în pământ. Nu avea cum să nu remarce privirea insistentă a lui Malko... Se aşeză în faţa lui.

– Ce vreţi să beţi? întrebă el.

– Pot să comand un grog[1]? M-a luat un frig îngrozitor mergând pe chei. Aici nu sunt autobuze, în acest cartier.

El comandă o vodcă. Imediat ce ospătarul se îndepărtă, Marie Chalopin zise cu o voce vibrând de excitare:

– Sunt atât de fericită să merg la această serată! Sper că nu vă voi încurca.

Era vizibil moartă de timiditate.

Ciocniră şi ea îi relată că venise din Valais pentru a lucra la Geneva şi că era stagiară la ambasada americană de şase luni.

– Ce faceţi acolo? întrebă Malko.

[1] Amestec de apă îndulcită, rom şi lămâie (n.trad.)

– Fotocopii, tot felul de lucruri plictisitoare, trimit e-mail-uri. Dar dacă sunt titularizată, va fi formidabil. Când lucrezi pentru o ambasadă, nu plăteşti impozite...

Deodată, se uită la ceas.

– Trebuie să mă întorc, locuiesc în Carouge şi este destul de departe.

Era deja în picioare, ascunzându-şi bustul semeţ sub haina din blană.

Malko o conduse până la intrare şi îi propuse:

– O să chem un taxi.

Ajungând la uşa turnantă de la Kempinski, Marie Chalopin exclamă:

– Dumnezeule, ninge!

Fulgi enormi făceau vizibilitatea aproape zero. Cum Malko se apropia de valetul cu şapcă roşie, acesta din urmă îi zise:

– Nu sunt taxiuri, domnule.

– O să merg pe jos, propuse curajoasă Marie Chalopin.

Malko o prinse de braţ.

– Nici să nu vă gândiţi! Vă duc să luăm masa la hotel. Este un restaurant chinezesc excelent aici. Zăpada nu o să cadă toată noaptea.

După o scurtă ezitare, Marie Chalopin renunţă la safari prin zăpadă.

Atras de prezenţa ei, Malko aproape că nu mai simţea sângele care îi zvâcnea în tâmple.

*

* *

Karl Kruger se închisese în biroul său cu avocatul, ajuns foarte târziu, din cauza zăpezii. Prezenţa celor trei iranieni îl apăsa tot mai mult, dar nu vedea cum putea scăpa de ei. După ce ascultase povestea întâlnirii ratate cu reprezentantul CIA, Christian Rumlang remarcă:

– Este ciudat că acesta nu a venit, deşi a încercat de mai multe ori să vă contacteze.

– Este adevărat, recunoscu industriaşul elveţian. Nu înţeleg. Ce trebuie să fac?

– Vreţi cu adevărat să intraţi în contact cu americanii? O pot face eu pentru dumneavoastră.

Karl Kruger întoarse spre el o privire de câine bătut.

– Mi-e teamă de ceilalţi, mărturisi el. Sunt capabili de orice.

– Atunci, încheiaţi afacerile cu ei şi nu vă mai preocupaţi de americani. Pentru moment. De altfel, ar trebui să vă întoarceţi la Haag. Acolo nu vă vor urmări.

– Aveţi dreptate, aprobă Karl Kruger. Voi fi mai liniştit acolo.

*

* *

Marie Chalopin, încântată de prima porţie de raţă lăcuită din viaţa ei, stropită, în plus, şi cu şampanie Taittinger Brut, părea că pluteşte pe un norişor. Separeul de la Tse-Yang era plăcut, izo-

lându-i de ceilalți clienți, iar Malko se destindea pentru prima dată de la evenimentele din ajun.

Marie Chalopin părea să-i ignore privirea care îi fixa frecvent sânii îndreptați spre el. Cum Malko, mașinal, își atingea pansamentul de la tâmplă, îl întrebă:

– V-ați rănit?

– Am fost rănit, o corectă Malko. Am fost atacat de niște hoți.

– Ar fi putut să vă omoare...

Se abținu să precizeze că exact asta intenționau să facă. Marie Chalopin nu îi pusese nicio întrebare despre activitatea sa și el aprecia această discreție.

Ea se uită la ceas și zise:

– Dumnezeule, este trecut de ora zece, nu o să mai găsesc un autobuz.

– V-am spus că vă veți întoarce cu taxiul, insistă Malko.

Semnă nota de plată și se duseră pe culoarul care ducea la lifturi. Acesta domina cheiul Mont Blanc. Malko se opri deodată și o luă pe tânără de braț.

– Priviți!

De cealaltă parte a ferestrei nu se distingea decât un zid alb! Zăpada continua să cadă, tot mai groasă!

– Dumnezeule, ce o să fac? oftă tânăra. Nu pot totuși să merg pe jos.

– Nu vă voi lăsa să plecați, o asigură Malko. Să mergem să bem un pahar în apartamentul

meu, iar când ninsoarea se va opri, vă voi chema un taxi.

Marie Chalopin nu ezită decât câteva secunde, voinţa fiindu-i deja moleşită de la şampanie. Abia ajunsă în apartamentul lui Malko, scoase un ţipăt de admiraţie.

– Ce mare este! Trebuie să coste foarte mult. Un suflet simplu şi pur.

Într-un gest spontan, se îndreptă spre fereastra mare şi rămase acolo, privind ninsoarea.

Malko i se alătură şi o dezbrăcă uşor de haina de blană de iepure. Timp de câteva minute, rămaseră în aceeaşi poziţie, privind ninsoarea.

Apoi privirea lui Malko coborî, fixându-se din nou pe sânii Mariei Chalopin aţintiţi spre ninsoare. De această dată, simţea cum îi ia foc abdomenul. Deodată, tânăra se întoarse, cu faţa ridicată spre el.

– Este frumos, nu-i aşa?

Privirile lor rămaseră prinse câteva secunde şi, fără să se poată abţine, mâinile lui Malko cuprinseră acei sâni minunaţi. Avu senzaţia că strânge două conuri de cauciuc, atât de fermi erau, iar sângele îi înfierbântă abdomenul.

Marie Chalopin nu se mişcase, cu privirea fixată în a lui. Schiţă un fel de zâmbet şi zise, fără se dea la o parte mâinile de pe ea, pe un ton neutru:

– Am remarcat că îi priveaţi mult în timpul mesei...

– Aveți sâni absolut magnifici, făcu Malko cu o voce uşor sugrumată.

Sporise strânsoarea şi vârful degetelor lui atingeau sfârcurile întărite la orizontală. Se dădu uşor înapoi pentru ca Marie Chalopin să nu-i simtă erecția brutală.

– Îi moştenesc de la mama mea, zise tânăra.

Putea să îi moştenească şi de la diavol, oricum nu-l interesa... Ezita să facă pasul următor, când Marie Chalopin anunță calm, după ce se uitase pe fereastră.

– S-ar zice că ninge mai puțin.

Era adevărat. Furtuna de zăpadă se oprise brusc, chiar dacă mai cădeau câțiva fulgi.

Scăpând din mâinile lui Malko, tânăra se aplecă, îşi ridică haina şi zise:

– Trebuie să plec. Mâine lucrez de la ora opt.

Malko nu insistă, deşi era mirat şi frustrat, şi o urmă până la intrarea în hotel.

Trebuiră să aştepte totuşi un sfert de oră înainte de a vedea sosind un taxi. Malko lăsă o bancnotă de 50 de franci şoferului în timp ce Marie Chalopin îi întindea mâna, ca şi cum abia se cunoşteau.

Aproape ceremonios.

– Pe mâine, zise ea, voi fi la timp.

Malko urcă în apartament, dezmorțit totuşi. Palmele mâinilor lui încă simțeau forma sânilor Mariei Chalopin, şi chiar şi căldura lor.

Nu-l mai durea capul.

Pentru a uita acest interludiu erotic, se strădui să se gândească la întâlnirea de a doua zi cu „Pantera Neagră".

Cea care îl putea duce la Liza Herrgot.

*

* *

Senso era ascuns în capătul unei galerii înguste, pe strada Rhône nr. 56. Un local italienesc zgomotos şi plin. Malko trebuise să lase Mercedesul negru care înlocuise Golful în parcarea de la Mont Blanc, tot cartierul fiind blocat, ca mare parte a oraşului, de altfel. Erau atâtea gropi în pavaj, încât te puteai întreba dacă locuitorii din Geneva se transformaseră cu toţii în căutători de aur.

Se afla de zece minute la restaurant când o negresă, înfăşurată într-o superbă haină de şinşilă, apăru şi mătură sala cu privirea.

Era evident cunoscută, deoarece un ospătar se precipită pentru a-i scoate haina de blană. Cămaşă mov, vestă, centură Hermès, pantalon din piele neagră în cizme mulate, păr scurt, degaja un erotism de soi bun.

Malko îi făcu semn cu mâna, iar ea traversă sala cu un mers dansant, sub privirile admirative ale tuturor bărbaţilor prezenţi. Pentru a se opri în faţa lui Malko, privindu-l calmă.

– Graziella?

Ea înclină afirmativ din cap şi se aşeză în faţa lui. O gură groasă, dar trăsături fine, fără nicio urmă de vulgaritate, însă cu o privire ca laserul...

– Cine v-a vorbit de mine? întrebă ea.

– Un prieten, minţi Malko, care mi-a spus că sunteţi Regina din Geneva.

Graziella nici nu clipi, obişnuită cu complimentele. Comandă un carpaccio şi un pahar de Valpolicella.

– Cunosc mulţi bărbaţi, recunoscu ea. De unde sunteţi?

– Viena, în Austria.

– Veniţi frecvent?

– Depinde.

Se studiau reciproc, iar el decise să avanseze lucrurile. Scoţând un plic din buzunar, îl întinse negresei. Aceasta îl luă, îl puse pe genunchi şi îl întredeschise. Cât să vadă teancul de bancnote de o sută de franci de un albastru foarte frumos.

Graziella întredeschise geanta Hermès, lăsă plicul să cadă şi întrebă:

– La ce hotel staţi?

– Kempinski.

Tocmai îi aduceau porţia de carpaccio. Îl privi intrigată pe Malko.

– Nu mâncaţi nimic? Avem timp.

El zâmbi.

– Vreau doar o informaţie, dar ştiu că nu vă place să pierdeţi timpul.

Ea îl privi surprinsă.

– Ce informaţie?

– Aş vrea să regăsesc o fată. Se numeşte Antoinette Galliani şi lucrează la Geneva. Este tot ceea ce ştiu.

– Sunteţi poliţist?

– Nu. Doar un client satisfăcut.

I-o descrise pe Liza Herrgot, în timp ce Graziella tăia minuţios din carpaccio. Fără a crede niciun moment pretextul lui Malko. Apoi, îl privi şi întrebă:

– Este slabă, păr scurt, fund frumos, sâni mici, franţuzoaică?

– Are un paşaport elveţian.

– Da, şi eu, dar ea este franţuzoaică.

– O cunoaşteţi?

– Cred. Am lucrat împreună de două sau trei ori. Cu bărbaţi din Golf. Îi plac mult orientalii. Dacă este cea care cred...

– Ştiţi unde o pot găsi?

– Nu, ştiu că locuieşte la Geneva, atât. Este discretă.

Malko era pe cale să-şi spună că aruncase 1000 de franci pe fereastră, când Graziella adăugă:

– Este un tip care ştie unde puteţi să daţi de ea. Georges, unul dintre recepţionerii de la Richmond. Mergeţi la el din partea mea. Întrebaţi de Marika. Este numele sub care lucrează.

– Mulţumesc, făcu Malko.

Negresa îi expedie un zâmbet feroce.

– Atenţie, ea este şi mai scumpă decât mine! Mulţumesc, oricum.

Îşi terminase carpaccio-ul şi paharul de vin. Se ridică. Malko făcu la fel.

Când să plece de la masă, îi zise în şoaptă:

– Dacă aveţi chef să investiţi 500 de franci, veţi petrece cu mine un sfert de oră foarte plăcut.

– Altă dată, declină Malko.

Graziella nu insistă şi porni spre ieşire, balansându-şi armonios un fund cambrat, ca pentru a-l face să regrete refuzul.

Când ajunse pe cheiul Bernard Hugues, măturat de un vânt glacial, îi venea să danseze. Dacă o regăsea pe „Liza Herrgot", avea o şansă să-l poată neutraliza pe Hormouz Khodar pentru suficient de multă vreme încât să aibă acces la Karl Kruger, cu care, de acum, cu titlu personal, avea un alt cont de reglat.

Aproape că fusese asasinat în urmă cu douăzeci şi patru de ore.

CAPITOLUL XI

Hotelul Richmond, în lateralul cheiului Mont Blanc, chiar în faţa pieţei cu acelaşi nume, strălucea ca un ban nou, fiind complet renovat de curând.

Malko intră în holul cu mochetă multicoloră şi se duse direct la recepţie, lăsând pe partea stângă elegantul băruleţ cu pereţi negru cu roşu. Cafeneaua, în dreapta intrării, era pustie. Nu era încă ora de vârf.

Recepţionerul, în costum gri, corpolent, cu părul lins, îi adresă un zâmbet pe cât de comercial, pe atât de călduros.

– Domnule, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Îl caut pe Georges.

– Eu sunt, domnule.

Malko coborî uşor glasul.

– Vin din partea Graziellei.

– Da, domnule, făcu recepţionerul cu o voce complet neutră.

– Mi-a spus că dumneavoastră aţi putea să mă puneţi în legătură cu o prietenă de-a ei, Marika.

Georges, recepţionistul, îl învălui cu o privire rapidă şi, concluzionând probabil că avea

„profilul" potrivit unui client de call-girls, răspunse prudent:

– Nu o văd frecvent, dar...

Cu un gest natural, Malko scoase din buzunar două bancnote albastre şi le strecură pe sub tejghea.

– Nu rămân mult timp la Geneva.

Bancnotele de o sută de franci dispărură, ca înghiţite de o şopârlă.

– Unde vă pot găsi, domnule?

– Vă voi suna eu. Când?

– Ies din serviciu mâine, la ora paisprezece, domnule. Iată telefonul meu.

Malko luă cartea de vizită şi se îndepărtă de tejghea. Dacă o găsea pe falsa Liza Herrgot, va fi un miracol. Aşteptând ipotetica întâlnire, nu mai avea decât să se pregătească pentru dineul orfanilor din Haiti. Chiar dacă nu reuşea să discute cu Karl Kruger, acesta din urmă îl va vedea şi astfel va resimţi presiunea.

Nu este niciodată plăcut să vezi o fantomă.

*

* *

Karl Kruger coborî scările largi, lambrisate, cu solemnitatea unui suveran care merge să fie încoronat. Urmat de Martha Garlinski într-o rochie bej, brodată, oferindu-şi bustul ca pe tavă, graţie unui decolteu pătrat susţinut de balene, ca un eşafodaj.

Industriaşul elveţian, într-un smoching albastru care îi punea în valoare silueta puternică,

părea fericit şi destins pentru prima dată în ultimele zile.

Hormouz Khodar, care îl aştepta la capătul scărilor, îi aruncă o privire ostilă.

– Sunteţi sigur că vreţi să mergeţi la gala asta? Americanii pot să încerce ceva.

Şi el arbora un smoching închiriat. Semănând, mai mult ca niciodată, cu umerii săi arcuiţi şi enormul nas coroiat, cu o pasăre de pradă.

Industriaşul elveţian îl tachină, euforic.

– Ce vreţi să mi se întâmple la o petrecere de caritate, în mijlocul a sute de invitaţi, păziţi de poliţie? Apoi, sunteţi şi dumneavoastră acolo, adăugă el cu ironie.

Darius Chafa şi Mahmoud Toman aveau interdicţie să iasă. Agentul CIA pe care încercaseră să-l asasineze pentru a doua oară îi putea recunoaşte acum, chiar dacă la Marbella nu avusese cum să-i identifice. Exista o şansă minimă ca acesta să-i denunţe poliţiei, dar nu trebuia să rişte.

Hormouz Khodar ar fi vrut să-i sară la gât. Simţea că „clientul" său ar fi dat orice pentru această serată unde va fi fotografiat. Era un moment nedorit.

– *Baleh, baleh*, mormăi el, dar, mâine, plecăm la St. Gall.

Karl Kruger se privi pentru ultima dată în oglinda mare de la intrare şi se îndreptă spre uşa deschisă de valet.

Maybach-ul era tras lângă peron, cu Carmen Wehr la volan, îmbrăcată în taior cu pantalon negru. Hormouz Khodar urcă lângă ea şi îi zise:

– Nu vă opriţi pe traseu sub niciun pretext.

Îi răspunse printr-o tăcere ostilă. Cel care o plătea cu 5000 de franci elveţieni pe lună era Karl Kruger, nu maimuţa asta prost crescută.

Pe drumul până la Geneva, nimeni nu deschise gura.

Zeci de maşini făceau deja coadă pe cheiul Wilson pentru a ajunge în parcarea subterană a hotelului Président. La intrare, mai mulţi fotografi alcătuiau parcă un comitet de onoare, fotografiindu-i pe cei mai cunoscuţi invitaţi ori pe cei însoţiţi de o făptură spectaculoasă. Karl Kruger simţi furnicături în picioare, uitând pentru moment de probleme.

*

* *

Malko se înclină spre mâna Mariei Chalopin care tocmai ieşea din taxi.

– Sunteţi fermecătoare, Marie! făcu el cu vocea cea mai linguşitoare.

Ar fi putut spune „jumătate sfântă, jumătate târfă". Tânăra elveţiancă purta o rochie lungă albă, încheiată de la gât până la glezne, la fel de pudică precum un tchador[1], dar cele două obuze de sub mătasea albă alterau puternic modestia

[1] Ţinută lungă, neagră, specifică femeilor din Iran. (n.trad.)

ţinutei. Cu atât mai mult cu cât Marie Chalopin nu considerase de folos să-şi pună un sutien.

Paralizată de timiditate, tânăra murmură un „mulţumesc" imperceptibil.

– Să mergem, propuse Malko.

Comandase la Kempinski o maşină cu şofer care îi va duce şi aduce, chiar dacă nu erau decât câteva sute de metri între cele două hoteluri. Zăpada încetase să mai cadă, dar un vânt glacial mătura în continuare Geneva. Nu mai era lacul Léman, ci lacul Baikal.

Din cauza regulilor draconice de circulaţie, trebuia să facă un ocol complicat pentru a ajunge la Président. Acesta luă zece minute bune. Erau două rânduri, unul pentru maşinile care mergeau în parcare şi unul pentru cele cu şofer, din care coborau pasagerii.

Deodată, în timp ce mergeau în coloana spre parcare, Malko zări Maybach-ul, chiar în faţa lor. Când îl depăşiră, văzu profilul de vultur al lui Hormouz Khodar şi, la volan, coada de cal a lui Carmen Wehr. Ceea ce îi dădu o idee.

Se întoarse spre Marie Chalopin şi îi întinse invitaţia.

– Mă veţi scuza o secundă, zise el, trebuie să verific ceva. Suntem la masa 7.

Coborâse deja din maşină.

Cu câteva secunde înainte ca Maybach-ul să se oprească în faţa zidului de fotografi.

*

* *

Karl Kruger ieşi din Maybach şi îşi îndreptă cei 1,95 m în timp ce Carmen Wehr îi ţinea portiera deschisă.

Niciun fotograf nu se clinti.

Dar, când apăru părul blond al Marthei Garlinski, blitzurile începură să clipească. Karl Kruger îşi luă imediat partenera de mână, înaintând mândru spre intrarea în hotel. Un jurnalist îl abordă, întrebându-l la ce masă se afla, pentru a veni să-l fotografieze.

Industriaşul din Haag nu mai putea de bucurie. Era pe cale să intre în „lumea bună".

Ameninţările din partea CIA îi dispăruseră din minte.

*

* *

Malko văzu trecând prin faţa lui Maybach-ul care cobora lent în parcarea subterană. Atât de lent, încât îl urmări cu uşurinţă pe jos până la al treilea nivel al subsolului.

Aşteptă ca şoferiţa să parcheze şi să coboare din Maybach pentru a se arăta. Aceasta îl întâmpină cu un zâmbet amuzat.

– Bineînţeles! Sunteţi cu *Herr* Kruger?

– Nu chiar, făcu Malko. Se pare că a fost o neînţelegere între noi...

Carmen Wehr se opri.

– O neînţelegere? Ce vreţi să spuneţi?

Malko hotărâse să dea cu piciorul în furnicar.

– *Herr* Kruger îmi dăduse întâlnire, acum patruzeci şi opt de ore, acasă la el, cerându-mi să intru pe la poarta de jos a proprietăţii, care dă spre râpa lui Genthold. Am găsit acolo doi ucigaşi, probabil iranieni, care au încercat să mă omoare. Nu aş fi scăpat dacă nu apărea o maşină.

Carmen Wehr pălise, vizibil depăşită de situaţie.

– De ce nu aţi anunţat poliţia? întrebă ea.

– Poliţia nu poate face nimic pentru mine, zise el evaziv. Patronul dumneavoastră, *Herr* Kruger, este implicat în activităţi ilegale şi vreau să-i vorbesc. Îi puteţi transmite un mesaj de la mine?

– Eu? De ce?

– Fiindcă am încredere în dumneavoastră. Sunteţi din Innsbruck, cred, iar eu locuiesc într-un castel din Austria de Sus, la Liezen, în regiunea vinului...

– Ah, bun, făcu ea, încremenită. Dar ce faceţi la Geneva?

– Vă voi explica mai târziu. Iată telefonul meu mobil. Vreau să-l întâlnesc pe *Herr* Kruger foarte repede, discret. Să stabilească o întâlnire prin intermediul dumneavoastră. Sunaţi-mă după ce i-aţi transmis mesajul. O seară plăcută!

Se îndrepta spre liftul care ducea în holul de la intrare, lăsând-o pe Carmen Wehr încremenită de surpriză, când auzi un strigăt în urma lui.

Se întoarse. Carmen Wehr mergea spre el.

– *Herr* Linge, zise ea, nu mă pot amesteca în această treabă. Mi se pare dubios. Cine sunteţi, cu adevărat?

– Lucrez pentru CIA, Central Intelligence Agency, ştiţi. Este a doua tentativă de a mă asasina de când încerc să mă apropii de *Herr* Kruger. La Marbella, nu am intrat singur în cuşca tigrilor, ci am fost aruncat acolo după ce am fost drogat. Dacă aveţi îndoieli, vă invit să veniţi la ambasada americană de pe lângă Naţiunile Unite. Vi se va confirma ceea ce tocmai v-am spus.

Cum ea părea să ezite, preciză:

– Mai ales nu le spuneţi *nimic* iranienilor care îl înconjoară pe *Herr* Kruger. Vă veţi pune viaţa în pericol. *Auf wiedersehen.*

Se îndreptă din nou spre lift. Sperând că o convinsese pe „şoferiţă".

*

* *

Hormouz Khodar simţi cum i se înnoadă stomacul văzându-l pe bărbatul în smoching strecurându-se printre mese pentru a ajunge la masa lui.

Din nou acest blestemat de Malko Linge.

Maşinal, pipăi prin brâul smochingului micul pistolet *„snub nose"* ascuns dedesubt. Murea de dorinţă să se ridice şi să se ducă să-i tragă două gloanţe în cap. Degeaba, de faţă cu trei sute de martori. Aceasta însemna să ajungă pentru tot restul vieţii într-o închisoare elveţiană. Chiar dacă, la penitenciarul din Hindenbank, deţinuţii

aveau dreptul să-şi aducă pisica, hamsterul sau canarul, nu era un viitor roz.

Karl Kruger se aplecă la urechea lui.

– Aţi văzut? El este...

Toată bucuria lui se evaporase. Coşmarul revenea. Avea impresia că tot sângele îi coborâse în picioare.

– Nu vă temeţi, nu poate face nimic, îl linişti iranianul. Încearcă doar să exercite presiuni asupra dumneavoastră.

– Dar nici măcar nu a venit la întâlnirea pe care i-am fixat-o, protestă Karl Kruger.

Hormouz Khodar nu răspunse. Ştiind cauza. Cu fiecare zi care trecea fără probleme, se apropia de obiectivul fixat de *Etta'alat:* asigurarea livrărilor de centrifuge aflate în curs.

*

* *

Marie Chalopin avea ochii plini de strălucire. Acest mediu luxos în care bogăţia era aproape palpabilă i se urca la cap.

Era un vis.

Brusc, îşi puse mâna peste cea a lui Malko şi murmură:

– Sunt atât de fericită!

Când vii dintr-o fermă din Valais, eşti orbit foarte repede. Totuşi, extragerea tombolei în favoarea copiilor haitieni nu era cu nimic sexy.

Malko nu scăpa din ochi masa prezidată de Karl Kruger. Proximitatea lui Hormouz Khodar, instalat la stânga lui, spunea mult despre con-

trolul iranienilor asupra industriaşului elveţian. Reprezentantul *Etta'alat* nu putea să nu-l fi reperat. Nu acolo îi va putea vorbi Malko lui Karl Kruger.

Ultimul premiu, un ceas ornat cu diamante, tocmai fusese adjudecat pentru o sumă prodigioasă unui bătrân care nu spera să mai apuce primăvara. Bani cu care hrăneau tot Haiti timp de o lună. Malko îl văzu pe Hormouz Khodar aplecându-se la urechea vecinului său de masă şi, aproape imediat, Karl Kruger se ridică, trăgând-o după el pe „bomba" blondă. Hormouz Khodar încheia şirul. Înainte de a ieşi din sală, iranianul se întoarse, expediindu-i lui Malko o privire plină de ură.

O orchestră luase locul maestrului de licitaţii. Marie Chalopin zise timid:

– Aş vrea să dansez puţin.

Malko închise provizoriu capitolul „CIA" şi o urmă pe ring. Marie Chalopin se lipi de el cu tot bazinul, cu bustul depărtat de smoching pentru a nu-şi strivi sânii şi zise în şoaptă:

– Este prima dată când dansez în rochie de seară! Am impresia că sunt o prinţesă. Mulţumesc!

Mişcarea bazinului ei îi dădea şi mai multă energie, nelăsând nicio îndoială asupra a ceea ce avea în minte. De altfel, după trei dansuri, ea propuse:

– Mergem?

Malko sună şoferul pe telefonul mobil şi, după cinci minute, erau în Mercedes.

Pe drumul până la Kempinski, Malko nu încetă să se gândească la Carmen Wehr. Îi va transmite patronului ei mesajul său?

Marie Chalopin trecu mândră prin faţa recepţiei. O prinţesă hieratică. Dar, abia intraţi în lift, ridicată pe vârful pantofilor, se lipi de Malko precum o ventuză, de la genunchi până la talie, şi îl sărută cu patos, înfigându-şi unghiile în ceafa lui.

Abia ajunsă în apartament, se întoarse şi îi ceru:

– Scoateţi-mi rochia, nu trebuie s-o şifonez.

Malko desfăcu fermoarul lung până la talie şi rochia albă căzu pe mochetă. Marie Chalopin se debarasă delicat de ea şi se întoarse.

Nu mai avea pe ea decât un slip din satin alb, ciorapii cu bandă şi pantofii. Sânii în formă de pară păreau că-şi măriseră şi mai mult volumul. Făcu un pas spre Malko, până ce sfârcurile atinseră smochingul, şi zise cu o voce marcată de emoţie:

– Ieri seară, păreaţi că vă plac...

Fără niciun cuvânt, Malko o împinse până la căruciorul din sticlă pe care erau băuturile şi cuprinse cu mâinile carnea fină şi caldă a sânilor. Erau incredibil de fermi, nu erau lăsaţi nici cu un centimetru.

Pentru un timp, îi mângâie, apoi îi masă puţin, strângând sfârcurile lungi între degete.

Marie Chalopin, cu capul pe spate, încerca, neîndemânatică, să desfacă pantalonul smochingului. Scoase o exclamaţie fermecată când scoase la vedere mădularul lui Malko. Începu imediat să-l masturbeze cu o febrilitate infantilă.

Înţelese că nu ar rezista mult.

– Încetaţi! şopti el.

Într-o clipă, se dezbrăcă de smoching, de pantofi şi de slip.

Marie Chalopin nu îl lăsă să-şi scoată şi cămaşa, trăgându-l de mână până la patul mare din dormitor, unde se întinse pe spate, debarasându-se imediat de slipul alb.

Malko avu o altă idee.

În loc să o penetreze, se aşeză călare peste ea şi îşi aşeză sexul între sânii ei. Marie Chalopin înţelese. Îşi cuprinse sânii cu mâinile şi îi apropie cât de mult îi permitea fermitatea lor pentru a forma o strânsoare elastică în care membrul întărit începu să se mişte. Malko nu scăpa din priviri sânii uimitori pe care îi transformase într-un sex. Când explodă cu o ultimă mişcare, Marie Chalopin îşi săltă capul pentru a-l cuprinde cu gura. Apoi, cu blândeţe, îl împinse şi îl aşeză pe spate, după care îl cuprinse din nou cu gura. De această dată, pentru o felaţie lentă şi minuţioasă.

Malko era atât de excitat, încât îşi regăsi repede vigoarea.

Când fu tare ca o bară de metal, îi dădu capul la o parte. Singură, tânăra se întinse pe spate, cu picioarele depărtate.

Când Malko o penetră, scoase un geamăt veritabil şi începu să se agite sub el, ca şi cum ar fi fost posedată.

Atât de violent, încât, involuntar, îl scăpă din strânsoare.

Imediat, se întoarse, îngenunchind, cu fundul ridicat.

– Câineşte! gemu ea, penetrează-mă câineşte.

Era, poate, o practică rurală...

Malko era deja înfipt în ea la maxim. În această poziţie, avea senzaţia că o penetrează şi mai adânc. Marie, încântată, îşi agita fundul, la fel de violent.

Când îl scăpă din nou, scoase o exclamaţie de regret.

Malko nu o lăsă prea mult să regrete. Cu o mână fermă, îşi ghidă membrul până la orificiul anal şi o penetră dintr-o mişcare.

Marie Chalopin scoase un oftat gâtuit. Cu mâinile crispate pe şoldurile ei fine, o penetra cu toată forţa. Marie Chalopin îi întâmpina cu repeziciune mişcările, de parcă ar fi vrut să se contopească cu el.

Până ce, întinsă pe pat, îl lăsă să se elibereze în ea cu un ţipăt sălbatic.

Puţin mai târziu, Malko se ridică şi se duse la căruciorul unde aştepta sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs pe care ar fi trebuit să o bea *înainte*. Când auzi sărind dopul, Marie Chalopin ţipă de bucurie.

– Şampanie! Superb!

Când îi aduse paharul plin cu bule, Malko înţelese din privirea tinerei că noaptea nu se terminase.

*

* *

O lumină cenuşie inunda vag apartamentul. Nu mai ningea, dar vremea era închisă, plumburie.

Malko se uită la Breitling. Ora unsprezece şi zece. Marie Chalopin dormea pe burtă, îmbrăcată doar cu ciorapii. După ce smulsese de la Malko şi ultima picătură de erotism.

Se întoarse, descoperindu-şi bustul uimitor, iar Malko simţi din nou cum îi fierbe sângele. Exact când telefonul mobil îi piuia.

Un SMS.

Întinse mâna pentru a-l citi. Era foarte scurt.

„Benzinăria BP Belleville. Ora două. Carmen."

CAPITOLUL XII

Benzinăria BP din Belleville era la fel de curată precum o clinică, ceva mai sus decât şoseaua spre Lausanne. Malko se uită la ceasul Breitling: ora unu şi patruzeci şi cinci. Avea suficient timp. Ceea ce îi permise să se asigure că niciun răufăcător nu era ascuns prin zonă. Apoi, se duse să parcheze în partea din spate a benzinăriei, în zona de spălare. În urmă cu o oră, o condusese la Carouge pe Marie Chalopin, folosind liftul care ducea direct în parcare, pentru a o scuti de ruşinea de a trece prin faţa recepţiei, în rochie de seară, la sfârşitul dimineţii...

Un curier al ambasadei îi adusese un mesaj abia decriptat de la Ted Boteler, mirându-se că nu reuşise încă să stabilească un contact cu Karl Kruger. Eventualitatea solicitării intervenţiei autorităţilor elveţiene fusese definitiv eliminată de Casa Albă. Admiţând că acestea reacţionează rapid, Karl Kruger ar putea sta liniştit destul timp pentru ca centrifugele să ajungă în Iran. În Elveţia, se smulgeau arareori unghiile în timpul interogatoriilor şi, în orice caz, nu ale cetăţenilor elveţieni. Singura soluţie era, deci, „racolarea" lui Karl Kruger.

Pulsul lui Malko crescu brutal: masivul Maybach tocmai intra în benzinăria BP şi se

oprea în dreptul pompelor! Un angajat ieşi din clădire, în timp ce Carmen Wehr cobora din maşină, în aceeaşi ţinută: taior cu pantalon... Malko aşteptă ca angajatul să bage capătul furtunului în rezervor pentru a demara. Se opri paralel cu Maybach-ul şi opri motorul. Carmen Wehr îl aşteptă, căci îi întâlni imediat privirea, apoi se îndreptă spre clădirea benzinăriei BP. Malko o urmă. Unul în urma celuilalt, se duseră la toalete. La fel de curate ca ale unui palat. Carmen Wehr părea nervoasă.

– Aţi putut vorbi cu Karl Kruger? întrebă Malko.

– Da, azi dimineaţă. L-a afectat vestea că americanii îl consideră un criminal. Nu a realizat niciodată că săvârşeşte acte ilegale. Tot ceea ce a procurat clienţilor săi „orientali" provine dintr-o tehnologie industrială cunoscută. Familia sa este în această branşă de patruzeci de ani. Valea unde se află uzina este supranumită „Vacuum Valley", fiindcă multe alte uzine fabrică produse similare.

Desigur, îşi zise Malko, dar ceilalţi nu colaborează la efortul de război nuclear al Iranului.

– I-aţi spus de dorinţa mea de a mă întâlni cu el?

– Da, dar el nu doreşte.

– De ce refuză să mă vadă, dacă nu are nimic să-şi reproşeze?

– Nu ştiu. Acum, trebuie să plec.

– Aşteptaţi! De când se află iranienii aici?

– De patru sau cinci săptămâni. Înainte, nu veneau decât rareori la uzina din Haag pentru a

da o comandă. Apoi, într-o zi, tipul înalt cu nasul ca un cioc de vultur a venit la uzină. Părea foarte nervos. S-a închis în birou cu *Herr* Kruger şi s-au auzit ţipete. Când a ieşit, *Herr* Kruger era palid de tot. A trebuit să sune medicul şi şi-a luat câteva zile de repaus. De atunci, iranienii nu-l scapă o clipă din ochi.

Se potrivea perfect cu ceea ce Malko ştia deja. Imediat ce iranienii descoperiseră dezertarea lui Sharam Amiri, reacţionaseră protejându-şi sursa de aprovizionare...

Probabil că de atunci, aflând că era urmărit şi de CIA, bonomul industriaş din St. Gall a avut un şoc. Cel mai uimitor era că aceasta nu s-a produs mai devreme.

– Mulţumesc, făcu Malko.

Ea schiţă un zâmbet şi îl asigură înainte de a pleca:

– Dacă va fi vreo schimbare, vă voi preveni...

Malko se întoarse la maşină şi mai frustrat. Iranienii îl controlau pe Karl Kruger cu o mână de fier. Nu vedea cum va trece de baricada lor, deşi trebuia s-o facă.

*
* *

Karl Kruger, alb ca varul, stătea ca un băieţel în faţa lui Hormouz Khodar, ai cărui ochi înfundaţi în orbite scânteiau de furie.

– Vă interzic să vorbiţi cu americanii, şuieră el. Vor să vă forţeze să ne trădaţi.

– Dar...

Iranianul zâmbi veninos.

– *Herr* Kruger, fratele dumneavoastră, Fritz, se află la Dubai, nu-i aşa?

Fritz Kruger se ocupa de distribuirea a tot ceea ce ajungea acolo cu destinaţia Iran, trimiţând marfa spre firme paravan iraniene.

– Suntem *şi* noi acolo, sublinie Hormouz Khodar. Dacă ne trădaţi, i s-ar putea întâmpla ceva neplăcut.

Nu mai spuse nimic şi dispăru în bucătărie, lăsându-l pe Karl Kruger fără replică. Carmen Wehr fusese imprudentă, transmiţând mesajul lui Malko Linge în germană de faţă cu Hormouz Khodar, uitând că acesta din urmă vorbea perfect această limbă. Karl Kruger urcă în camera sa. Nu mai avea chef de nimic, nici măcar de Martha. Sigur că CIA va continua presiunile. Sau, posibil, îl va denunţa autorităţilor federale elveţiene.

Cu o mână tremurândă, formă numărul avocatului său, Christian Rumlang.

– Trebuie să vă văd urgent, zise el, imediat ce îi răspunse.

Prins în foc încrucişat, îi cedau nervii.

*

* *

– Aş vrea să vorbesc cu Georges.

Malko aşteptase trei ore pentru a vorbi cu recepţionerul de la Richmond. Numărând minutele.

– Eu sunt, domnule.

Mereu aceeaşi voce neutră.

– Sunt prietenul Marikăi.

Aşteptă, cu inima la gură.

– Ah da, domnule, am reuşit să dau de persoană. Va fi aici, la bar, pe la şase.

– Mulţumesc, zise Malko.

Se simţea incredibil de uşurat. După eşecul tentativei sale de apropiere de Karl Kruger, îi trebuia neapărat o altă pistă de explorat.

Avea destul timp pentru a merge la aeroport după Chris Jones şi Milton Brabeck, care soseau la ora patru de la Washington, via Frankfurt.

O întărire care s-ar dovedi, poate, utilă.

*

* *

Milton Brabeck privi vârfurile înzăpezite care mărgineau Geneva şi se zgribuli sub briza glacială.

– Este şi mai frig decât la Washington! Suntem în Himalaya sau unde?

Chris Jones strănută, gata să-i sară dinţii.

– *My God*, am răcit. E mai frig ca ultima dată.

Era al doilea sejur al lor în Elveţia. Ultimul nu se derulase fără probleme, din cauza stupidului obicei elveţian de a considera indivizii înarmaţi ca nişte mici portavioane ca fiind periculoşi...

Cele două „gorile" tremurau în pardesiurile lor care îi făceau să semene cu nişte actori de serie B dintr-un film alb-negru. Cu căciulile din pânză trase pe ochi, îl urmară pe Malko până la Mercedesul care înlocuise Golful serios avariat

de cei doi iranieni. Înăuntru, cei doi s-ar fi crezut într-un Fiat 500. Doi munți de carne. Chiar fără căciuli, atingeau tavanul...

– Trebuie să trecem pe la ambasadă, anunță Chris Jones. Am venit cu doi tipi de la TD care transportă materialele noastre în „valiza diplomatică". Altfel, suntem ca și dezbrăcați.

Malko aruncă o privire la Breitling. Aveau timp. Din fericire, ambasada SUA se afla în drumul lor.

– Cine sunt „bandiții"? întrebă Milton Brabeck, în timp ce coborau pe strada Ferney.

– Aduc a iranieni, răspunse Malko, dar încă nu i-am identificat pozitiv...

Chris Jones se sufocă de bucurie.

– *Iran sucks!*[1] Aceste maimuțe vor să ne bage bombe atomice pe gât. George W. Bush a spus-o. Iar prostul nostru de președinte negru le mănâncă din palmă. Am picat la țanc...

Barack Obama nu avea decât admiratori...

– În orice caz, îi sfătui Malko, fiți discreți. Suntem într-o țară foarte legalistă.

– Nu-i adevărat, strigă Milton Brabeck. Ascund bani peste tot, lucrează cu teroriști și toate băncile lor fac bancrută.

Era o vedere simplistă, dar total inexactă.

Zece minute mai târziu, erau la ambasada americană. Malko ceru să vorbească cu Malcolm Honeywell. Șeful stației CIA îl anunță imediat.

[1] Iranul e împuțit!

– Cineva îi aşteaptă pe prietenii noştri în mica sală de şedinţe, de la etajul 3.

Un soldat îi conduse.

Într-un birou gol, decorat cu imaginea Munţilor Stâncoşi, doi bărbaţi în pulovere de lână, cu alură de reprezentanţi comerciali, pălăvrăgeau în şoaptă, cu nişte valize metalice la picioare. Se ridicară vioi, iar unul dintre ei se prezentă.

– John Parker. Technical Division. Sunteţi Chris Jones? întrebă adresându-se lui Milton Brabeck.

– Eu sunt, făcu Chris. Eu semnez. Aveţi materialele?

– Sunt aici, îl asigură John Parker arătând cele două valize pe care le puseră pe masă.

Odată capacele desfăcute, Malko descoperi un echipament destul de consistent: pistolete Glock, dintre care unul prevăzut cu amortizor, două MP 5 cu pat pliabil, ceva ce semăna a grenade, revolvere „snub-nose" mici şi două veste antiglonţ la fel de groase ca nişte paltoane.

Pe rând, cele două „gorile" se echipau, băgând un mic revolver în tocul de la gleznă şi împărţind restul pe sub pardesie.

Cele două „gorile" se aruncaseră asupra valizelor ca nişte copii la prăjituri.

Uşuraţi că nu mai erau complet dezbrăcaţi...

– O să vă duc la Kempinski unde aveţi două camere rezervate pe numele voastre, îi anunţă Malko.

– Cum, nu venim cu dumneavoastră? protestă Chris Jones. Doar nu am venit ca turişti...

– Relaxaţi-vă, zise Malko. Pentru întâlnirea la care merg, nu am nevoie de voi.

Inutil să debarce la Richmond cu două gărzi de corp atât de vizibile.

Când îi lăsă pe cei doi americani, văzu că îi mai rămânea doar un sfert de oră până la întâlnirea cu falsa Liza Herrgot.

Dacă venea.

*

* *

Karl Kruger îşi conduse avocatul până la uşă şi se pregătea să urce, când Hormouz Khodar apăru din bucătărie şi îl apostrofă:

– Când plecăm la Haag?

Industriaşul se întoarse şi îi aruncă o privire severă. Avea cearcăne sub ochi, nu era bărbierit şi părea că pierduse mai mulţi centimetri în înălţime.

– Nu ştiu, zise el. Nu mă simt bine. O să chem medicul, am nevoie de îngrijiri.

Iranianul îl urmări cu privirea, furios, întrebându-se ce punea la cale Karl Kruger.

*

* *

Când Malko deschise uşa de la Richmond, pulsul îi ajunsese la maximum. Era ora şase şi zece, căci găsise cu greu un loc pentru a parca. Intenţionat, aşteptă să ajungă în mijlocul holului de la intrare pentru a întoarce capul spre stânga,

spre micul bar roşu cu negru şi mochetă multicoloră.

Era pustiu, cu excepţia unei femei singure la o masă, cu un ziar în faţă. Brunetă, păr scurt, pulover închis la culoare, pantalon şi cizme. Un mantou din vizon era pus pe scaunul alăturat.

Pulsul lui Malko atinse tavanul: era chiar „Liza Herrgot".

Înaintă spre ea cu un zâmbet, iar aceasta ridică privirea. Timp de câteva secunde, faţa ei nu exprimă nimic, apoi toate trăsăturile parcă se descompuseră, ca gelatina. Nu-şi revenise încă atunci când Malko se aşeză în faţa ei.

– Bună seara, Liza, făcu el aproape cu gentileţe, îmi pare bine să te revăd.

Ea se ridică dintr-un salt, iar el abia avu timp să o prindă de mână şi să o forţeze să se aşeze la loc.

O ţinea încă de mână când barmanul se apropie.

– Un coniac pentru doamna şi un espresso pentru mine, comandă el.

Barmanul se îndepărtă fără să zică nimic. La Geneva, nu le plăcea să se bage în treburile altora. Era nou şi nu o văzuse niciodată pe această femeie. Putea fi o dispută amoroasă.

Malko îi dădu drumul la mână, pândind-o, şi zise cu blândeţe:

– Nu încerca să fugi. Cu greu te-am regăsit, aşa că nu vreau să te pierd.

Tânăra ridică spre el o privire plină de ură şi scrâşni.

– Târfa de Graziella m-a turnat! Ar face orice pentru bani.

– Efectiv, m-a ajutat, admise Malko, dar credea că sunt un client potenţial pentru tine. Ştiam deja adevăratul tău nume, Antoinette Galliani. Georges, recepţionerul, este şi el de bună credinţă.

Antoinette Galliani părea că se mai calmase. Cu privirea fixată în masă, întrebă:

– Ce vrei?

– Numele persoanei care te-a adus de la Geneva la Marbella ca să-mi întindeţi o capcană, punându-ţi un tampon îmbibat în somnifer în vagin pentru a mă droga când făceam dragoste.

Cum tânăra tăcea, adăugă:

– Vreau să cred că nu cunoşti urmarea. O să-ţi explic. Prietenii tăi iranieni m-au băgat în cuşca tigrilor, sperând că mă vor devora... Am scăpat, dar eşti totuşi complice activ la o tentativă de crimă.

Antoinette Galliani era lividă.

– Astea-s poveşti, făcu ea cu o voce slabă.

Nu se atinsese de coniac.

Malko decise să dea lovitura de graţie.

– Nu, zise el. Aceşti iranieni voiau să mă lichideze pentru că lucrez pentru Central Intelligence Agency. Altfel spus, autorităţile acestei ţări vor fi fericite să coopereze.

Tânăra ridică în cele din urmă privirea spre el, iar ceea ce citi în ea îl convinse că nu ştia de faza cu tigrii...

– Nu-ţi vreau răul, continuă el. Iar dacă cooperezi, mă angajez să nu ai nicio problemă.

– Ce înseamnă să „cooperez"? întrebă ea.

– Mai întâi, vreau o declaraţie semnată de tine, în care să prezinţi rolul lui Hormouz Khodar. În primul rând, cum l-ai cunoscut?

– Este un client. M-a folosit de mai multe ori când avea invitaţi aflaţi în trecere, care voiau să se distreze.

– Iar la Marbella?

– Mi-a spus că voia să aibă o discuţie importantă cu tine şi că nu vei accepta decât dacă eşti forţat.

În mod clar, „Liza Herrgot" avea creierul cât un bob de mazăre.

– Cât ţi-a dat?

– 30 000 de franci, plus cheltuielile de deplasare. El a organizat totul. Eu am plecat din Marbella pe 1 ianuarie dimineaţa.

Malko îşi bău cafeaua espresso şi concluzionă:

– Foarte bine. Iată ce aştept de la tine. Mai întâi, când îţi voi spune, îl vei suna pe Hormouz Khodar.

– Nu am numărul lui, el mă sună mereu.

– Îi cunoşti numele.

– Doar prenumele.

– Te-ai mai culcat cu el?

– Uneori, dar fără plată. Era „comisionul" lui când îmi trimitea pe cineva. Dacă îi spun că te-am

văzut, mă va ucide. El sau cei doi tipi care îl însoţesc tot timpul.

– Nimeni nu te va omorî, afirmă Malko, dacă faci exact ce-ţi spun. O să-ţi dau o protecţie foarte bună, aşteptând să declanşez operaţiunea.

– Ce protecţie?

– Gărzi de corp. Americani. Lucrează cu mine. Se vor instala acasă la tine şi, timp de câteva zile, nu te vei plimba. Unde locuieşti?

– Piaţa Jean Marteau, între Président şi Kempinski.

– Foarte bine, decise Malko. Vom pleca împreună şi vom trece să-i luăm pe prietenii mei.

Lăsă o bancnotă de o sută de franci pe masă, iar „Marika" se ridică docilă. O ajută să-şi îmbrace vizonul şi ieşiră sub privirea binevoitoare a lui Georges, recepţionerul.

Abia când se instalară în Mercedesul lui Malko tânăra îi spuse:

– Hormouz m-a sunat ieri.

CAPITOLUL XIII

Malko fu gata să treacă pe culoarea roşie a semaforului, ceea ce, în Elveţia, este o crimă pedepsită aproape cu moartea. Dacă iranianul o sunase pe cea de care se folosise, era foarte probabil pentru a o ucide...

– De ce? întrebă el.

– Nu ştiu. A lăsat doar un mesaj. Poate că are nevoie de mine pentru unul dintre prietenii săi.

Era *şi* aceasta o ipoteză. Dar nu-şi putea permite asemenea riscuri.

– Ce a spus?

– Mi-a spus să mă întâlnesc cu el la barul de la Richmond mâine la ora şase. Ne întâlnim frecvent acolo sau la cel de la Président.

– Nu ai telefonul lui?

– Nu. Ţi-am spus.

Ajunseseră în faţa hotelului Kempinski. Malko se opri şi îl sună pe Chris Jones.

– Am treabă pentru tine, îl anunţă el.

– Şi Milt?

– Rămâne acolo pentru moment. Sunt jos.

Trei minute mai târziu, americanul deschidea uşa, impresionant în pardesiul său. Se aşeză

pe bancheta Mercedesului, iar Malko făcu prezentările.

– Ea e Marika. O să fii „baby-sitter"-ul ei, la tură cu Milton. Ar putea fi ţinta „răufăcătorilor" noştri.

Marika se întoarse, speriată la vederea „gorilei", care îşi smulse un zâmbet jenat.

– *Hi, m'am!* făcu el. *My name is Chris. Chris Jones.*

Îi întinse mâna. Cea a tinerei dispăru în a lui. Malko demarase, trecând prin spatele cheiului Mont Blanc. Ieşi într-o mică piaţă triunghiulară, cu una dintre laturi dând spre cheiul Wilson.

– Este acolo, la nr. 3, anunţă Marika.

Malko se strădui să parcheze cât mai bine pe un loc interzis şi o urmară pe tânără. Imobilul semăna cu un seif. Mai întâi, un cod pentru prima uşă, apoi o cheie pentru a doua. Uşa Marikăi, la etajul al doilea, avea trei încuietori pe care trebuia să le deschidă într-o anumită ordine... Intrară într-un apartament curat, cu unele dintre ferestre dând spre lac.

– Soţul meu mi-a dat acest apartament când am divorţat, explică tânăra.

Dispăru în bucătărie, iar Chris Jones întrebă în şoaptă:

– Cu ce se ocupă?

– Îşi vinde farmecele, răspunse Malko. Este ceea ce voi numiţi call-girl.

„Gorila" încă nu-şi revenise din şoc, când Marika reapăru, cu un pahar de suc de fructe în mână, şi îl întrebă pe Malko:

– Ce trebuie să fac?

– Pentru moment, nimic. Nu îl suni înapoi pe iranian. O să te sune el din nou, cu siguranţă.

– Ce-i voi spune?

– Că nu eşti în oraş.

– Bine, acceptă ea.

– Doar dacă nu ai lucruri foarte urgente de făcut, continuă Malko, îţi sugerez să rămâi în apartament, până la noi ordine. Ai o cameră de oaspeţi?

– Dacă vrei să-i spui aşa... Este cea în care îi primesc pe anumiţi clienţi vechi.

– Va fi perfect, o asigură Malko. Dl Jones şi partenerul său, Milton Brabeck, se vor schimba în ture. Dacă ieşi, te va însoţi.

Marika era uimită.

– Dar de ce?

– Fiindcă eşti în pericol de moarte, făcu simplu Malko. Eşti singura persoană care ar putea să-i provoace probleme dlui Hormouz Khodar.

– O să dureze mult?

– Nu, două sau trei zile, cât timp organizez primirea pentru el, în cazul în care ar avea intenţii greşite... Acum, o să-ţi cer să dai o declaraţie.

– Declaraţie?

– Doar relatarea detaliată a deplasării tale la Marbella, cu ceea ce ţi s-a cerut să faci şi numele celui care te-a solicitat. Apoi, vei putea să te destinzi, sub protecţia dlui Jones. Arată-i camera...

– Veniţi, făcu dama de companie către Chris Jones.

Se întoarse singură şi se instală docilă la masa din sufragerie, în faţa unui carnet, cu Malko în spatele ei, care îi urmărea scrisul aproape infantil.

Până să apară Chris Jones, vizibil buimăcit.

– Puteţi veni o secundă? întrebă el.

Malko îl urmă până în cameră. „Gorila" arătă cu un deget speriat spre cameră.

– Aţi văzut? Nu pot dormi acolo.

Malko aproape că izbucni în râs. Erau oglinzi peste tot. La capătul patului, pe pereţi şi chiar şi pe tavan! Fără a mai vorbi de tablourile reprezentând scene de o pornografie rafinată... Chris Jones coborî glasul.

– Şi sunt nişte chestii ciudate în noptieră. De toate formele, de toate mărimile. În dulap sunt două bice.

– Mai întâi, făcu Malko, în seara aceasta, Milton este cel care va dormi acolo. Şi dacă vă este teamă că veţi avea coşmaruri, puteţi dormi pe canapeaua din salon.

– Şi dacă vine şi ea?

– Nu vă temeţi, nu vă va face nimic, decât dacă plătiţi în avans...

Se întoarse în camera de zi. Marika aproape terminase de scris declaraţia.

*

* *

– Păstraţi asta în seiful dumneavoastră, îi recomandă Malko lui Malcolm Honeywell. Ne vom servi de ea în curând.

– Vreţi să fie arestat Hormouz Khodar?

– Nu neapărat. Mai degrabă să-i oferim un târg.

– Nu va accepta niciodată.

Telefonul lui Malko sună, iar el evită un moment să răspundă. Recunoscu însă imediat vocea lui Carmen Wehr.

– Am ceva pentru dumneavoastră, zise ea. Ne putem întâlni într-o jumătate de oră, în acelaşi loc.

– Voi fi acolo, o asigură el înainte de a închide.

– Am impresia că Kruger şi-a schimbat părerea, îl anunţă el pe şeful staţiei.

*

* *

Carmen Wehr privi de mai multe ori în oglinda retrovizoare de la Maybach, pentru a se asigura că nu era urmărită. Hormouz Khodar îi provoca tot mai multă teamă. De fiecare dată când îl întâlnea, acesta o privea cu ură. Dacă o bănuia de colaborare cu americanii, era în stare să o dea pe mâna celor doi criminali.

De atunci, se închidea în camera ei, noaptea. Inutil să i se plângă lui Karl Kruger: era prea laş pentru a-i lua apărarea. Nu se putea baza decât pe ea. Şi poate şi pe americani. Austriacul cu ochii aurii îi inspira încredere. Şi, poate, ceva mai mult.

Semnaliză pentru a intra în benzinăria BP, parcă Maybach-ul în faţa pompelor şi intră în

magazin. Cel căruia îi dăduse întâlnire era deja acolo, uitându-se la standul de ziare.

Acesta se apropie zâmbind.

– Deci, sunt veşti bune?

– Nu ştiu dacă sunt veşti bune, răspunse Carmen Wehr. *Herr* Kruger s-a internat la clinica La Métairie.

– Métairie? Ce este?

– O clinică privată, foarte şic şi foarte scumpă, la Nyon. Acolo se tratează depresivii, drogaţii, alcoolicii, schizofrenicii. Şi „lumea bună" obosită. Este foarte frumos: are un parc mare şi mai multe pavilioane.

– Dar de ce se duce acolo Karl Kruger?

– Cred că avocatul său l-a sfătuit. Este supus unei presiuni prea mari. Locul este cvasisecret: fără vizite, fără telefon, iar clinica este păzită ca o închisoare. A mai fost deja acolo după câteva episoade dificile.

Malko rămăsese cu gura căscată. S-ar fi gândit la orice, în afară de asta. Dar era foarte ingenios. În timp ce se afla la clinică, pregătirea comenzilor de centrifuge continua, iar el era la adăpost...

– Nimeni nu se poate duce să-l vadă? întrebă el.

– Nimeni, iar clinica nu oferă nicio explicaţie. Secret medical.

Se uită pe geam. Pompistul terminase de făcut plinul la Maybach.

– Trebuie să plec, făcu ea.

– Mulţumesc, zise Malko.

În cele din urmă, manevra lui Karl Kruger era posibil să se întoarcă împotriva sa.

*

* *

– De ce vreţi un medic, şi acela elveţian? întrebă Malcolm Honeywell. Avem doi medici excelenţi la ambasadă.

– Pentru a mă interna la nebuni, răspunse liniştit Malko. Am nevoie de un certificat medical care să solicite o internare urgentă.

Când îi explică totul, şeful staţiei se cam sperie.

– OK! încuviinţă el, unul dintre medicii de la ambasadă va spune confraţilor săi elveţieni că avem un diplomat atins de o depresie nervoasă. Sunteţi sigur că vreţi să mergeţi acolo?

– Absolut. Deoarece Karl Kruger va fi *chiar* surprins să mă vadă. Şi va fi obligat să-mi dea anumite explicaţii.

– Tot mai vreţi să-l abordaţi?

– Mai mult ca niciodată. Nu există altă soluţie. Mă întorc la Kempinski. Anunţaţi-mă când totul este aranjat.

*

* *

Hormouz Khodar se învârtea ca un leu în cuşcă în casa pustie. Decizia lui Karl Kruger îl luase prin surprindere. Industriaşul îl anunţase de spitalizarea sa cu zece minute înainte de sosirea ambulanţei care îl ducea la Métairie.

Iranianul îl însoţise, pentru a se asigura că nu era o şmecherie pentru a scăpa de el. Liniştit, se întorsese la Genthold.

În cele din urmă, această pauză avea să-i permită să rezolve problema cu Marika. Nu o putea lăsa în viaţă pe tânăra care putea depune mărturie împotriva lui. Chiar dacă erau foarte puţine şanse ca americanii s-o găsească.

Planul său fu repede stabilit.

După întâlnirea de la Richmond, de a doua zi, o va invita să ia masa pentru a-i confirma încrederea. După care o va duce în casa lui Karl Kruger. Acolo, o va da pe mâinile lui Darius şi Mahmoud, care se vor distra cu ea înainte de a o îngropa în parcul de pe proprietate. Nu risca să fie găsită, o vreme.

Îi va da liber lui Carmen Wehr şi valetului pentru a avea linişte.

Îşi zise cu bucurie că americanii urmau să înnebunească la dispariţia „ţintei" lor. Poate că aceasta îi va descuraja. Decise să ia maşina pentru a merge la ambasada Iranului, ca să trimită o telegramă securizată generalului Ali Tach, pentru a-l pune la curent cu ultimele evoluţii.

*

* *

Malcolm Honeywell îi întinse lui Malko un certificat medical din partea doctorului Frank Tanner, medic elveţian pe lângă Naţiunile Unite.

– Iată, zise el, cu un aer oarecum dezgustat. Doctorul Tanner îi cunoaşte foarte bine pe cei de

la clinică. A putut obţine o cameră imediat. Aproape 600 de franci pe zi, fără a include tratamentele şi consultaţiile la psihiatru. Se pare că acolo se mănâncă bine şi atmosfera este foarte plăcută.

– Şi pentru ce mă spitalizează? întrebă Malko. Nebun furios, alcoolic, depresiv?

– *„Burn-out"*[1], zise şeful staţiei. Aţi lucrat prea mult şi aveţi nevoie să vă reveniţi. Să fiţi acolo mâine, înainte de prânz. Cereţi cu doctorul Krugier. Este corespondentul lui Tanner. Apropo, asta tocmai a sosit pentru dumneavoastră de la Langley. Abia a fost decriptată.

Malko citi textul rapid. Era ultimul interogatoriu luat lui Sharam Amiri. Iranianul completase primele informaţii oferite. Era aproape sigur că materialele destinate Iranului, în curs de pregătire, care permiteau fabricarea a 50 000 de centrifuge, se aflau undeva în Malaysia, unde Karl Kruger se dusese de mai multe ori. CIA verificase această informaţie, confirmată de malaysieni. Din nefericire, Langley nu cunoştea numele şi amplasarea uzinelor care fabricau piesele pentru centrifuge. Erau firme mici, care angajau personal înalt calificat şi foarte bine plătit. Erau o mulţime în această ţară, care produceau piese pentru industria petrolieră sau uzinele de tratare a apelor uzate.

[1] Extenuare.

Fără Karl Kruger, aceste uzine nu ar fi putut fabrica niciodată rotoare de centrifuge, piese esenţiale. De fapt, în mod normal erau din oţel special. Or, Karl Kruger pusese la punct un procedeu care permitea înlocuirea acestui oţel, greu de găsit de către iranieni, cu aluminiu special tratat.

Dacă toate aceste materiale ajungeau la iranieni, aceştia vor câştiga doi ani în programul de îmbogăţire a uraniului. „Combustibilul" Bombei.

Malko îndoi la loc telegrama. Era, mai mult ca oricând, timpul să pună mâna pe Karl Kruger.

Chiar dacă trebuia, pentru aceasta, să se lase internat într-o casă de nebuni.

CAPITOLUL XIV

– Acolo este! îi zise Malko lui Chris Jones care conducea Mercedesul.

Chiar la intrarea în Nyon, după ce depăşiră pe dreapta o clădire futuristă aflată în construcţie, un panou plasat la intrarea pe drumul care cotea la stânga din şoseaua spre Lausanne anunţa „Clinica la Métairie".

„Gorila" intră pe drumul perpendicular pe şosea. Două sute de metri mai departe, pe partea stângă, se deschidea o alee printre două peluze acoperite de zăpadă, care ducea la un grup de clădiri lungi, elegante, vizibil bine întreţinute.

– Credeam că este închis cu lanţuri, murmură Chris Jones. Nebunii nu riscă să scape?

– Sunt nebuni bine crescuţi şi bogaţi, care se află aici din dorinţa lor, explică Malko.

Ansamblul, în mijlocul unui parc de mai multe hectare, semăna mai mult cu un castel de odihnă decât cu un sanatoriu. Lampadare elegante cu abajururi verzi presărau peluzele, tufe de bambus dădeau un aer exotic parcului şi nu se vedea nici ţipenie de vietate pe afară.

Ţinând cont că erau şi -2 grade.

Chris Jones opri în faţa intrării şi se întoarse spre Malko, neliniştit.

– Nu vă vor face electroşocuri sau alte chestii de acest gen?

– Chris, nu suntem în „Zbor deasupra unui cuib de cuci". Ştiinţa a făcut progrese. Întoarce-te la Geneva fără teamă şi ai grijă de prietena noastră, Marika.

– Cât timp veţi rămâne aici?

– Nu ştiu cât. Cât mai puţin posibil. Dar trebuie neapărat să intru în contact cu Karl Kruger. Sper că nu va fi prea dificil.

Abia intră în holul supraîncălzit, că o infirmieră în halat alb, zâmbitoare, apăru de la un birou.

– *Herr* Linge?

– Da.

– Vă aşteptam. Suntem bucuroşi să vă primim la clinca noastră. Veniţi, o să vă înregistrez la biroul de internări.

Pe perete era afişat planul spitalului cu diferitele clădiri, programe de relaxare şi conferinţe. Pe tema alcoolului, depresiei, schizofreniei. Angajata îl înregistră pe Malko şi preciză:

– Regulile de la Métairie sunt foarte stricte, *Herr* Linge. Fără alcool, tutun, cel puţin în camere. Puteţi fuma în parc. Mesele pot fi servite în sala de mese, în capăt pe dreapta, sau în cameră. Puteţi cere un meniu special. Dacă aveţi cu dumneavoastră medicamente sau droguri, trebuie să le lăsaţi aici. Iată şi condiţiile financiare.

Îi întinse un carton pe care era detaliat totul, de la preţul de bază de 600 de franci, la şedinţele

de psihiatrie, la „atelierele" unde se învăţa olăritul sau desenul.

– Trebuie să plătiţi pentru o săptămână în avans, anunţă cu o voce suavă angajata. Ah, este interzis să mergeţi în camerele altor bolnavi fără aprobare. În clădirea „La Prairie" din mijlocul parcului, anumiţi bolnavi sunt la izolare.

– Sunt periculoşi? nu se putu abţine să nu întrebe Malko.

Interlocutoarea zâmbi plină de indulgenţă.

– Nu, aici nimeni nu este periculos. Dar sunt pacienţi care ţin la intimitatea lor. Avem uneori şi oameni foarte comuni.

– Cred că am un prieten care..., începu Malko.

Infirmiera îl întrerupse sec.

– Nu dăm nicio informaţie despre pacienţii noştri. Şi îi sfătuim să fie foarte discreţi, chiar ei, cu ceilalţi pacienţi. Veniţi să vă prezint doctorului Krugier, care vă va ţine sub observaţie.

Malko o urmă pe un culoar cu lemnărie închisă la culoare, până la un mic birou situat în capăt. Un bărbat înalt, corpolent, în halat alb, cu ochelari groşi, îl primi călduros, iar infirmiera se retrase.

– Colegul meu Tanner mi-a trimis dosarul dumneavoastră, zise el. Nu pare prea grav. Depresie uşoară. Sunteţi *„burn-out"*. Prea multă presiune la serviciu.

– Cam aşa ceva, aprobă Malko.

– Foarte bine. O să vă dăm un antidepresiv uşor şi Seresta, care combate angoasa. Voi veni să vă văd în fiecare dimineaţă, dar infirmierele sunt la dispoziţia dumneavoastră douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. V-am instalat la Chalet. Veţi fi condus acolo.

– De ce nu în La Prairie? întrebă Malko.

Dacă Kruger venise să se refugieze aici, trebuia să se afle în locul cel mai sigur.

– Preferaţi La Prairie? întrebă medicul, aparent surprins.

– Angajata de la internări mi-a spus că acolo intri cel mai puţin în contact cu ceilalţi pacienţi...

– Perfect. O să văd ce pot face.

Psihiatrul sună la internări, prezentă solicitarea lui şi închise după câteva minute.

– Gata, aveţi camera 22, la primul etaj. Veţi fi condus acolo.

Un tânăr cu părul tuns scurt, foarte negru, un cercel în ureche, luă valiza lui Malko şi îl conduse pe o potecă înzăpezită, cu un mers dansant.

Parcul era magnific, foarte împădurit. Trecură prin faţa pavilionului alb, în faţa căruia stăteau de vorbă câţiva pacienţi.

– Aici este Le Chalet, anunţă ghidul său. Mai departe, pe dreapta, este sala de sport, de art-terapie şi centrul ambulatoriu. Odată ieşiţi, anumiţi pacienţi revin periodic pentru continuarea tratamentului.

Îi arătă o clădire modernă hidoasă, gri, din prefabricate.

În fine, urcară scările, apoi se înghesuiră în lift.

Camera 22 era pe colţ, cu două ferestre spre parc. Funcţională, cu televizor pe perete, baie şi chiar şi un mic seif. Erau în Elveţia.

Imediat ce fu singur, Malko se apropie de una din ferestre şi descoperi că nu puteau fi deschise decât cu câţiva centimetri. Nu era totuşi la Relaxare şi Lux...

Deschise valiza şi scoase pistolul Glock 22 dat de Milton Brabeck, pentru a-l încuia în seif. Abia terminase, când o infirmieră apăru la uşă, cu o foaie de tratament.

– *Herr* Linge, mă numesc Herta. Puteţi să mă sunaţi când doriţi. Iată antidepresivul dumneavoastră.

Imediat ce înghiţise comprimatul, dispăru, iar el rămase să asculte liniştea.

Cum îl va găsi pe Karl Kruger în acest templu al secretului?

*

* *

Hormouz Khodar era la al doilea scotch. Era şase şi jumătate şi, de obicei, Marika era punctualitatea în persoană... Sunase, în urmă cu cinci minute, fără rezultat. Zicându-şi că va mai aştepta până la ora şapte. Se ridică şi se duse să-l întrebe pe Georges, recepţionerul, dacă nu o văzuse.

Răspuns negativ.

Trimise damei de companie un mesaj prin care stabilea o întâlnire pentru a doua zi, aceeaşi oră, acelaşi loc.

Erau o mulţime de motive care puteau explica dispariţia tinerei, dar Hormouz Khodar era totuşi nervos.

Şi dacă americanii o descoperiseră?

*

* *

Malko urmă culoarul decorat cu tablouri mai degrabă neliniştitoare, pictate de „pensionarii" din clinică, şi coborî scările; încă nu văzuse pe nimeni, în afară de infirmiera sa. La parter, era un salon mare, cu un bar, un pian şi ferestre mari care dădeau spre parc.

Atmosferă ciudată, îmbâcsită, cu grupuri de pacienţi care păreau să nu comunice între ei. Aşezat la una dintre mese, un grup de tineri, două fete foarte drăguţe şi băieţi pletoşi, se uitau la un film pe un calculator. În picioare, în spatele lor, un băiat nebărbierit, cu o şapcă aşezată invers, cu căştile de la MP3 în urechi, privirea uşor halucinantă, se legăna ca un robot stricat. Nimeni nu părea să-l vadă pe Malko. Avea impresia că este o fantomă.

Un bărbat cu privirea inertă, în jur de cincizeci de ani, cu o burtă de gravidă şi părul prins în coadă de cal, pălăvrăgea în şoaptă cu un bătrân înfofolit într-un palton mare, în ciuda temperaturii mai mult decât plăcute. Când îi întâlni privirea, avu impresia că nu îl vedea.

Malko comandă o cafea şi se instală la o masă liberă. I se alătură foarte repede un băiat atletic care îi întinse o mână hotărâtă, privindu-l de sus.

– Bună ziua, mă numesc Frank. Sunteţi nou venit? întrebă el.

– Da, confirmă Malko, terminându-şi cafeaua.

– Veţi rămâne mult timp?

– Încă nu ştiu.

– Eu vin la fiecare şase luni, preciză Frank. Sunt bipolar... În acest moment, merge chiar bine. Doctorul Kirch mă lasă să ies din Horloge.

– Ce este acela?

– O mică clădire în fundul parcului, după centrul ambulatoriu. Este partea „închisă". Toată mobila este din bambus. Sunt de mult acolo, de aceea îmi zic „Prizonierul".

Malko, neştiind ce era un bipolar, nu răspunse. Frank, cu coatele pe masă, îl privea cu o expresie ciudată. Deodată, fără să spună nimic, se ridică şi plecă.

Chiar în momentul în care un grup apărea la intrarea în salon. Un bărbat, cu bărbia în piept, picioarele acoperite cu o pătură, într-un scaun rulant, încadrat de doi uriaşi care aduceau a gărzi de corp. Se duseră la una dintre ferestre şi se aşezară fiecare de câte o parte a scaunului rulant fără să scoată niciun cuvânt.

O femeie enormă, cu privirea pierdută în spatele ochelarilor groşi, veni să se aşeze şi ea în faţa lui.

– Bună ziua, zise ea. Sunteţi nou venit? Mă numesc Mathilde. Am depresie. Dumneavoastră?

– Şi eu, făcu Malko, fără să dea detalii.

Pândind uşa, în cazul în care Karl Kruger ar apărea.

Femeia uriaşă coborî tonul.

– Frank a venit să vă vadă. Nu se simte bine... I s-au făcut şase electroşocuri, fără rezultat.

Liniştitor.

– Nu aţi întâlnit un bărbat foarte înalt, puţin cam chel? întrebă Malko. Trebuie să fi sosit ieri.

Femeia grasă scutură din cap.

– Nu, dar, ştiţi, mai ales în primele zile, sunt destui care nu ies din camera lor.

O tipă micuţă, blondă, cu nasul cârn, se aşezase la pian. Cânta fals.

– Aceleia, remarcă Mathilde, i-a fost afectat creierul cu acid. Uneori, se crede cerb-zburător şi aleargă prin parc încercând să decoleze.

Un băiat tocmai deschise o uşă, iar Malko zări o sală de mese.

Pacienţii se duseră să se instaleze, după preferinţe. El se aşeză singur... Tocmai luase loc când o tipă înaltă şi frumoasă, blondă, cu nasul uşor borcănat, cu un pulover alb şi pantalon, învăluită într-o blană de vizon alb, se apropie de el.

– Pot să mă aşez cu dumneavoastră?

Părea cu totul normală, iar el zise „da" cu plăcere.

Necunoscuta îi întinse mâna.

– Mă numesc Caroline. Am venit să mă odihnesc câteva zile. Dumneavoastră?

– Eu sunt *„burn-out"* făcu Malko.

Ea dădu din cap cu simpatie.

– Mda, nu este grav. O să vă pună pe picioare. Nu sunt multe persoane aici cu care să discuţi, oftă ea. Sunt atinşi grav.

Părea în plină formă şi Malko nu se putu abţine să nu întrebe:

– Sunteţi şi dumneavoastră deprimată?

Ea izbucni în râs.

– Oh, nu! Totul e bine în această privinţă, dar, de când soţul meu m-a părăsit, m-am apucat să beau. Atunci, este nevoie de refacere.

Li se servi o supă gălbuie şi discutară banalităţi. Malko îşi zise că, dacă ar fi întâlnit-o la un dineu, ar fi găsit-o perfect normală. În anumite momente, se oprea din vorbit şi îi arunca priviri foarte intense, la limita provocării. Apoi râse agasat când telefonul îi sună.

– Încă un tip! Nu mai scap de ei... Când voi ieşi, voi sărbători...

Se îndepărtă pentru a răspunde şi, când reveni, Malko făcu prima mişcare.

– Cred că am un prieten care se află aici, Karl Kruger.

– Ce are?

– Depresie, cred, făcu Malko. Trebuie să fi venit ieri.

Caroline se gândi câteva secunde.

– Nu este un bărbat înalt şi frumos? Peste 1,90 m?

– Ar putea fi el.

– L-am întâlnit când a sosit. Părea foarte interesat de mine. A urcat direct în camera lui. Cred că este la 33, la etajul al treilea. Chiar în faţa camerei mele. Dar nu va coborî, cu siguranţă, să ia masa. Am văzut-o pe infirmieră ducându-i tava.

Terminau desertul, o tartă gălbuie de fructe, când ea se aplecă spre el.

– Mă duc să fumez o ţigară afară, veniţi?

– Nu fumez, făcu Malko.

– Atunci, pe curând!

Remarcă faptul că nici măcar la masă nu-şi dăduse jos vizonul. Abia ieşise, că Mathilde cea grasă reveni, cu un zâmbet în colţul gurii.

– Caroline nu v-a ratat...

– Pare fermecătoare... Dar este disperată să meargă afară să fumeze...

Mathilde făcu să-i tremure bărbia dublă.

– Nu va fuma. A ascuns sticle de vodcă peste tot prin parc. Va bea ceva... Este o alcoolică. Şi puţin cam nimfomană. Crede că toţi bărbaţii vor să i-o tragă.

Ceea ce Mathildei nu risca să i se întâmple. Malko începea să simtă atmosfera apăsătoare. Se duse în sala de biliard şi comandă o cafea privind un cuplu care juca biliard: o fată chiar sexy şi un tânăr care nu înceta să o admonesteze.

Cel puţin obţinuse o informaţie: numărul camerei lui Karl Kruger.

Cafeaua terminată, se duse să ia liftul şi apăsă pe butonul pentru etajul trei. Mergând până

la camera 33, în capăt. Se opri în faţa uşii şi urma să bată, când o voce de femeie întrebă în spatele lui:

– Ce faceţi la acest etaj, domnule?

Tonul era politicos, dar reprobator. Malko încercă un zâmbet inocent.

– Abia am sosit. Exploram locurile.

Tânăra infirmieră în halat alb nu se lăsă păcălită.

– Acest etaj este interzis pacienţilor care nu locuiesc aici. Ocupanţii camerelor au cerut să nu fie sub nicio formă deranjaţi.

Malko se scuză şi luă liftul înapoi. Lucrurile se prezentau mai puţin bine decât sperase el.

*

* *

Karl Kruger se uita la televizorul agăţat într-un colţ al camerei. Televiziunea elveţiană prezenta subiecte fără interes. Îmbrăcat în pijamaua din mătase albastră, se relaxa. Martha Garlinski îi promisese să vină să-l vadă a doua zi pentru o mică recreaţie sexuală.

Aşteptând-o, se relaxa, departe de iranieni şi de CIA. În afară de personalul de la clinică, nimeni nu ştia în ce cameră se afla. Dacă suna cineva, centralista răspundea că nu îl cunoşteau, dar el putea să comunice cu exteriorul, trimiţând şi primind mail-uri, prin intermediul telefonului Blackberry.

Ceea ce-i permitea să urmărească situaţia asamblării pieselor la uzina din Malaysia şi să co-

munice cu fratele său, Fritz, aflat la Dubai pentru a recepţiona containerele iranienilor.

Ştia că această pauză nu era decât de respirat, dar chiar şi aşa era mare lucru. Apoi, dispariţia sa poate îi descuraja pe americani. Avea nevoie doar de puţin timp.

Se întinse. Faptul că lua toate mesele în cameră nu îl deranja absolut deloc. Camera sa era interzisă celorlalţi şi, de altfel, doar infirmierele aveau cheia. Cu acordul lui, bineînţeles.

Evident, avusese şi o altă soluţie. Hormouz Khodar îi propusese să se refugieze provizoriu în Iran, unde ar fi fost la adăpost de orice urmărire. Doar că nu avea niciun chef să stea în Iran, nici altundeva, de altfel... În afară de valea sa natală, Marbella şi Saint Tropez, lumea era pentru el o mare gaură neagră, lipsită de interes. Imediat după internarea la clinică, trimisese un SMS fratelui său, Fritz, recomandându-i să fie atent: cunoştea ferocitatea iranienilor... Perfect capabili să-i omoare fratele pentru a-l teroriza pe el. Slavă Domnului, avea poliţa de asigurare: CD ROM-ul dat de Abdul Quader Khan, în care se prezenta metoda de mulare a uraniului îmbogăţit pentru capetele nucleare ale rachetelor. O tehnologie pe care iranienii încă nu o stăpâneau perfect. Or, tocmai lansaseră cu succes ultimul lor model de rachetă intercontinentală, *Kavoshgar III*. Deci, urmau să aibă nevoie urgentă de CD ROM-ul pe care îl deţinea Karl Kruger.

Se ridică, privi parcul înzăpezit şi pustiu, apoi se culcă din nou, calm. Când va ieşi, peste o săptămână, va fi mai liniştit.

*

* *

Salonul mare de la parter era aproape pustiu. După ce revenise din escapada sa în parc, Caroline se dusese direct în camera ei. Nu mai era decât grasa Mathilde şi un bărbat în geacă, cu figură de intelectual, care se plimba prin cameră fără să scoată vreo vorbă, încruntat. Mathilde îi spusese lui Malko că era vorba de un chirurg estetician pe care soţia îl părăsise luând cu ea tot ce avea. Încă un *„burn-out"*...

Un băiat se apropie de Malko.

– Un ceai, domnule?

Malko refuză politicos. Nu avea nevoie. Puţin câte puţin, salonul se golise. Nu era decât ora nouă seara şi deja toţi pacienţii se întorseseră în camerele lor. Se întrebă cum va ajunge la Karl Kruger. Era culmea să se afle la câţiva metri de el, însă parcă era pe altă planetă.

Deodată, îi veni o idee.

CAPITOLUL XV

Malko lăsase liftul la etajul al doilea, urcând pe jos până la trei. Inspectă rapid culoarul. Nimeni. Din fericire, infirmiera se afla la etajul al doilea. Se duse la camera 33, acolo unde trebuia să se afle Karl Kruger, fără măcar să încerce să apese pe clanţă.

Chiar în faţă, era o altă cameră, 35. Acolo trebuia să se afle blonda Caroline.

Bătu uşor la uşă şi, aproape imediat, o voce de femeie îi strigă să intre.

Se strecură înăuntru.

Caroline era aşezată în faţa calculatorului. Se întoarse şi Malko văzu surpriza din ochii ei. Tânăra se ridică imediat şi veni spre el.

– Credeam că era infirmiera, făcu ea. Aici, nu avem dreptul la vizite. Nu ştiaţi?

– Ba da! zise Malko.

Deodată, realiză că expresia blondei se schimbase complet. În ochii ei nu mai era surpriză, ci excitare.

Se apropie de el şi putu să-i întrevadă sânii pe sub bluza albă, aproape transparentă.

– Ştiam că veţi veni! şopti ea.

Respiraţia îi mirosea a vodcă.

Înainte ca Malko să poată răspunde, se aruncase pe el cu tot corpul, iar limba îmbibată în vodcă încerca să-i ajungă la amigdale.

*

* *

O liniște de piatră domnea în apartamentul Marikăi. Închisă în camera ei, tânăra call-girl se uita la televizor, iar Chris Jones citea *Herald Tribune*.

Marika ieșise o singură dată în cartier pentru a ajunge la MIGROS, să-și facă cumpărăturile. Deodată, „gorila" tresări: ușa camerei tocmai se deschidea. Marika apăru, îmbrăcată într-un tricou alb și un slip negru și se apropie de Chris Jones.

– M-a sunat de trei ori, anunță ea. Pare foarte furios. Ar trebui să-i spuneți *boss*-ului vostru.

Chris Jones se uită la ceasul Swatch nou-nouț și se strâmbă.

– O să aștept până mâine. Oricum, nu-i nicio grabă.

Pistolul Beretta 92 era pus lângă el, cu un glonț pe țeavă.

Când tânăra intră în camera ei, Chris Jones își zise că la nebuni trebuie să se culce devreme. Îl va suna pe Malko a doua zi.

*

* *

Surprins, Malko nu o putu împiedica pe Caroline să-i înfigă limba în fundul gâtului. Avea o

forţă uimitoare, iar presiunea pubisului ei pe abdomenul lui aproape că îi făcea rău.

Ea îşi întrerupse sărutul, privindu-l cu o expresie fericită.

– Văzusem bine, la masă, că mă doreaţi! făcu ea. Toţi bărbaţii vor să mi-o tragă. Chiar şi bietul tarat de Frank! Eram sigură că veţi veni să mă căutaţi...

Malko avea impresia că se află în faţa unui alambic.

– Aţi băut! remarcă el.

Tânăra izbucni într-un râs monden.

– Bineînţeles! Beau în fiecare zi. Când eram măritată, împreună cu soţul meu, când ne întorceam de la o serată, beam. Apoi, el se ducea să se uite la filme porno, iar eu mă distram singură.

Dicţia ei era perfect clară şi părea să reziste foarte bine la alcool. Dar abdomenul ei continua să se frece de el, ca o perie mecanică, trezindu-i încet-încet libidoul. Până la urmă, această tânără blondă puţin fadă, chiar plină de vodcă, nu era respingătoare.

Ea îl privi cu o expresie uşor ameţită.

– Vă este teamă să faceţi dragoste cu mine? Vă este frică să nu luaţi SIDA... O să vă sug de o să ţineţi minte toată viaţa. Cum soţul meu se ducea să i-o sugă toate târfele din Geneva, am învăţat şi eu singură, pentru a-i arăta că o pot face la fel de bine.

Punându-şi în practică gândurile, căută în pantalonul lui, găsi fermoarul şi îl trase în jos.

Malko, în continuare rezemat de perete, simţi cum degetele lungi şi suple îi cuprind bărbăţia şi încep să-l maseze.

– Caroline! începu el...

Nu avu timp să continue.

Aplecată în faţa lui, tocmai îl cuprindea cu gura cu o tehnică de profesionistă. Limba ei se înfăşura în jurul mădularului, înghiţea membrul din ce în ce mai tare, în timp ce îl masturba.

O tornadă sexuală.

Pentru câteva clipe, Malko nu trăi decât pentru aceste senzaţii rafinate, deşi cunoscute. Era adevărat, distinsa Caroline se pricepea la supt. Simţi cum ejaculează şi scoase un ţipăt, repede înăbuşit de mâna tinerei care i se aşeză pe gură, înainte ca el să se elibereze în a ei.

Era încă ameţit când tânăra se ridică, cu ochii plini de bucurie.

– V-a mai supt cineva aşa? întrebă ea triumfător.

Părea să aibă un ego exagerat. Malko îşi revenea. Ea fu cea care îi aranjă hainele. În fond, nu avea veritabile impulsuri sexuale, ci doar dorinţa de a-şi dovedi puterea asupra bărbaţilor.

– Mâine, veţi face dragoste cu mine, decise ea. Veţi vedea, fac dragoste la fel de bine cum sug.

Malko încercă totuşi să repună lucrurile în ordine.

– Caroline, zise el, sunteţi o femeie extrem de seducătoare, dar în această seară nu venisem

să facem dragoste. Voiam doar să iau legătura cu prietenul meu care stă la camera 33, chiar în faţa camerei dumneavoastră.

Tânăra scutură din cap.

– Este imposibil. Infirmierele mi-au zis că nu vrea să vadă pe nimeni. Ele au cheia, iar el nu iese din cameră. Se pare că este foarte deprimat.

Nu era o veste bună pentru Malko... Văzând aerul lui vizibil decepţionat, Caroline zâmbi şmechereşte.

– Poate că este o soluţie, sugeră ea.

– Care?

– Am o cheie care deschide toate camerele din Prairie.

– Cum se face asta?

– Vin periodic aici. Familia mea m-a expediat aici pentru a sta liniştită. În concluzie, m-am organizat.

– Când ar trebui să merg acolo?

– Mâine dimineaţă, după ce va trece infirmiera, înainte de micul dejun.

– Este formidabil! îi mulţumi Malko.

Caroline arboră din nou zâmbetul ei inocent.

– Vă cer doar un mic serviciu: aproape nu mai am vodcă deloc şi trebuie să rămân aici mai multe zile. Aş vrea să-mi aduceţi mâine dimineaţă două sticle de vodcă. Sau mai bine trei.

– Dar unde vreţi să le găsesc?

– Este simplu, îl asigură blonda. Primiţi, cu siguranţă, vizite. Cei de aici nu caută vizitatorii în bagaje, iar dumneavoastră nu sunteţi catalogat

drept alcoolic. Cereţi unui prieten să vă aducă vodca mâine dimineaţă. Când voi avea sticlele, vă voi împrumuta cheia.

Ea îl sărută uşor, cu o halenă de vodcă şi spermă amestecate, precizând:

– Ar fi bine să plecaţi acum, infirmierele vin uneori să verifice dacă m-am culcat. Pe mâine.

Malko nu aşteptă să-i spună de două ori. Abia ajuns în camera sa, îl sună pe Chris Jones. Auzind un zgomot de fond de televizor.

„Gorila" era de pază în apartamentul Marikăi.

– Chris, zise Malko, am nevoie de un serviciu. La ora nouă mâine dimineaţă, vei merge să cumperi trei sticle de vodcă de care marcă doreşti şi mi le aduci la clinică.

Americanul rămase mut de stupefacţie.

– Vreţi *trei* dintr-odată!

– Nu sunt pentru mine, preciză Malko. Le poţi cumpăra de la MIGROS, chiar la capătul străzii. Trebuie să fii aici la ora zece.

Încremenit, Chris Jones zise:

– Voi lua totuşi din cea de care vă place dumneavoastră, Stolich nu ştiu cum.

– Pune sticlele într-o servietă din piele, preciză suav Malko, altfel o să ţi le confişte la intrare. Când ajungi, mergi direct la un pavilion mare, numit La Prairie. Te voi aştepta în salon.

Era aproape euforic. Cu atât mai mult cu cât avea un cont de reglat cu Karl Kruger. Indus-

triaşul elveţian îl atrăsese în cursă dându-i întâlnire cu cei doi ucigaşi iranieni.

Urma să aibă surpriza vieţii sale.

*

* *

Karl Kruger se trezise foarte bine dispus. Până la urmă, nu detesta acest sejur la clinică, unde era la adăpost de persoane inoportune şi unde Martha Garlinski venea să-i aducă raţia cotidiană de sex.

Degeaba, ştia că va fi obligat să iasă în curând. Trebuia să se întoarcă la Haag pentru a semna documente prin care materialul destinat Iranului era expediat spre firmele „bune".

Infirmiera intră în cameră. O brunetă scundă, cu părul scurt şi bustul plat, chiar mignonă... I se repartizau mereu infirmiere drăguţe.

Ea îi luă tensiunea, îi dădu două comprimate de calmante şi un beta-blocant şi îi zâmbi.

– Nicio vizită astăzi, *Herr* Kruger?

– Doar prietena mea, la ora cinci, preciză el. Îmi aduce documente de semnat...

Ipocrizie inutilă. Sexul nu era o activitate interzisă la clinică, cu condiţia să nu fie viol. Totuşi, majoritatea pacienţilor, amorţiţi de antidepresive, anxiolitice şi calmante, aveau viaţa sexuală a unui melc bătrân.

*

* *

Chris Jones intră în salonul mare de la Prairie la ora zece fără cinci. Se îndreptă spre Malko

care bea o cafea, la fel de relaxat ca pe un câmp minat.

„Gorila" îi întinse lui Malko o servietă groasă din piele maronie.

– Iată sticlele dumneavoastră! zise el. Sper că va fi de ajuns pentru toată ziua.

Vorbea în şoaptă, ca într-o biserică, şi privea neliniştit la pacienţii instalaţi în cameră.

– Vrei o cafea? întrebă Malko.

– Nu prea tare.

Deodată, Frank, bipolarul, care cânta la pian, abandonă instrumentul şi veni la masa lor, aşezându-se în faţa lui Chris Jones şi fixându-l cu privirea lui ciudată în care nu se vedea practic decât albul ochilor.

– Prietenul dumneavoastră pare inteligent! îi zise lui Malko. Probabil că-i place să citească. Întors spre Chris Jones, adăugă: care este ultima carte pe care aţi citit-o?

După privirea înspăimântată a lui Chris Jones, Malko simţi că va ceda. Politicos, îi zise lui Frank:

– Citeşte mult Biblia. Este un om foarte religios, ca şi dumneavoastră. De altfel, ar trebui să faceţi un tur de capelă, să vorbiţi puţin cu Dumnezeu...

Frank nu răspunse, dar se ridică fără nicio vorbă şi se îndepărtă.

– Este periculos tipul? întrebă americanul.

– Nu cred, doar puţin ciudat.

„Gorila" aproape că se sufoca.

– „Ciudat". Pare dus rău cu capul! La naiba, sunteţi într-un loc dubios.

– Nu din plăcere, îl asigură Malko.

Ospătarul tocmai îi aducea cafeaua lui Chris Jones. Acesta îl privi dezgustat.

– Prefer să nu mă ating de ea, făcu el, poate au pus nişte chestii înăuntru... O să plec. Apropo, sunt noutăţi. Prietena dumneavoastră, Marika, a venit ieri seară să-mi spună că iranianul nu încetează să sune. Întreabă ce trebuie să facă.

– Nimic! zise Malko.

Era excelent, Hormouz Khodar va începe să o ia razna. Ar fi mai uşor de manipulat.

Îl conduse pe Chris Jones până la scări şi plecă în camera sa, cu servieta în care se aflau cele trei sticle de vodcă.

Era ora zece şi jumătate când se auzi la uşă un ciocănit uşor. Caroline era în spatele uşii, înfăşurată în blana de vizon alb, cu geanta Hermès pe mână. Se strecură în cameră şi întrebă imediat:

– Le aveţi?

Malko deschise servieta.

Imediat, Caroline luă una din sticle, desfăcu dopul cu o răsucire de degete, duse sticla la gură şi începu să bea!

Când lăsă sticla jos, era mai goală cu câţiva centimetri... Bea vodca de parcă ar fi fost apă minerală...

– Face bine! zise ea. În seara aceasta le voi ascunde în parc. Este prea periculos să le păstrez, chiar şi la dumneavoastră. Scotocesc peste tot.

Îşi deschise paltonul, lăsând să se vadă un trening gri. Băgând mâna într-un buzunar, scoase cheia pe care i-o întinse lui Malko.

– Iată. Puteţi merge acum. Este ora la care infirmierele scriu rapoartele pentru psihiatri. Sunteţi liniştit până la prânz.

Malko luă cheia.

Caroline se îndrepta spre uşă când se întoarse, desfăcu din nou sticla şi înghiţi o porţie serioasă de vodcă.

– *One for the road*[1] făcu ea, cu un zâmbet şmecheresc.

Sticla era mai goală cu un sfert... În acest ritm, cele trei sticle rezistau cel mult două zile.

– Îmi înapoiaţi cheia jos, zise ea. Nu trebuie să fiţi văzut învârtindu-vă pe la camera mea.

Malko aşteptă ca ea să iasă, pentru a merge să ia pistolul Glock 22 şi amortizorul din micul seif. Armă pistolul, fixă amortizorul şi băgă arma la curea, apoi ieşi pe scări. Culoarul de la trei era pustiu. Se duse repede la camera lui Karl Kruger, răsuci cheia în broască, descuind în linişte, şi deschise uşa.

*

* *

Uşa camerei 33 dădea într-un hol foarte scurt, cu o baie în faţă. Camera se afla puţin mai la stânga.

[1] Una mică, înainte de a pleca.

Înaintând, Malko descoperi un pat îngust, ca al său, pe care era întins un bărbat care citea. Televizorul era pornit, fără sonor.

Auzind zgomot, bărbatul întins pe pat întoarse capul, iar privirea sa dădu peste Malko.

Acesta îl observă pe Karl Kruger, având întâi o expresie confuză, apoi manifestând o surpriză uriaşă, şi în fine, o panică viscerală.

– Cine sunteţi? bâigui el. Cum aţi intrat?

Malko se opri lângă pat şi îşi desfăcu haina, astfel încât industriaşul elveţian să observe patul Glockului ieşind din cureaua Hermès, chiar lângă cataramă.

– Am intrat pe uşă, zise el calm. Nu vă amintiţi de mine? M-aţi invitat la petrecerea de revelion de la Marbella, şi chiar am venit să vă salut la masă, unde eraţi împreună cu prietena dumneavoastră blondă. Şi, acum câteva zile, mi-aţi telefonat şi aţi stabilit o întâlnire la reşedinţa dumneavoastră din Genthold. Doar că, în loc să veniţi, mi-aţi trimis nişte ucigaşi...

Elveţianul căscă ochii, uimit.

Îşi trase sufletul şi bâigui.

– Ce poveşti spuneţi! Nu am făcut nimic, nu vă cunosc!

Acum, *ştia* cine era bărbatul care stătea în faţa lui, iar panica îl invada.

– Plecaţi! bâigui el. Plecaţi sau chem infirmiera.

Întinse deja braţul spre comutatorul aşezat pe noptieră. Malko îl aruncă pe jos şi smulse

pistolul de la curea. Când văzu arma, Karl Kruger scoase un scheunat de animal încolţit.

Malko se aplecă spre el.

– Am venit să vă omor, *Herr* Kruger! Toţi banii pe care i-aţi câştigat din traficul dumneavoastră nu vă vor folosi la nimic.

Cu un gest rapid, apucă una din perne, o puse pe faţa lui Karl Kruger şi apăsă capătul amortizorului, astfel încât elveţianul să îl simtă bine. Apoi, trase în spate cocoşul percutorului, ceea ce provocă un clinchet metalic caracteristic.

– *Auf wiedersehen*, *Herr* Kruger, făcu el în şoaptă.

CAPITOLUL XVI

Lipit de pat de mâna care îi apăsa pe faţă, sufocându-se sub pernă, Karl Kruger se zbătea ca un vierme, dând din picioare în toate direcţiile, încercând să dea la o parte arma care apăsa prin pernă peste gura lui.

Malko îl ţinu aşa aproape un minut, apoi retrase brusc perna, continuând să îndrepte pistolul spre industriaşul elveţian.

Acesta din urmă inspiră avid, îşi şterse lacrimile din ochi şi îl privi pe Malko cu ochii înceţoşaţi, căci ochelarii îi căzuseră pe jos. Cu o voce sugrumată, îi zise:

– Nu mă omorâţi! Nu mă omorâţi! Voi face ce vreţi.

Era literalmente lichefiat de teroare.

Menţinând pistolul deasupra gurii lui, Malko zise rece:

– De ce? Aţi încercat să mă omorâţi de *două* ori...

Karl Kruger tresări din tot corpul şi se ridică, încercând să scape din direcţia armei.

– Nu este adevărat! protestă el. Nu am făcut niciodată nimic împotriva dumneavoastră. Niciodată! Niciodată!

Era un aşa accent de adevăr în vocea lui, încât Malko fu tulburat. Apoi, Karl Kruger era prea înspăimântat ca să mintă.

– Nu dumneavoastră aţi pus să fiu drogat de o call-girl care era la masă sub numele de Liza Herrgot, pentru a mă arunca apoi într-o cuşcă cu trei tigri? întrebă el.

Elveţianul se înecă, cu ochii ieşiţi din orbite, repetând:

– Nu, nu, nu ştiu nimic din toate astea, vă jur...

Malko îi relată pe larg incidentul de la Marbella. Karl Kruger îl ascultă, total depăşit.

– Nu sunt la curent cu nimic! se jură el. Nu o cunosc pe femeia de care vorbiţi. Tot ceea ce ştiu este că iranianul, Hormouz Khodar, mi-a spus că eram în pericol la Marbella, că americanii voiau să mă răpească sau să mă omoare, că trebuia să mă întorc la Geneva. Nu ştiu cine v-a făcut asta.

– Nu poate fi decât acest iranian, zise Malko. Ştie că lucrez pentru CIA şi a vrut să scape de mine. Dar, la Geneva, chiar dumneavoastră m-aţi sunat. Vă recunosc vocea...

– Este adevărat, se tângui Karl Kruger, dar Hormouz Khodar m-a pus s-o fac. Zicea că era mai bine să stau de vorbă cu dumneavoastră. L-am crezut, pentru că mie nu-mi plac conflictele.

– Şi nu v-aţi mirat că nu am venit?

– Mi s-a spus că oamenii lui vă aşteptaseră şi că nu veniserăţi...

Malko zâmbi ironic.

– Mă aşteptau, da, pentru a mă omorî.

Din nou, îi relată elveţianului ceea ce se întâmplase.

Karl Kruger era descompus. Devastat.

– Vă jur că nu ştiam nimic, vă jur! Ei sunt. Nu mă mai lasă o secundă de câteva săptămâni, mă ameninţă fără încetare. Mi-e frică, de aceea am venit să mă refugiez aici. Simţeam o prea mare presiune asupra mea. V-am văzut la serata de la hotel Président. Am crezut că vreţi să mă răpiţi.

– De ce nu scăpaţi de aceşti oameni? întrebă Malko.

Karl Kruger nu răspunse. Se ajungea la miezul problemei. Malko socoti că fusese suficient de „moale" pentru a începe o discuţie constructivă.

Când depărtă ţeava pistolului Glock de faţa elveţianului, Karl Kruger îşi frecă maşinal locul unde amortizorul îi lăsase o urmă roşie. Respira greu şi, când se aplecă să-şi ridice ochelarii, Malko văzu că îi tremurau mâinile.

Era timpul să treacă la lucruri serioase.

Îşi trase un scaun şi se aşeză lângă pat, cu faţa la Karl Kruger, ţinând în continuare în mână pistolul Glock cu amortizorul mare.

– *Herr* Kruger, aţi câştigat mulţi bani furnizând Pakistanului, Irakului, Libiei şi apoi Iranului, componente şi maşini care să le permită să-şi creeze o industrie nucleară militară. Dacă, astăzi,

Pakistanul este o putere nucleară, este graţie dumneavoastră într-o anumită măsură... Este prea târziu pentru a reacţiona. Totuşi, guvernul american vrea să facă *totul* pentru ca Iranul să nu urmeze acelaşi drum ca Pakistanul.

Graţie unui dezertor iranian, ştim *exact* ce aşteaptă ei de la dumneavoastră. Centrifuge P.2, maşini-unelte care să le permită să le asambleze în Iran, componente pe care nu le pot procura fără dumneavoastră.

Guvernul american ar fi putut interveni pe lângă autorităţile federale elveţiene ca să vă aresteze, dar am preferat o altă metodă. Fiindcă nu căutăm o răzbunare personală faţă de dumneavoastră.

– Ce vreţi, atunci? întrebă cu o voce nesigură Karl Kruger, palid ca un cadavru.

– Cooperarea dumneavoastră, pentru a lichida reţeaua din interior. Să facem în aşa fel încât iranienii să nu primească ceea ce aşteaptă de la dumneavoastră. Dacă acceptaţi, sunt autorizat să vă ofer o recompensă de zece milioane de dolari. Fără a mai vorbi de imunitatea faţă de autorităţile americane şi elveţiene.

Karl Kruger rămase mut câteva secunde interminabile, după care întoarse o figură devastată spre Malko.

– Este imposibil! Mă vor ucide! Îl vor omorî pe fratele meu, aşa cum m-au ameninţat deja. Nu îi cunoaşteţi...

– Ba da, afirmă Malko, dar, dumneavoastră nu *ne* cunoașteți pe noi. Vă credeați la adăpost aici, nu este cazul. Dacă refuzați oferta mea, *noi* vă vom lichida. Chiar dacă nu este cea mai bună soluție, o vom face. Miza este foarte importantă.

Se ridică și își puse înapoi pistolul la curea.

– *Herr* Kruger, o să vă las să vă gândiți. Voi reveni. Nu încercați să fugiți, ar fi complet inutil. Nu spuneți nimic nimănui, mai ales „prietenilor" iranieni. Și gândiți-vă.

Ieși din cameră și încuie cu cheia dată de Caroline. Trebuia să-i lase lui Karl Kruger timp de gândire. Faptul că Malko îl găsise la Métairie, că intrase în camera lui și îl amenințase cu moartea, avea să contribuie foarte mult.

Pentru prima dată de când debarcase la Marbella, marca un punct.

Fără să mai vorbească de Marika, cea care se afla de acum sub protecție și putea servi la atragerea lui Hormouz Khodar în cursă.

Malko se întoarse în cameră, pentru a-i da lui Malcolm Honeywell vestea cea bună.

*

* *

Hormouz Khodar o interpelă pe Carmen Wehr, care ieșea din bucătărie.

– Mergeți să-l vedeți pe *Herr* Kruger astăzi?

– Da, cu *Frau* Garlinski.

Iranianul îi aruncă o privire amenințătoare.

– Spuneți-i să nu stea prea mult în clinica aceea! Trebuie să ne întoarcem la Haag. Acolo,

va fi mult mai liniştit. Şi avem lucruri de rezolvat împreună.

– Îi voi transmite mesajul, îl asigură „şoferiţa" pe un ton neutru.

În ajun, Hormouz Khodar urmărise Maybach-ul până la clinică, pentru a se asigura că industriaşul nu îi făcuse figura.

De acum, era liniştit: nu era decât un capriciu al lui Karl Kruger.

Un alt fapt îl intriga: agentul CIA, Malko Linge, nu se mai arătase. Îşi zise că americanii fuseseră, şi ei, surprinşi de dispariţia elveţianului şi îi pierduseră urma.

Totuşi, nu sesizase niciun vehicul suspect în jurul vilei din Genthold. Sunase chiar şi la Kempinski, cerând cu Malko Linge, iar recepţionera îi spusese că era ieşit.

Mai rămânea o problemă reală: Marika. Şi în cazul ei, absenţa era ciudată. Îi mai lăsase un mesaj, amintindu-i de noua întâlnire de la Richmond. Era tot ceea ce putea face.

Trebuia să meargă în strada Petit Saconnex, pentru a raporta la Teheran.

Darius Chafa şi Mahmoud Toman se plimbau prin salon, ca nişte fantome negre.

– Vă las casa în grijă, le zise el. Nu răspundeţi la telefon.

*

* *

Salonul mare din La Prairie era aproape gol. Dintr-un motiv necunoscut, Caroline nu se ară-

tase. După-amiaza se scurgea cu o lentoare exasperantă.

Deodată, Malko zări o maşină oprindu-se în faţa scărilor. Maybach-ul lui Karl Kruger. Vizita sa produsese efectul contrar celui dorit? Dacă industriaşul fugea la Haag, sub protecţia iranienilor, situaţia urma să se complice... Nu se stresă decât câteva secunde. Părul blond al Marthei Garlinski tocmai apărea din maşina care demară imediat.

Malko avu timp să o vadă pe amanta lui Karl Kruger ajungând la recepţie, înainte ca el să se refugieze în sala de biliard.

Era aproape ora patru.

Trebuia neapărat să găsească „intervalul" înainte de masa de seară pentru un al doilea „interogatoriu". Numai să nu aibă industriaşul un apetit sexual prea dezvoltat!

*

* *

Când auzi cheia răsucindu-se în broască, Kruger simţi cum îi creşte pulsul. Încă nu îşi revenise după vizita de dimineaţă. Apoi, vocea infirmierei zise:

– Vizita dumneavoastră, *Herr* Kruger!

Simţi mai întâi un nor de parfum, apoi Martha intră în câmpul său vizual, înfăşurată până la gât într-o blană de vizon. Din fericire, ochii ei albaştri, subliniaţi cu negru, gura groasă atent rujată şi privirea tulbure a polonezei îl liniştiră pe Karl Kruger. Cum ea stătea în picioare lângă pat,

nemişcată, ascunsă în palton, Karl Kruger îi zise, puţin deranjat:

– Nu îţi scoţi paltonul?

Martha Garlinski îi aruncă o privire care ar fi excitat şi un copac mort.

– Ai chef? Nu eşti prea bolnav?

Karl Kruger simţi un ghem de foc care începea să îi înfierbânte abdomenul. Ce târfă minunată! Cu astfel de trucuri îl agăţase.

– Scoate-ţi paltonul! repetă el, cu vocea uşor răguşită.

Încet, Martha Garlinski dădu jos paltonul de pe umeri, scoţând la iveală o rochie mov, la baza gâtului, care se oprea în prima treime a coapselor... descoperind picioarele lungi, puse în valoare de ciorapi negri groşi şi strălucitori. Simţi instantaneu nevoia să mângâie această suprafaţă satinată.

– Apropie-te! făcu el răguşit.

– Nu poate veni careva? întrebă ea, ca şi cum asta ar fi deranjat-o.

Ea care, odată, îi administrase o felaţie în maşina condusă de Carmen Wehr, fără să ştie că „şoferiţa" fusese pe vremuri amanta lui Karl Kruger.

– Nu, mormăi elveţianul. Vino.

Martha se apropie destul pentru ca, fără să se ridice, Karl Kruger să o poată atinge. El îi cuprinse cu o mână posesivă coapsa stângă, mângâie ciorapul lucios câteva secunde, apoi urcă puţin. Acolo, pulsul îi ajunse în tavan.

Nu era un colant, ci ciorapi *stay-up*.

Karl Kruger crezu că inima îi va sări din piept.

Urcă şi mai mult, atinse pielea şi apoi zona inghinală a tinerei. Fără nimic... Nebun de fericire, îşi strecură degetele în acel loc cald, înţelegând de ce Martha se înfăşurase atât de bine în palton... Îmbrăcată doar cu rochie, era mai mult decât indecentă.

Martha aruncă o privire în direcţia patului şi zâmbi complice.

– Uite, s-ar zice că are efect!

Pijamaua din mătase albastră se deformase puternic cu o umflătură expresivă.

– Vino mai aproape! bâigui Karl Kruger.

Martha se supuse şi, imediat, el începu să-i maseze sânii minunaţi, mulaţi în rochia mov, ale căror sfârcuri erau foarte vizibile. Intenţionat nu îşi pusese sutien...

Karl Kruger era roşu ca racul, cu sângele pulsând în tâmple, neştiind cu ce să înceapă. Se ridică brusc şi Martha Garlinski trebui să se dea înapoi. O împingea deja spre masă, unde erau îngrămădite toate tratamentele lui. Cu tocurile ei, Martha abia îl ajungea în înălţime. Degetele ei se strecurară în pijama pentru a scoate un sex roşiatic, vizibil gata să explodeze.

Nu avu timp să-l maseze prea mult. Karl Kruger îşi băgase un genunchi între picioarele înfăşurate în negrul lucios şi îi ridicase rochia mov. Nu trebui decât să-şi flexeze genunchii, să

tatoneze puţin, înainte de a se înfige dintr-o mişcare în vintrele Marthei Garlinski.

Era atât de plăcut încât îi venea să plângă de fericire.

Odată bine pătruns, mâinile lui începură să-i maseze violent sânii prin materialul rochiei, în timp ce se mişca furios din bazin. Sticle de apă minerală căzură pe jos, apoi un termos cu ceai şi nişte reviste.

Karl Kruger nu o menaja, înfipt în ea ca un vier în călduri.

Scoase un ţipăt de agonie când ejaculă, câteva minute mai târziu, rămânând înfipt în strânsoarea fierbinte.

– Ţi-a făcut bine? întrebă Martha.

Ce târfă stilată! Ar fi omorât-o, dar era încă în al nouălea cer. Se duse în baie fără niciun cuvânt. Când ieşi, Martha Garlinski îşi îmbrăcase deja paltonul...

– Infirmiera mi-a spus că nu trebuie să te oboseşti prea tare, făcu ea suav. Voi încerca să revin mâine.

Cât de ocupată era, deşi nu avea nimic altceva de făcut decât de mers la coafor şi la shopping.

– Aşteaptă! mormăi Karl Kruger, trebuie să sun infirmiera.

Apăsă pe sonerie.

Imediat ce Martha plecă, se întinse pe pat, cu senzaţia că tocmai primise o transfuzie de sânge.

Zicându-şi că, pentru nimic în lume, nu îşi va abandona noul său stil de viaţă.

Era prea bine.

Trebuia să joace strâns.

*

* *

Ora şase şi jumătate şi tot nimic! Hormouz Khodar se foia în fotoliul său de la barul Richmond ca şi cum ar fi stat pe jar.

Era a doua întâlnire ratată cu Marika. Era bolnavă? Era plecată din Geneva? Sau altceva? Îi lăsase totuşi un mesaj, la începutul după-amiezii, amintindu-i de întâlnirea lor.

Se uită la paharul de suc de roşii gol. Ceva îi spunea că nu va veni. Trebuia neapărat să afle ce se întâmpla.

Iranianul se duse la recepţie. Georges era singur. Hormouz Khodar se aplecă spre el şi îi zise cu o voce grăbită:

– Georges, trebuie să-mi faci un serviciu.

– Desigur, domnule Khodar, făcu recepţionerul cu vocea lui neutră.

Iranianul băgase deja mâna în buzunar. Puse pe tejghea patru hârtii frumoase, albastre, de o sută de franci. Dintr-un reflex, mâna mare a lui Georges se aşeză peste ele.

– Mulţumesc, domnule Khodar, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Am neapărat nevoie de Marika. Am nişte prieteni din Golf care sosesc la sfârşitul săptămânii. I-am lăsat mesaje, dar nu răspunde;

trebuie *neapărat* să-i transmit un mesaj. Ştii unde locuieşte?

– Este o informaţie pe care nu v-o pot da, domnule Khodar.

– Poţi, cel puţin, să-i transmiţi un mesaj?

Recepţionerul ezită, apoi zise:

– Da, cred că da, dacă îmi daţi o scrisoare. Termin serviciul la ora şapte. Iată hârtie.

Hormouz Khodar scrise câteva cuvinte, lăsând numărul lui de mobil. Făcuse o imprudenţă, dar era prea îngrijorat.

Apoi, ieşi ostentativ. Doar pentru a merge să se urce în maşină, parcată în faţa hotelului.

Douăzeci de minute mai târziu, îl văzu pe Georges, înfăşurat într-un palton închis la culoare. Acesta plecă pe jos şi făcu la stânga pe cheiul Mont Blanc.

Hormouz Khodar ieşi din maşină şi îl urmă, la distanţă. Cu ceva noroc, Georges avea să-l conducă la Marika.

CAPITOLUL XVII

Malko pândise plecarea Marthei Garlinski, din salonul de la Prairie. Când văzu Maybach-ul pornind spre ieşirea din clinică, decise să treacă la a doua parte a atacului. În mod normal, infirmierele nu mai veneau să-l viziteze pe Karl Kruger până la cină.

Ca şi data trecută, urcă ultimul etaj pe jos, mergând direct la camera 33. De această dată, Karl Kruger nu păru decât foarte puţin surprins. Era în dispoziţii mai bune decât de dimineaţă, aproape calm. Malko, fără niciun cuvânt, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă pat, cu haina descheiată astfel încât interlocutorul său să vadă clar patul Glockului băgat la curea.

– Aţi reflectat, *Herr* Kruger? întrebă el pe un ton calm.

Elveţianul trebuie să-şi fi pregătit răspunsul, deoarece zise pe un ton tânguit:

– Ştiţi, eu nu sunt un criminal! Tatăl meu avea o admiraţie profundă pentru Abdul Quader Khan, care era un om extraordinar. Apoi, era atât de flatat să-l vadă pe acest pakistanez venind

până în valea aceasta pierdută, să ne propună o colaborare tehnică! La Haag, nu venea nimeni. Abdul Quader Khan i-a spus şi că era un inginer remarcabil, că pompele sale de vid erau cele mai bune din lume...

Malko se întreba unde voia să ajungă elveţianul. Parfumul Marthei Garlinski plutea încă în cameră. Cu siguranţă, vizita ei îl calmase. Ceea ce nu era neapărat o veste bună: Karl Kruger avea să fie mai puţin vulnerabil.

Acesta din urmă îşi continuă pledoaria *pro domo*, explicând că nimeni nu îi avertizase vreodată că săvârşeau acţiuni ilegale. Până la urmă, nu făceau decât să exploateze brevetele pentru pompele de vid.

La final, agasat, Malko îl întrerupse.

– *Herr* Kruger, tatăl dumneavoastră l-a întâlnit pe Abdul Quader Khan în 1974. Acum treizeci şi patru de ani. De atunci, trebuie să vă fi dat bine seama că ceva se coace... De ce aţi deschis uzine în Malaysia?

– Nu, nu, se jură industriaşul, era vorba doar de relocarea fabricilor în ţări cu mână de lucru ieftină, noi venind cu tehnica industrială. De altfel, concluzionă el aproape triumfal, nicio autoritate nu ne-a reproşat vreodată ceva.

Îl urmărea pe Malko cu colţul ochiului.

Acesta scutură din cap.

– *Herr* Kruger, nu mă luaţi drept un imbecil. Dacă eraţi convins că acţionaţi legal, de ce aţi creat firme paravan şi nu aţi livrat niciodată

oficial Iranului? Citiţi ziarele, sper. Lumea întreagă ştie că Iranul vrea să-şi construiască bomba atomică. Iar *dumneavoastră* ştiţi că centrifugele nu pot servi decât la fabricarea uraniului de „grad" militar. Continuând să negaţi, veţi sfârşi prost. Ori aliaţii dumneavoastră iranieni vă vor executa când nu vor mai avea nevoie de dumneavoastră, ori veţi muri mai înainte. V-am spus dimineaţă că nu mai aveţi cale de scăpare. Prietena dumneavoastră Martha a venit să vă facă o vizită. O vizită plăcută, presupun. Veţi putea duce o viaţă *extrem* de plăcută, dacă veţi deveni rezonabil.

Sau...

Lăsă fraza în suspans.

– Sau ce? întrebă Karl Kruger cu o voce gâtuită. Trist. El, care se crezuse în siguranţă în această clinică, se confrunta cu ceea ce se temea cel mai mult. O ameninţare fizică.

În loc de răspuns, Malko scoase pistolul de la curea şi trase chiulasa înapoi, introducând un glonţ pe ţeavă. Chiar dacă nu se pricepea la arme, Karl Kruger ştia desigur urmarea gesturilor: de acum, era suficient să apese pe trăgaci pentru a-l împuşca.

– *Herr* Kruger, continuă Malko, după ce-şi privi scurt Breitlingul, nu avem mult timp. Cred că vă vor aduce cina într-o jumătate de oră, cel mult. Ori îmi daţi *acum* dovada că schimbaţi tabăra, ori vă trag un glonţ în cap. Graţie amortizorului, nimeni nu va auzi împuşcătura şi, după

zece minute, aş fi plecat din această clinică unde m-am internat sub un nume fals.

Industriaşul elveţian încremenise. Căută privirea lui Malko şi ceea ce citi în ea nu îl linişti.

– Dar, gemu el, ce vreţi să fac? Dacă vă spun ceea ce vreţi, iranienii vor afla. Îl vor răpi sau omorî pe fratele meu care se află în Dubai. Apoi mă vor omorî şi pe mine.

Este imposibil.

Malko prevăzuse această obiecţie şi îşi pregătise răspunsul, bazat pe informaţiile comunicate de dezertorul Sharam Amiri.

– În acest moment, zise el, ştim că un cargou se îndreaptă spre Iran. Are la bord cinci sute de centrifuge P.2 fabricate de dumneavoastră. Nu ştim numele şi traseul acestui cargou. Vrem să-l interceptăm cu orice preţ. Doar dumneavoastră ne puteţi comunica această informaţie. Vă rămân cam şapte minute să o faceţi.

Descompus, Karl Kruger scutură uşor din cap.

– Dacă vă spun asta, îl vor omorî pe fratele meu!

– Nu, îl asigură Malko, fiindcă acest cargou poate face obiectul unei interceptări aleatorii în largul mării. Navele de război americane procedează periodic la astfel de controale, pe toate mările de pe glob. Veţi fi scutit de răspundere. Aceste centrifuge au ieşit deja din uzinele dumneavoastră. Nu mai sunteţi răspunzător de ele.

Karl Kruger închise ochii, apoi îi deschise.

– Nu, nu pot! oftă el.

Vocea lui Malko lovi ca un bici.

– Cu atât mai rău, *Herr* Kruger, Cu atât mai rău pentru *dumneavoastră*.

Apăsă capătul amortizorului pistolului Glock pe gâtul elveţianului, în dreptul carotidei stângi, cu ţeava îndreptată în sus, astfel încât glonţul să traverseze craniul lui Karl Kruger de jos în sus.

Acesta din urmă încercă vag să îndepărteze arma, apucând mâna lui Malko, dar nu mai avea nicio forţă. Malko era încordat ca un arc de vioară. Dacă bluful nu mergea, era terminat. Nu avea niciun scrupul să-l terorizeze pe industriaş, dar etica sa îi interzicea să-l omoare cu sânge rece.

Chiar dacă contribuia conştient, din lăcomie, la dotarea Iranului cu arma atomică, cu consecinţe incalculabile.

Secundele se scurgeau, interminabile. După zece secunde, Karl Kruger ar înţelege că Malko blufa. Acesta din urmă număra în tăcere.

La şapte, elveţianul zise cu o voce slabă:

– Este Cargoul BBC China, sub pavilion maltez. Se află în Oceanul Indian şi trebuie să ajungă în patru zile la Dubai. A plecat din Amsterdam şi a ocolit Africa, pentru a nu traversa canalul Suez, foarte bine supravegheat de israelieni.

Malko simţi cum toţi nervii i se relaxează deodată.

Câştigase prima manşă.

Calm, îndepărtă pistolul de gâtul lui Karl Kruger. Acesta din urmă deschise ochii şi zise pe un ton amar:

– Veţi fi răspunzător de moartea fratelui meu, Fritz. Îl vor omorî.

– Daţi-mi detalii.

– Iranienii trebuiau să-l viziteze în câteva zile. Îi aduc două milioane de dolari contra ordinului de transfer al unui anumit număr de containere de pe BBC China către o companie controlată de Teheran. Un cargou care le aparţine va asigura ultima parte a traseului.

Malko se ridică şi băgă arma la curea.

– *Herr* Kruger, făcu el, bucuraţi-vă de cină. Aţi ales soluţia corectă. Bineînţeles, dacă aţi avut proasta idee de a-mi da date false, nu va mai fi niciun avertisment. Voi veni şi vă voi omorî. Şi, dacă fugiţi, vă voi găsi. Voi reveni mâine. O să mă ocup de siguranţa fratelui dumneavoastră.

Trei minute mai târziu, era pe scări, cu senzaţia că are aripi.

*

* *

Hormouz Khodar, cu faţa bătută de vântul glacial, cu ochii plini de lacrimi, îl urmărea de la distanţă pe Georges, recepţionerul de la Richmond. Întrebându-se unde avea să-l ducă.

În fine, îl văzu dând colţul unei străzi care ajungea la chei. Grăbi pasul şi ajunse la rândul său la colţul după care dispăruse recepţionerul de

la Richmond. Descoperind o mică piaţă triunghiulară, cu una dintre laturi dând spre cheiul Wilson.

Recepţionerul părea că se volatilizase.

Hormouz Khodar îşi abţinu o înjurătură printre dinţi când îl zări pe Georges ieşind dintr-un imobil şi pornind pe o stradă paralelă cu cheiul.

Aşteptă câteva secunde şi se apropie de imobil. Era la nr. 3, piaţa Jean Marteau, un imobil cu şase etaje. Iranianul ajunse până la uşa din sticlă care se deschise automat.

În stânga sa, erau cutiile de scrisori cu interfoanele. Verifică numele. Unul singur indica o persoană: Antoinette Galliani. Erau două firme şi două familii. Încercă să privească în interiorul cutiei de scrisori fără să reuşească...

Imposibil să deschidă a doua uşă din sticlă. Trebuie fie să sune la interfon, fie să aibă o cheie...

Rămase acolo, neştiind sigur ce urma să facă. Cel puţin, acum cunoştea adevăratul nume al Marikăi şi adresa.

*

* *

– Trimit un mesaj imediat la Langley, anunţă Malcolm Honeywell. Să ia legătura cu *Binnenlanse Veiligheidsdienst*[1], pentru a verifica data plecării acestui cargou.

[1] Serviciul de Informaţii olandez.

Cu siguranţă, vor preveni Flota a V-a care patrulează în Oceanul Indian. Au mijloacele necesare verificării BBC China. Numai să nu vă fi vândut Kruger gogoşi!

– Nu cred, zise Malko. Ţineţi-mă la curent în timp real. Dacă informaţia se verifică, va trebui să ne ocupăm de fratele lui Kruger, Fritz. I-am spus lui Karl că iranienii nu îl vor bănui, dar este fals. Nu vor crede în coincidenţe şi riscă să reacţioneze violent.

*

* *

Cu un deget hotărât, Hormouz Khodar apăsă pe interfonul de la nr. 3, care corespundea cu apartamentul Antoinettei Galliani. Nimic, aşteptă şi apăsă a doua oară.

De această dată, o voce de femeie întrebă:

– Cine este?

Hormouz Khodar încercă să găsească un ton îngrijorat pentru a striga în interfon:

– Sunt prietenul dumneavoastră, Hormouz! Sunt îngrijorat. Aveam întâlnire. Ieri, şi astăzi din nou.

Se lăsă linişte, apoi interfonul se închise.

Iranianul apăsă din nou, dar de această dată, nu mai răspunse nimeni. Totuşi, era sigur că recunoscuse vocea Marikăi. De ce refuza să-i vorbească?

Nu întrevedea nimic bun.

*
* *

Malko se pregătea să coboare la cină, aproape euforic, când numărul lui Chris Jones se afişă pe ecranul telefonului. Vocea americanului era încordată.

– Iranianul a început să facă valuri, anunţă el. Este jos şi a sunat la interfon.

CAPITOLUL XVIII

Marika era isterică, stând în faţa lui Chris Jones a cărui siluetă imensă părea că se chirceşte la ţipetele ei. În plus, cum din obişnuinţă nu era îmbrăcată decât într-un fel de vestă şi un fermecător slip din dantelă neagră, era şi mai rău...

– *Ma'am*, făcu el, nu vă temeţi de nimic aici. Vom rezolva.

– Nu este nimic de rezolvat! zise tânăra, sunt sigură că acest nemernic mă va omorî. Omorâţi-l înainte, că aveţi cum...

Arăta spre pistolul Glock aşezat pe masa din camera de zi.

Chris Jones rămase mut. Nu avea nimic împotriva uciderii unui răufăcător, mai ales un iranian, dar era nevoie de un ordin.

– O să vă fac legătura cu prinţul, zise el întinzând telefonul Blackberry.

Marika luă telefonul şi ţipă la Malko.

– Dumneavoastră i-aţi dat adresa mea nemernicului! Nimeni nu o cunoştea. Nici măcar poliţiştii.

– Nu eu, o linişti Malko, ci altcineva care *trebuie* să o ştie... Sunteţi sigură că este Hormouz Khodar?

– Fără discuţie!

– Bine, zise el, vom avea grijă. Până atunci, nu vă mişcaţi de acasă. Chris sau Milton va merge la cumpărături. Voi veni cât de repede pot.

*

* *

Malko întrerupse legătura, perplex. Vizita iranianului era îngrijorătoare. Dacă ar fi vrut să o vadă pe Marika doar pentru o „comandă", nu ar fi venit la ea acasă. Deci, raţionamentul său se confirma: iranianul înţelesese că, în contextul actual, Marika reprezenta un risc important de securitate şi voia să o elimine.

Pentru moment, era la adăpost, avea declaraţia ei şi nu mai rămânea decât să procedeze ca la judo, adică să „întoarcă" circumstanţele în favoarea sa.

Nu se va putea mişca până ce informaţia dată de Karl Kruger nu se verifica.

Dacă era cazul, va trebui să treacă la stadiul următor: recuperarea tuturor materialelor aflate în drum spre Iran şi care se aflau undeva în Malaysia, conform lui Sharam Amiri.

Şi în acest caz, Karl Kruger se va afla în prima linie... Ceea ce presupunea, înainte de a demara acţiunea, să îşi ia anumite precauţii...

Deodată, îşi dădu seama că îi era foame. Era timpul să coboare în sinistra sală de mese de la Prairie. Prima persoană pe care o văzu, singură la o masă, fu blonda Caroline, care îi făcu semn să i se alăture...

– Nu mi-aţi adus cheia, zise ea în şoaptă.

– Aşa este, recunoscu Malko, dar cred că mai am nevoie de ea.

– Nu face nimic, zise ea. Dar, atunci, trebuie să-mi faceţi un serviciu.

– Care?

– Mi s-a cam terminat vodca, ceea ce mă nelinişteşte...

Cât p'aici să cadă de pe scaun.

– Deja?

Caroline lăsă privirea în pământ.

– Am cam exagerat. Infirmierele şi-au dat seama şi mi-au făcut un test de alcoolemie: aveam 3,8 grame...

Un adevărat alambic.

În orice caz, impulsurile sexuale dispăruseră.

– Voi cere să-mi aducă mâine, promise el. Dar ar trebui să beţi mai puţin.

– Ştiu, recunoscu jalnic tânăra, dar nu reuşesc. De altfel, aici, nu mi-e foame.

Se ridică şi plecă de la masă scuzându-se cu un zâmbet. Chiar când telefonul lui Malko suna. Număr necunoscut, elveţian. O voce timidă întrebă.

– Malko?

– Da.

– Sunt Marie.

De unde avea numărul lui? Ea îi dădu răspunsul.

– Domnul Honeywell mi-a spus că sunteţi bolnav, că aţi fost internat. Mi-a dat numărul

dumneavoastră de mobil ca să aflu ce faceţi. Nu este prea grav?

– Nu, o asigură Malko, reţinându-şi un râs nervos.

– Dacă vreţi, pot veni să vă văd, propuse tânăra. Mâine nu lucrez.

– O să văd, promise Malko. Vă sun eu.

Dacă sejurul său la Métairie trebuia să se prelungească, o vizită din partea Mariei Chalopin i-ar aduce puţină relaxare.

După ce gustă dintr-o tocană fără gust, se duse în salon. Tocmai veniseră alţi bolnavi. Tineri, dintre care două fete frumoase, una brunetă, cu nişte ochi extraordinar de albaştri, şi una blondă, cu bustul mulat într-o bluză strâmtă, cu un fermecător nas cârn şi un fund magnific. Nu mai mult de douăzeci de ani. De ce puteau suferi la vârsta lor pentru a se interna la clinică? Erau însoţite de un brunet ciufulit, cu obrajii machiaţi cu roşu ca o cocotă bătrână, care chiar părea un zombi complet dus.

Malko spera în secret să coboare Kruger, dar acesta nu se arătă. Pentru moment, trebuia să fie furios ca un pitbull...

În Oceanul Indian era încă noapte. Se întrebă cât timp le va lua americanilor să repereze BBC China şi să o verifice. Dacă încărcătura era legală, Malko o păţea. Nu putea, a doua oară, să îl mai sperie pe Karl Kruger. Bluful este ca o puşcă cu un singur foc.

*
* *

Karl Kruger ar fi dat orice pentru o băutură tare. Nici nu se atinsese de cină. Era pentru prima dată, în viaţa sa liniştită de industriaş din cantonul St. Gall, când era ameninţat cu o armă de foc. Iranienii îi inspirau şi ei frică, dar era mai difuză, mai puţin directă. Cu creierul blocat, încercă să se gândească la viitor. Temerea sa faţă de iranieni îl privea mai ales pe fratele său, Fritz. El era la adăpost pentru moment. De fapt, deţinea într-un loc inaccesibil iranienilor „Graal"-ul lor: două CD-uri conţinând aproape patru sute de pagini cu instrucţiuni de fabricare a „Bombei".

Apoi, un document mai scurt, scris în urdu, adus din Pakistan, în care explica modul cum se toarnă două emisfere din uraniu îmbogăţit, astfel încât să formeze un cap nuclear care să încapă în ogiva unei rachete de rază lungă.

Cele două documente erau cadouri de la Abdul Quader Khan, care i le trimisese lui Kruger în 2004, în momentul în care fusese arestat de autorităţile ţării sale, la cererea americanilor.

Negase întotdeauna faţă de iranieni că ar avea aşa ceva, dar aceştia aflaseră, graţie tot lui Abdul Quader Khan, că elveţianul le avea în posesia sa.

Pentru moment, se aflau într-un loc inaccesibil celor de la Teheran, dar teama secretă a lui Karl Kruger era că, odată celelalte afaceri înche-

iate, îl vor răpi şi tortura până ce va preda această comoară care, în ochii lor, era nepreţuită.

Era o problemă cu care risca să se confrunte curând. Orice s-ar întâmpla.

Deşi nu era decât ora nouă, Karl Kruger stinse televizorul şi lumina, pentru a încerca să doarmă.

Imposibil.

Se răsucea în patul său, acuzându-se de laşitate. De acum, era pe o pantă alunecoasă, ca un bob care accelerează tot mai mult şi iese de pe pistă.

Nu mai ştia dacă dorea ca americanii să sechestreze BBC China sau să le scape.

*

* *

Hormouz Khodar se întorsese la casa din Genthold. Convins că Marika nu îi va deschide. Pentru un motiv pe care încă nu-l stabilise.

Simţea că situaţia îi scapă de sub control, iar acest sentiment îi dădea ameţeli. Incertitudinea asupra a ceea ce se întâmpla cu Marika îl făcea să se simtă cu sabia lui Damocles deasupra capului.

În cele din urmă, concluzionă că trebuia să treacă la atac. Mai întâi să-l scoată pe Karl Kruger de la clinică şi să-l ducă la Haag. De acolo, putea părăsi uşor Elveţia: Lichtenstein era chiar dincolo de autostrada care urma valea.

Mai rămânea un „hop": să-l convingă pe Karl Kruger.

Privind la Darius Chafa şi Mahmoud Toman care mâncau shaorma adusă de la Geneva de Carmen Wehr, îi veni o idee.

– Darius, zise el, veţi urca în camera fufei blonde. Îi luaţi telefonul mobil şi nu o mai lăsaţi singură o secundă. Dormiţi în camera ei.

Privirea lui Darius se aprinse.

– Putem...

– Nu încă, făcu sec Hormouz Khodar. Începând de acum, sunteţi răspunzători de ea.

Cei doi iranieni îşi terminară de mâncat shaorma şi urcară scările. Hormouz, la rândul lui, se duse în mica încăpere unde angajaţii se uitau adesea la televizor. Carmen Wehr se afla acolo. Iranianul stinse televizorul şi se întoarse spre ea, cu silueta lui mare aplecată înainte.

– Trebuie să-l vizitaţi pe *Herr* Kruger mâine? întrebă el.

– Da. De ce?

– Cu Martha Garlinski?

– Da. De ce?

– Vă veţi duce singură. Mâine dimineaţă, la ora zece. Şi îi veţi spune lui Kruger că fufa lui este în mâinile lui Darius şi Toman. Şi că, dacă nu se întoarce aici la prânz, vor începe să se distreze cu ea...

Satisfăcut, închise uşa, Lăsând-o pe „şoferiţă" blocată. Hormouz Khodar nu ridicase tonul, dar simţise că nu glumea.

Ca pentru a-i întări convingerea, auzi un ţipăt ascuţit. Un ţipăt de femeie care venea de la primul etaj.

*
* *

Martha Garlinski încercase să sune la poliţie închizându-se în baie.

Darius spărsese uşa cu o lovitură puternică de umăr. Apoi, cu o lovitură de palmă, făcu să zboare telefonul care căzuse în baie. O trase pe tânără în cameră, ţinând-o de gât, cu degetul mare şi indexul mâinii drepte strângându-i carotidele.

Apoi, scosese de la cizmă un pumnal lung şi ascuţit pe care îl pusese la gâtul Marthei Garlinski. Apăsând uşor.

– Dacă mai încerci să suni, ameninţă el cu accentul său evident, te tai ca pe o oaie!

Când îi dădu drumul, Martha Garlinski se clătină până la pat şi se lăsă să cadă, sub privirea gurmandă a iranienilor.

Pentru prima dată, regreta că îl întâlnise pe Karl Kruger.

*
* *

BBC China naviga cu 16 noduri în golful Oman, înspre vest, spre strâmtoarea Ormuz. Odată trecută aceasta, ajungeau la destinaţie, portul Dubai.

Se lumina de ziuă. Oceanul Indian, cu o culoare gri, era agitat de o hulă destul de puternică, iar vremea era ceţoasă.

Trecând prin dreptul oraşului iranian Jasch, la vreo cincizeci de mile de coastă, comandantul

de pe BBC China reperă un avion care zbura destul de jos. Nu era un aparat comercial, deoarece efectua cercuri concentrice care se apropiau uşor de cargou.

În această zonă, foarte supravegheată de americani, era ceva frecvent.

Comandantul, un maltez, nu se îngrijoră prea tare. Bineînţeles, considerase ciudat să ajungă la Dubai, plecând din Rotterdam, ocolind toată Africa, în loc să treacă prin canalul Suez, dar armatorii aveau uneori logica lor.

Coborî pe pasarelă şi îşi bău prima cafea de dimineaţă. Încă o zi şi jumătate de drum. Abia aştepta să ajungă la Dubai, unde se găseau prostituatele chineze cele mai ieftine din lume.

Abia două ore mai târziu urcă la aer. Îşi înălţă capul şi văzu din nou avionul, care, de această dată, se afla în faţa lor. Şi, în acelaşi timp, zări în depărtare, la tribord, silueta unei nave. Luă binoclul şi reperă destul de repede o navă de război de mărime medie. Nici aceasta nu era de mirare: erau destule în această zonă, în căutarea piraţilor şi a teroriştilor.

Cinci minute mai târziu, ofiţerul radio ieşi pe pasarelă.

– Comandante, zise el, tocmai am fost contactat de un distrugător american, SS Ronald Reagan. Ne ordonă să oprim şi doreşte să ne verifice. Ar trebui să pregătiţi răspunsul.

Comandantul se uită la ceas, agasat. Avea să piardă mai multe ore cu această pauză, dar nu

putea scăpa. În Oceanul Indian, americanii făceau ce voiau, în numele luptei antiteroriste.

Deşi verificarea unei nave în apele internaţionale era asimilată în codul maritim cu un act de piraterie, nimeni nu încerca să evite aceste inspecţii.

Simţi cum BBC China încetineşte, mergând pe aceeaşi direcţie. Luă din noi binoclul: distrugătorul venea spre ei, cu aproape treizeci de noduri.

Într-o jumătate de oră îi va ajunge.

CAPITOLUL XIX

Malko rămăsese în camera lui, prefăcându-se că mănâncă micul dejun. Era o vreme de speriat, cu un viscol care limita vizibilitatea la câţiva metri, de parcă ai fi fost la Polul Nord.

Încordat, nu avea chef să coboare în salonul pensionarilor de la Prairie, În fond, aceasta îl indispunea, În plus, nu îi ceruse lui Chris Jones să aducă vodcă pentru Caroline, şi încă mai avea nevoie de cheia de acces dată de tânără.

Totul depindea acum de exploatarea informaţiei date de Karl Kruger. Soarta Marikăi, dama de companie, devenea o problemă secundară, cu atât mai mult cu cât se afla în siguranţă, între Chris Jones şi Milton Brabeck.

Malko era cufundat în gânduri când telefonul mobil îi piui. Recunoscu imediat vocea lui Ted Boteler, şeful Diviziei Operaţiuni.

Americanul părea că exultă.

– Vă transmit câteva fotografii pe telefonul Blackberry! anunţă el. Sunaţi-mă după ce vă uitaţi la ele.

Malko aşteptă. Nu mult timp. Un nou piuit anunţă sosirea documentelor. Primul era de o calitate excepţională: se distingeau mai multe cutii

înalte din lemn, măsurând aproximativ trei metri înălţime, aşezate vertical, dintre care una avea o faţă desfăcută.

Fiecare conţinea două tuburi lungi, argintii.

De fiecare parte a cutiilor, se aflau câte doi soldaţi americani în uniformă de luptă, cu faţa severă.

Celelalte documente arătau stive de cutii asemănătoare cu primele, în ceea ce trebuia să fie cala navei, apoi nişte bărbaţi încătuşaţi pe punte şi, în planul al doilea, silueta unei nave de război.

Malko simţea nevoia să-şi sărute telefonul: avea sub ochi centrifugele destinate Iranului, descoperite pe BBC China!

Îl sună imediat înapoi pe Ted Boteler, iar americanul îi confirmă prima sa impresie.

– Sunt însărcinat să vă transmit felicitările Agenţiei şi ale Casei Albe, anunţă el. Am reţinut cargoul chiar când se pregătea să intre în strâmtoarea Ormuz. Încă nu am numărat toate lăzile, dar cred că ies la socoteală. Pe documentele de transport figurează ca încărcătură de tuburi de aluminiu. Se pare că nici comandantul navei nu era la curent. Nu a opus nicio rezistenţă. Destinatarul lăzilor este o societate din Dubai, Khalid Jassim General Trading, dar este, desigur, un intermediar.

– Cu siguranţă, confirmă Malko, o să-l întreb pe Karl Kruger de numele destinatarului final. Cel care trebuia să transfere materialele în Iran.

– Nu numai asta trebuie să-l întrebaţi, adăugă directorul Diviziei Operaţiuni. Trebuie neapărat să aflăm mai multe despre cealaltă livrare, cea care îi va permite Iranului să construiască zece mii de centrifuge P.2.

Pofta vine mâncând.

– O să fac tot posibilul, îl asigură Malko, dar va trebui să luăm măsuri pentru a-l proteja pe fratele lui Karl Kruger, Fritz, care se află la Dubai. În cât timp trebuia să ajungă BBC China la Dubai?

– Aproximativ patruzeci şi opt de ore. Va ajunge cu bine, dar vom lăsa oameni la bord.

– Deci, iranienii vor sesiza că nava a fost controlată?

– Poate că nu imediat. Merge direct în port.

Malko se gândea la viteză maximă. Dacă fratele lui Karl Kruger era lichidat de iranieni, industriaşul va deveni tăcut ca o scoică...

– Ted, zise el, trebuie să găsim o variantă. Mi-aţi zis că comandantul nu era complice?

– Conform raportului comandantului SS Ronald Reagan, nu.

– Iată ce ar trebui făcut mai întâi. Punem totul la loc, ca şi cum n-am fi găsit nimic. Credeţi că SS Ronald Reagan are cu ce să facă nişte capcane din containerele care conţin centrifugele?

– Trebuie să-i întreb.

– OK. Dacă este cazul, ar trebui să monteze în containere explozivi declanşaţi cu tempori-

zator. Să zicem cu declanşare peste o săptămână. Nu cred că iranienii vor lăsa aceste centrifuge prea mult timp în portul din Dubai. Aceasta ne-ar da ceva timp pentru restul operaţiunii.

– OK, promise Ted Boteler, o să mă interesez. Dar ce facem cu echipajul şi cu comandantul cargoului BBC China?

– Explicaţi-i comandantului că, dacă nu îşi ţine gura, ajunge într-o închisoare din Dubai. Altfel, îl considerăm nevinovat. Trebuie aflat cât timp era planificat să rămână ancorat la chei. Şi unde ar trebui să meargă vasul după aceea. Soluţia cea mai sigură este să lăsaţi nişte oameni de-ai voştri la bord, *în civil*, care să-i urmărească îndeaproape. Şi să facem în aşa fel încât echipajul să nu plece de la bord.

– Îmi vor trebui o groază de aprobări pentru asta, oftă Ted Boteler. Nu alegeţi soluţia cea mai simplă...

– O aleg pe cea care îmi va permite să-mi îndeplinesc misiunea pe care mi-aţi dat-o, răspunse Malko. Am neapărată nevoie de cooperarea lui Karl Kruger pentru a recupera cele zece mii de centrifuge sub formă de componente. Dacă fratele său, Fritz, este omorât de iranieni, s-a terminat.

– Vă sun imediat ce am noutăţi, îl asigură directorul Diviziei Operaţiuni.

– Iranienii ar putea fi la curent cu această reţinere? întrebă Malko. Prin interceptări ori alte mijloace?

– Nu cred, îl asigură americanul. Nu au nici sateliţi, nici avioane de recunoaştere, iar singura comunicaţie radio care ar fi putut fi interceptată este mesajul trimis de SS Ronald Reagan, prin care cerea navei BBC China să oprească pentru inspecţie. Celelalte comunicaţii sunt criptate.

– Bine, concluzionă Malko. Este rândul dumneavoastră acum.

Se uită la ceasul Breitling. Aproape ora unu. Karl Kruger îşi lua prânzul.

Urcă pe jos până la etajul al treilea şi se duse la camera 33, apoi băgă cheia în broască. Simţind ceva ciudat. Înţelese imediat motivul: uşa nu era încuiată cu cheia. O deschise, descoperind o încăpere goală! Nici urmă de Karl Kruger, în afară de câteva sticle de apă minerală şi de nişte reviste.

Industriaşul elveţian plecase.

Malko ieşea din cameră când se ciocni de o infirmieră.

– Pe cine căutaţi, domnule? întrebă ea, cu un aer suspicios.

– Pe Karl Kruger.

– A plecat de la clinică. Dimineaţă.

Malko bâigui o mulţumire şi se duse până în camera lui.

De ce fugise englezeşte Karl Kruger? Tocmai când dăduse o informaţie *valabilă*? Deci nu se aştepta la o reacţie negativă din partea lui Malko. Acesta sună pe telefonul mobil al elveţianului, care trecu direct pe mesageria vocală.

Încercă şi pe cel al lui Carmen Wehr, cu acelaşi rezultat.

Nu mai rămânea decât să plece de la clinică. Îl sună pe Chris Jones.

– Nimic nou pe la voi? întrebă Malko.

– Nu, fata doarme. Cred că a luat un somnifer.

– Lăsaţi-o să doarmă, făcu Malko, şi veniţi să mă luaţi de la Métairie.

– V-aţi însănătoşit? întrebă ironic „gorila".

– Mă simt mult mai bine, îl asigură Malko, pe acelaşi ton, dar avem de lucru. Vă aştept.

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să dea din nou de Karl Kruger.

*

* *

Carmen Wehr nu reuşea să depăşească 50 km la oră. Părăsiseră Geneva în urmă cu trei ore şi încă nu trecuseră de Berna. Între camioane, care stăteau în coloană, cufundată în ceaţă, autostrada E 25 devenise o cursă.

Din când în când, Maybach-ul făcea un viraj pentru a evita un vehicul care ieşea de pe carosabil.

Aşezat lângă „şoferiţă", Hormouz Khodar nu deschisese gura de la plecarea din Genthold. În spate, Karl Kruger o ţinea de mână pe Martha Garlinski, încă speriată de ameninţările celor doi iranieni.

Imediat ce primise vizita lui Carmen Wehr, Karl Kruger îşi făcuse bagajele. Ideea de a-şi

vedea „logodnica" violată de cele două brute îl făcea să vomite. Îi trebuise cel mult un sfert de oră pentru a părăsi clinica, spre marea surpriză a doctorului Krugier, care nu îl considera pe deplin vindecat.

Hormouz Khodar îl întâmpinase în casa din Genthold cu o privire glacială.

– Plecăm la Haag, anunţă el. Imediat. Ştiu că americanii sunt pe urmele dumneavoastră. Cum Karl Kruger încerca să protesteze, iranianul precizase:

– Aveţi tot interesul să finalizaţi livrarea din Malaysia. Şi să nu încercaţi să ne trişaţi. Altfel...

Karl Kruger urcase fără niciun cuvânt la primul etaj. Martha se uita la televizor, îmbrăcată într-un pulover gros şi pantalon din piele. Darius Chafa şi Mahmoud Toman erau instalaţi pe fotolii. Se retraseră discret, iar Martha se aruncase în braţele amantului ei, zicând cu o voce bulversată:

– Este oribil, am crezut că mă vor omorî, că mă vor sugruma! Sunt nişte sălbatici. Unul m-a pipăit peste tot. Nici nu îndrăzneam să mă zbat, de frică. Mi-au spus că, dacă nu vei veni, mă vor viola, iar apoi mă vor ucide.

– Sunt aici, făcu Karl Kruger cu o voce slabă.

– Anunţi poliţia?

– Nu. Mergem la Haag.

– La Haag! În acea văgăună infectă. Prefer să rămân aici.

Deodată, Karl Kruger deveni ca nebun. Violent, îi expedie Marthei Garlinski o palmă, gata să-i smulgă capul, şi zise:

– Îţi iei câteva lucruri sexy şi vii cu mine acolo. Şi dacă nu vrei, *eu* le voi spune să te violeze.

După toate şocurile, simţea nevoia să se defuleze...

După cinci minute, Martha era jos, cu o geantă enormă din piele şi cu ochii roşii.

Hormouz Khodar pălăvrăgea în şoaptă cu Darius şi Mahmoud. Aceştia rămăseseră pe loc.

Acum, Karl Kruger se mai calmase puţin, dar fu cuprins de o altă nelinişte. Ce se întâmplase cu BBC China? Dacă americanii o reţinuseră, fratele său Fritz era în pericol de moarte. Or, în Maybach, cu iranianul la un metru de el, era complet neputincios.

Inert, privea zăpada căzând şi ceaţa care acoperea peisajul înzăpezit.

– Carmen, zise el, în cât timp vom ajunge?

– Depinde, *Herr* Kruger, răspunse „şoferiţa". Meteorologii anunţă o furtună de zăpadă între Berna şi Zürich. Posibil să fim obligaţi să ne oprim...

Asta mai lipsea.

Liniştea se lăsă din nou în Maybach-ul care se târa între două camioane.

Karl Kruger strângea degeaba mâna Marthei în a lui, gândindu-se neîncetat la fratele său. Decizia era luată. Îi ajutase destul pe americani.

De acum înainte, va face tot ce depindea de el pentru ca livrarea „cea mare" să plece spre Iran. Apoi, va negocia CR ROM-urile cu iranienii, după care va pleca pe plajele însorite cu Martha.

Mai bogat decât bogaţii.

Nu-l interesa că Iranul devine o putere nucleară. Nu ar declara niciodată război Elveţiei.

*

* *

– Ne oprim aici! îi ordonă Malko lui Chris Jones.

Americanul venise după el la clinică în urmă cu douăzeci de minute. Deoarece Caroline era închisă în camera ei, aparent pentru a-şi savura vodca, nu avusese cum să-i înapoieze cheia.

Karl Kruger nu răspundea deloc la telefon.

– Întoarce la sensul giratoriu şi revino, îi precizã Malko lui Chris Jones.

Se întoarseră şi „gorila" opri în faţa gardului maroniu al reşedinţei lui Karl Kruger. Malko coborî şi încercă să zărească ceva înăuntrul proprietăţii.

Niciun semn de viaţă.

Nicio maşină sub şopron.

Sună la interfon şi, după câteva secunde, o voce cu accent din Vaud întrebă:

– Cine este?

– Vin să-l văd pe *Herr* Kruger, zise Malko în germană.

– *Herr* Kruger a plecat de dimineaţă, anunţă vocea.

– Unde?

– La el, la Haag, cred.

Malko era deja în Mercedes.

– Mergem să-l luăm pe Milton şi plecăm din Geneva, anunţă el.

– Ca să mergem unde?

– În inima Elveţiei, acasă la *Herr* Kruger.

Dispariţia industriaşului era îngrijorătoare. Semăna foarte mult cu o schimbare de direcţie. Or, fără el, Malko era incapabil să oprească încărcătura de centrifuge care se afla undeva în Malaysia.

De ce această schimbare?

Nu va afla decât dacă îl va găsi pe industriaşul elveţian.

– Şi fata? întrebă Chris. O luăm şi pe ea?

– Nu, în niciun caz.

Dacă Hormouz Khodar părăsise Geneva, ceea ce era mai mult decât probabil, Marika nu mai avea de ce să se teamă.

*

* *

Darius Chafa şi Mahmoud Toman îşi găsiseră un loc pe strada Jaquet, chiar în faţa clădirii unde locuia Marika. În micul lor Polo negru cu numere de Geneva, treceau complet neobservaţi. Din cauza vremii, trecătorii nu se sinchiseau să se uite atent la ocupanţii maşinilor staţionate.

Nu scăpau din ochi intrarea în imobil. Hormouz Khodar le dăduse o misiune precisă: să o lichideze pe Marika şi să vină la Haag cât mai

repede posibil. Iranianul nu voia să lase în urma lui o bombă cu ceas... Era practic sigur că dama de companie fusese descoperită de americani, care au pus-o să dea declaraţii.

Cei doi ucigaşi primiseră ordine foarte simple. Hormouz Khodar le recomandase să aştepte până când cineva intra în imobil, pentru a putea urca şi ei până la apartamentul tinerei. Ar fi mai discret decât să o omoare în plină stradă...

Darius îi dădu cu cotul amicului său.

– Uite!

O femeie încărcată cu pachete tocmai intra în imobil. Prima uşă se deschise automat. Femeia tocmai se căuta în geantă pentru a găsi cheia care-i permitea să deschidă a doua uşă de sticlă, ce dădea spre lift.

Cu o singură mişcare, cei doi iranieni săriră din maşină şi merseră repede până la imobil.

Când ajunseră, femeia tocmai îşi găsise cheile. Se întoarse şi le zâmbi celor doi iranieni. La Geneva, lumea era chiar încrezătoare. Darius se făcu că se uită la numele de pe cutiile poştale.

– Pe cine căutaţi, domnilor?

– Doamna Galliani.

– La etajul trei. Nu ştiu dacă este acasă, dar menajera vine astăzi.

În timp ce vorbea, răsucise cheia şi a doua uşă culisă.

Cei doi iranieni erau deja înăuntru. Fu cu atât mai puţin surprinsă, când Mahmoud se aplecă să o ajute cu bagajele.

Urcară toți trei în lift.

– Merg la cinci, anunță femeia.

Darius Chafa apăsă cele două butoane și liftul începu să urce. Cei doi iranieni coborâră la trei. O singură ușă pe palier.

Urcară câteva trepte și se instalară ceva mai sus. Nu mai aveau decât să aștepte să vină menajera.

Automat, Mahmoud Toman scoase pumnalul de la cizmă și începu să se distreze tăind mocheta.

CAPITOLUL XX

Chris Jones era nervos. Nu-i plăcea zăpada şi, cu atât mai mult, să conducă pe zăpadă.

– Parcă am fi în Dakota de Nord! oftă el.

Cât vedeai cu ochii, nu zăreai decât alb... Panouri luminoase clipeau regulat, anunţând noi căderi de zăpadă, polei, iar temperatura scădea constant.

Malko conducea încet, reperând pe hartă autostrăzile care duceau la Haag, chiar aproape pe Lichtenstein.

– Sunt hoteluri, acolo unde mergem? întrebă neliniştit Milton Brabeck, aşezat în spate.

În cele din urmă, începea şi el să regrete Geneva.

– Suntem în Elveţia, îl linişti Malko. Sunt hoteluri *peste tot*.

Conform hărţii, nu trebuia să facă mai mult de patru ore până la Haag, dar cu această vreme era imposibil de stabilit un pronostic. Şi ce urmau să găsească acolo? Nu ştia nici măcar adresa lui Karl Kruger. Şi, mai ales, motivul plecării sale intempestive de la clinică.

Dacă iranienii îl preluaseră iar sub control, trebuia *mai întâi* să-i elimine, pentru a putea ajunge la industriaş. Telefonul începu să-i piuie. Reuşi să răspundă, fără a-şi lua ochii de pe şosea.

– Cred că vom putea face ceea ce aţi propus, îl anunţă calm Ted Boteler. Încă nu este totul stabilit, dar, în teorie, vom reuşi.

– Comandantul cargoului BBC China va merge de partea noastră? întrebă Malko.

– Da. A înţeles care este interesul său. Pentru moment, lăzile au fost puse înapoi în containerele lor. Specialiştii de pe SS Ronald Reagan tocmai instalează dispozitive explozive cu declanşare întârziată. Nu se poate regla mai târziu de cinci zile, dar cred că va fi suficient.

– Deci, iranienii nu vor bănui nimic?

– În mod normal, nu. BBC China va acosta după-amiază şi va descărca toate containerele cu destinaţia Dubai. Cargoul pleacă a doua zi spre Dahran, în Arabia Saudită. Echipajul nu va coborî pe ţărm. Oricum, sunt malaysieni, thailandezi şi chinezi care abia dacă vorbesc engleza.

– Bravo, aprobă Malko. Lăsaţi oameni de-ai voştri la bord?

– Da: ofiţerul de securitate de pe SS Ronald Reagan şi doi „marinari". Bineînţeles, nu se vor arăta la Dubai şi vor coborî la ţărm înainte ca BBC China să plece din nou. Îi vom recupera după aceea. Dumneavoastră?

– Am plecat din Geneva, explică Malko, pentru a da de Karl Kruger la Haag, satul său natal.

Un val de zăpadă aproape că îl forţă să oprească. Era fascinantă această conversaţie pe două continente. La Dubai trebuia să fie 30 de grade...

– Vă sun imediat ce am noutăţi, încheie Malko.

*
* *

Darius Chafa tresări: becul liftului se aprinsese. Cineva îl luase de la parter. Era a treia oară de când îl păzeau. În celelalte două dăţi cabina nu se oprise la etajul lor.

Între timp, o linişte absolută domnea pe scări, ca şi cum imobilul fusese abandonat. Erau puţini locatari, iar aceştia nu prea se mişcau.

De această dată era bine!

Cei doi iranieni îşi ţinură răsuflarea în timp ce uşa liftului se deschidea, din el apărând o femeie cu tenul mat, la vreo cincizeci de ani, cu o mulţime de bagaje în mâini. Se opri în faţa uşii apartamentului tinerei şi începu să descuie cele trei încuietori, terminând cu cea din mijloc.

În momentul în care împingea uşa, cei doi iranieni veniră pe neauzite dinspre scări. Menajera era deja în apartament. Nu avu timp să închidă. Cu umărul, Darius Chafa împinse uşa spre interior şi pătrunse în holul de la intrare, urmat de Mahmoud Toman.

Menajera deschise gura pentru a ţipa, dar mâna lui Darius o acoperi imediat. Abia avu timp să se sperie. Iranianul îi înfipsese deja pumnalul lung scos din partea stângă a cizmei. Darius lovi de încă trei sau patru ori, cu toată forţa, ca şi cum ar fi înjunghiat un manechin.

Cei doi iranieni nu avură timp să respire. O voce de femeie strigă:

– Maria!

Zece secunde mai târziu, o văzură apărând pe Marika la o uşă din partea dreaptă. Era îmbrăcată într-un soi de chimonou foarte scurt şi un slip triunghiular negru. Se opri, stupefiată, văzu corpul menajerei întins pe jos, scoase un urlet şi se întoarse. Mahmoud Toman o prinse în momentul în care tocmai se închidea în baie, strângând telefonul mobil în mâna dreaptă. Cu o răsucire de încheietură, făcu să-i cadă aparatul pe jos.

Marika se zbătea furioasă. În luptă, chimonoul îi fu smuls, iar ea rămase doar în slipul din dantelă neagră. Mahmoud Toman se aşeză în spatele ei, prinzându-i mâinile şi legându-i-le cu cordonul chimonoului.

Apoi, o apăsă cu faţa în cuvertură şi urma să o sufoce când întâlni privirea lui Darius Chafa.

Elocventă.

Schimbară câteva cuvinte în farsi.

Trăgând-o de mâinile legate, Mahmoud Toman o aşeză pe fată cu capul în afara patului, iar Darius Chafa se aşeză în faţa ei. Calm, acesta îşi descheie pantalonul negru şi scoase un sex moale, apoi îl apropie de faţa Marikăi.

Cum aceasta, înspăimântată, rămânea nemişcată, Mahmoud Toman îşi luă pumnalul şi îl puse la gâtul tinerei.

– Suge! făcu el sec, sau îţi tai gâtul.

Marika ezită câteva fracţiuni de secundă. Ştia că cei doi nu veniseră să o violeze, ci să o omoare... Apoi, în cele din urmă, deschise gura şi îi cuprinse sexul.

Până la urmă, câteva minute suplimentare de viaţă meritau. Darius Chafa scoase un geamăt de satisfacţie şi îşi înfipse şi mai mult sexul în gura Marikăi. Era uimitor să fie supt de această fată care, de obicei, era plătită cu 1000 de franci.

Marika îl sugea lent, căutând să câştige timp. Darius, agasat, o apucă de păr şi îi mări ritmul pe gustul său. În câteva secunde, se răspândi în gura damei de companie.

În acelaşi moment, aceasta simţi ceva rece pe coapsă. Cu un gest precis, Mahmoud tocmai îi tăia slipul negru care se depărtă, dezvelind un fund rotund şi cambrat. Iranianul îşi descheia deja fermoarul pantalonului negru. Apucând-o pe Marika de păr, o făcu să se întoarcă cu gura spre sexul lui. Din nou, dama de companie trebui să se conformeze, practicând o felaţie disperată. Vrând să creadă că astfel îi vor fi recunoscători.

Când se simţi pregătit, Mahmoud Toman respinse gura Marikăi, îi depărtă brutal picioarele şi se lăsă peste ea. În câteva clipe îşi înfipse sexul gros în vintrele ei şi începu să se mişte fără menajamente.

Darius îl privea şi se masturba încet.

– Imediat ce termini, făcu el, o să-i sparg fundul.

Asta făcea şi la Teheran cu tinerele protestatare.

Mahmoud Toman ejaculă cu un geamăt fericit. Abia avu timp să se retragă, că Darius Chafa se aşeză peste ea, tatonând deja orificiul. Dama de companie scoase un urlet de durere când acesta se înfipse dintr-o mişcare în anusul ei, sfâşiind-o...

Nici el nu avu nevoie de mult timp pentru a ejacula. Cu paltonul său lung şi negru pe care nu-l dăduse jos, semăna cu un vampir...

Cei doi bărbaţi se priviră, satisfăcuţi.

Marika plângea încet, aşezată pe burtă pe pat. Nici nu-l văzu pe bărbatul care tocmai o sodomizase scoţând un pumnal de la cizmă. Fu extrem de rapid. Cu mâna stângă, iranianul îi trase capul înapoi, în timp ce cu dreapta îi tăia gâtul de la o carotidă la alta. Scoase doar un grohăit şi capul îi rămase nemişcat, în timp ce cuvertura se îmbiba cu sângele care ţâşnea din artere.

Un înjunghiat conform ritualului *halal*.

Darius Chafa şterse cu un gest maşinal pumnalul de cuvertură şi îl puse la loc în cizmă.

– Să mergem! făcu Mahmoud Toman.

Chiar în momentul în care o sonerie lungă îi făcu să încremenească.

*

* *

Cei doi jandarmi în uniforma cantonului Geneva intraseră fără probleme în imobil. Sunând la mai multe interfoane până ce unul le răspunsese.

În privinţa etajului, acesta era menţionat sub nume.

Totul începuse când la centrala poliţiei, de pe bulevardul Carl Voigt, se primise un apel pe 117, numărul de urgenţă. Persoana care sunase închisese apoi, dar numărul era afişat. Rapid, graţie listei de telefoane a abonaţilor Swisscom, jandarmeria identificase proprietarul telefonului. O anume Antoinette Galliani, cu reşedinţa la nr. 3 în piaţa Jean Marteau, la Geneva.

Din prudenţă, centrala trimisese o maşină de patrulare pentru a verifica situaţia.

Totul părea normal.

Unul dintre jandarmi apăsă din nou pe sonerie, după ce verificase că nu era nicio urmă de efracţie.

– Ce facem? întrebă colegul său.

Aveau două opţiuni: să plece fără să insiste sau să intre în apartament, ceea ce necesita intervenţia unui lăcătuş. Jandarmul îşi lipi urechea de uşă, fără să audă niciun zgomot.

*

* *

Cu un gest, Mahmoud Toman, care se apropiase de fereastra salonului, îi făcu semn lui Darius Chafa să vină şi îi arătă spre trotuar: o maşină albă cu benzi portocalii şi roşii, cu un enorm girofar pe acoperiş, era oprită în faţa imobilului!

Jandarmeria.

Cei doi se priviră, panicaţi: niciunul dintre ei nu avea armă de foc şi, oricum, să angajeze o confruntare cu o patrulă a jandarmeriei, la Geneva, nu era nimic bun...

Rămaseră ţintuiţi pe loc, cu pulsul 200, privind uşa de la intrare. Dacă erau arestaţi, cu două crime cu premeditare în spate, îşi vor petrece restul zilelor în închisoare.

Evident, mai era şi soluţia lichidării celor doi jandarmi cu pumnalul, dar riscau ca aceştia să fie atenţi când intrau în apartament.

*
* *

Cei doi jandarmi se priviră uimiţi. După şase sonerii, nu primiseră niciun răspuns.

– Nu-i nimeni, făcu primul. Trebuie să fi fost o alertă falsă.

– Este totul în ordine! făcu al doilea.

Strecură cartea de vizită a jandarmeriei pe sub uşă, pentru a lăsa o dovadă a trecerii lor, apoi coborâră. Jos, pe strada Jacquet, chiar în faţa clădirii, sesizară un Polo negru parcat oblic, care nu avea tichetul de parcare. Îi puseră imediat o amendă. Astfel, nu veniseră degeaba...

*
* *

– Gata, au plecat!

Darius Chafa şi Mahmoud Toman nu credeau în norocul pe care îl aveau. Aşteptară totuşi câteva minute înainte de a ieşi şi de a se urca în lift.

Darius Chafa, care conducea, smulse amenda de pe parbriz, o aruncă pe jos şi porni pentru a ajunge la intersecţia Forestier. Era interzis să întorci pe cheiul Wilson şi nu era momentul să se facă remarcaţi.

Opreau la proprietatea lui Karl Kruger doar pentru a lua genţile de voiaj, apoi porneau pe autostrada Lausanne, spre Berna, Zürich şi Haag.

Hormouz Khodar urma să fie mulţumit.

*

* *

Carmen Wehr zări în fine panoul care indica localitatea Haag şi părăsi E 13 pentru a trece pe deasupra autostrăzii. Nu mai putea. Vremea se mai ameliorase după Zürich, dar continua să ningă. Pe dreapta, munţii din Liechtenstein erau cufundaţi în ceaţă.

În spate, Martha Garlinski privea cu oroare peisajul înzăpezit din care se iveau câteva căsuţe. Îi amintea de Polonia, ţara ei natală, pe care o părăsise greu...

Karl Kruger continua să se gândească cu nelinişte la fratele său.

Îşi zise că singura cale de a afla ceva era să-l sune pe agentul CIA. Dar, pentru asta, trebuia să se izoleze.

Intrau în sat. Hormouz Khodar se întoarse spre Carmen şi zise:

– Mergem la cabană.

Karl Kruger deţinea dintotdeauna o casă pe Griessenstrasse, în inima localităţii Haag, dar îşi construise o cabană somptuoasă aproape de zona industrială.

La semafor, Carmen Wehr vira la stânga, trecând prin faţa micului concesionar Skoda şi terasa înzăpezită a hotelului-restaurant Hecht.

În faţa lor, se deschidea zona industrială cu un panou mare atârnat deasupra drumului:

„VACUUM VENTILE A.G."

O altă firmă care lucra în domeniul pompelor de vid, dar aceştia nu vindeau decât clienţilor respectabili...

Trecură prin faţa depozitului OTTO, o fabrică de mobilă şi, o sută de metri mai departe, se opriră în faţa unei cabane mari, cu un etaj. Lipită de un versant, cu o peluză înzăpezită de unde se zăreau câteva statui moderne şi un Audi cu numere de Lichtenstein.

Abia opriseră, că o femeie ieşi din casă şi alergă spre Karl Kruger.

– *Herr Kruger! Grussgott! Wilkommen!*[1]

Era femeia care întreţinea cabana şi făcea şi ceva mâncare.

Intrară toţi în cabană, unde domnea o căldură plăcută.

Karl Kruger, cu Martha pe urmele lui, se duse la etaj, în camera care dădea spre clădirile albe ale Vakuum Ventile A.G., şi se aşeză pe pat.

– Închide uşa! zise el.

Martha se supuse, iar el adăugă imediat:

– Cu cheia.

Neliniştea îl copleşea.

Cu mâinile tremurânde, formă numărul lui Malko Linge, agentul CIA. Trebuia neapărat să afle ce se întâmplase cu fratele său. Acum, se

[1] Dumnezeu să vă binecuvânteze! Bine aţi venit!

blestema că le spusese americanilor numele şi traseul cargoului BBC China, în ciuda asigurărilor date de agentul CIA, potrivit cărora iranienii nu ar bănui nimic.

Malko îi întinse lui Chris Jones telefonul care suna, ocupat să menţină maşina pe şosea, în mijlocul rafalelor de zăpadă. Aproape imediat, „gorila" se întoarse spre el.

– Este un tip care vrea să vă vorbească. Are un accent ciudat.

Malko recunoscu instantaneu accentul industriaşului elveţian.

Uimitor de uşurat. Nu sperase că industriaşul va mai lua legătura cu el.

– *Wie gets, Herr Kruger?*[2] întrebă el pe un ton voit uşor. De ce aţi plecat de la clinică fără să mă anunţaţi?

– Ce s-a întâmplat cu fratele meu, Fritz? strigă furios industriaşul.

– Fratele dumneavoastră, cel care se află la Dubai?

– *Ja wohl.*

– Nimic, cred. De ce?

– Ştiţi bine *de ce*, explodă Karl Kruger. Am fost foarte imprudent cu dumneavoastră. Coborî tonul şi continuă: ce s-a întâmplat cu cargoul de care v-am vorbit?

– Nimic, afirmă Malko, marina SUA nu l-a găsit. Trebuie să fie în drum spre Dubai, dacă mi-aţi spus adevărul.

[2] Cum vă merge?

Karl Kruger ar fi sărutat telefonul: imprudenţa sa nu avea consecinţe.

– *Ganz gut*![3] concluzionă el. Acum, lăsaţi-mă liniştit. Nu mai vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră.

– Încă mai avem câteva aspecte de reglat, sublinie Malko. Unde sunteţi?

– Nu vă priveşte. Foarte departe... Nu mă mai sunaţi, că nu voi răspunde. Şi nu încercaţi nimic împotriva mea. Sunt foarte bine apărat.

Malko puse telefonul în buzunar. În mod evident, Karl Kruger fusese preluat sub control de iranieni. A doua parte a misiunii sale urma să fie mai dificilă decât prima.

[3] Foarte bine.

CAPITOLUL XXI

De la Sargans, părăsiseră E 3 pentru a urca spre nord, urmând E 13. O vale liniştită, pe partea dreaptă cu vârfurile stâncoase din Liechtenstein acoperite de ceaţă, iar la stânga, un şir de sate foarte industrializate, „Vakuum Valley", cum i se spunea.

Chris şi Milton căscau ochii în faţa peisajului bucolic acoperit de zăpadă.

În fine, Malko viră spre Haag şi se opri la semafor. Haag nu trebuia să aibă mai mult de zece mii de locuitori, case mici din lemn, un centru comercial şi un singur hotel, „Das Kreuz"[1]. Malko se opri şi consultă harta. Karl Kruger, conform informaţiilor CIA, locuia pe Giessenstrasse, la numărul 12. Politicos, Malko întrebă o femeie care traversa. Era chiar în spatele lor. Un drum şerpuit între două şosele asfaltate, mărginit de mici case mai degrabă modeste, fiecare cu o grădină. Abia îşi putea croi drum.

Numărul 12 semăna cu celelalte case. O fundaţie de culoarea cărămizii, pereţi albi şi un aco-

[1] Crucea.

periș înzăpezit. Un detaliu anume: o enormă antenă „greblă" ca acelea pe care le utiliza *rezidentura* KGB pentru a trimite mesajele codificate Moscovei, în timpul Războiului Rece.

Neașteptat în acest sătuc liniștit din Elveția. Singurul impediment: casa părea abandonată, nu era nicio mașină parcată în față și niciun semn de viață.

Malko coborî și urcă pe jos cam zece metri până ce întâlni un bărbat care tăia lemne.

– *Herr Kruger?* Stă la numărul 12?

Țăranul lăsă toporul înfipt într-un lemn și îl privi curios pe acest străin.

– Aici este, făcu el, dar nu l-am mai văzut de mult timp.

– Este cineva în casă? insistă Malko.

– Nimeni. Tatăl său s-a mutat în St. Gall.

Malko se întoarse la Mercedes, descumpănit. Majordomul de la Genthold îl indusese în eroare? Mai rămânea o pistă: uzina CETEC al cărei număr îl avea. Formă și dădu de secretara cu care mai vorbise deja.

– Sunt *Herr* Linge, anunță el, aș vrea să vorbesc cu *Herr* Karl Kruger.

Femeia avu o ezitare imperceptibilă, apoi răspunse cu o voce prea controlată.

– *Herr* Kruger nu se află aici: este la Genthold. Îl puteți găsi cu siguranță acolo.

Închise fără să-i lase lui Malko timp să mai pună alte întrebări. Vizibil, primise anumite ordine.

Mai rămânea o ultimă verificare: uzina. Ajunseră acolo în cinci minute: o clădire mare, gri, de o sută de metri pe latură, în zona industrială. Ocoliră, fără să vadă vreun vehicul care să semene a Maybach.

– Bun, concluzionă Malko, o să ne instalăm şi o să verificăm atent acest sat.

– Unde? făcură în cor cei doi americani.

– La Kreuzhotel, răspunse Malko. De altfel, este singurul...

*

* *

Darius Chafa şi Mahmoud Toman erau în încurcătură. Niciunul nu era obişnuit cu şoselele înzăpezite şi cu ceaţa. Se rătăciseră de două ori, intrând pe direcţia greşită a autostrăzii. În plus, nu fuseseră decât o singură dată la Haag.

Când văzură în cele din urmă indicatorul spre sat, oftară amândoi de uşurare... Cinci minute mai târziu, parcau lângă Maybach şi intrau în cabană.

Hormouz Khodar îi întâmpină.

Nervos.

– Deci?

– S-a rezolvat, ziseră ei.

Povestind pe scurt cum îşi „lărgiseră" misiunea şi asupra menajerei. Ceea ce nu păru să-l deranjeze pe şeful lor.

– Nu v-a văzut nimeni?

– Ba da, mărturisi Darius Chafa, o femeie care ne-a ajutat să intrăm.

– Bun, nu va trebui să rămâneţi prea mult în Elveţia; imediat ce se încheie această afacere, vă voi trimite la Teheran.

– Ce facem aici?

– Nimic, pentru moment, făcu iranianul. Odihniţi-vă. Mergeţi să mâncaţi ceva.

Îi însoţi în bucătărie, unde se lovi de Carmen Wehr care tocmai îşi lua pe ea o geacă.

– Unde mergeţi? întrebă el, suspicios.

– *Herr* Kruger mi-a spus să fac plinul, răspunse şoferiţa.

Logic, după patru sute de kilometri.

*

* *

Inspectorul Jeff Deleaval, de la poliţia judiciară a cantonului Geneva, era perplex. Nimic nu fusese furat din apartamentul Antoinettei Galliani, dar ceea ce descoperise îl făcuse să vomite. Sânge, mult sânge. La intrare, sub corpul menajerei, şi mai ales în cameră, acolo unde Antoinette Galliani fusese înjunghiată după ce fusese violată.

Crimele de acest gen erau extrem de rare la Geneva.

În plus, nu ştia încă mare lucru despre Antoinette Galliani; această femeie părea că duce o viaţă liniştită într-un cartier foarte şic şi foarte scump. Nu erau decât semne de întrebare în această anchetă.

Cum intraseră asasinii în imobilul foarte bine securizat? Care era mobilul crimei? Totuşi, nu o omorâseră pentru a o viola...

Adjunctul său, care tocmai îi interogase pe locatarii clădirii, luase declaraţia unei doamne care „involuntar" le deschisese celor doi bărbaţi ce îi spuseseră că merg la Antoinette Galliani.

Deci, era vorba foarte probabil de asasini. Descrierea lor era vagă: doi bărbaţi foarte înalţi, unul cu capul ras, tip străin, vorbind franceza cu accent. Dar, în ochii acestei femei de 1,55 m, toţi bărbaţii păreau imenşi, şi chiar locuitorii din Annemasse erau nişte „aliens"...

Tocmai îi privea pe cei de la criminalistică ocupaţi cu adunarea indiciilor, amprentelor, ADN-ului etc., când telefonul îi sună.

Era direcţia jandarmeriei.

– Posibil să avem un indiciu pentru dumneavoastră, îl anunţă interlocutorul. Acum aproximativ cinci ore, am primit un apel pe 117. Nimeni nu a vorbit. Dar, din precauţie, am trimis o maşină. Jandarmii noştri au sunat la apartamentul de la numărul 3, dar nu a răspuns nimeni. Atunci, au plecat, crezând că a fost o greşeală de manipulare a telefonului mobil...

De la descoperirea crimei, un mesaj fusese difuzat către toate serviciile de poliţie din canton, pentru a sensibiliza oamenii. Inspectorul Deleaval se pregătea să-i mulţumească, însă interlocutorul adăugă:

– Când au ieşit, au dat o amendă unei maşini care era parcată în faţa casei. Iată numărul.

Poliţistul îl notă atent.

Jandarmeria fusese alertată prima de către mama menajerei, îngrijorată că fiica ei nu se întorsese. Era punctuală ca un ceas. Dintr-odată, jandarmii făcuseră legătura cu apelul fără urmare la 117 şi anunţaseră poliţia judiciară.

Inspectorul Deleaval sună imediat la biroul de înmatriculări auto şi obţinu numele proprietarului maşinii Polo negre. Aparţinea ambasadei Iranului pe lângă Naţiunile Unite. Era o maşină de serviciu, fără plăcuţe CD.

Era prea târziu pentru a suna la ambasadă, dar inspectorul Deleaval îşi zise că, poate, aceştia deţin elemente interesante.

*

* *

Malko ieşea din hotelul Kreuz când primi un apel de la Malcolm Honeywell, şeful staţiei CIA.

– Radio City tocmai a anunţat că a fost descoperită o crimă acum o oră, în piaţa Jean Marteau la nr. 3. Victima se numeşte Antoinette Galliani. A fost violată şi înjunghiată. Menajera a fost şi ea ucisă.

Malko simţi nevoia să vomite. Desigur, Antoinette Galliani nu era o sfântă şi îşi provocase singură moartea, dar nu merita această soartă.

– Ei sunt! zise el. Ar fi trebuit să las pe cineva de pază. A făcut o imprudenţă... Nicio urmă de asasini?

– Pentru moment, nu.

– Foarte bine, o să vedem ce face poliţia elveţiană. La nevoie, le vom da o mână de ajutor.

– Cred că ne vor suna ei, sublinie americanul. Nu uitaţi că ei ştiu că ne interesăm de Antoinette Galliani.

Malko avea un gust de cenuşă în gură când se urcă la volanul Mercedesului.

– Unde mergem? întrebă Chris Jones.

– Să-l căutăm pe Karl Kruger; este *neapărat* undeva în acest sat.

Începură cu o şosea care mergea spre vest, ajungând la o gară care părea abandonată şi întoarseră. Chiar înainte de a ajunge la zona industrială, Malko decise să se intereseze şi se opri în parcarea restaurantului Hecht. Chris Jones zări clienţi aşezaţi la mese şi sugeră:

– Am putea mânca aici. Presupun că în acest cătun nu există McDonald's.

Malko îl privi ironic.

– Vă place carnea de cal?

– De cal? De ce?

Malko îi arătă un panou pe care scria meniul zilei.

„File de cal"

– Friptură de cal. Dă forţă...

„Gorila" păli. Aproape că îşi făcu cruce.

– Este o nebunie! făcu el, sunt nişte antropofagi! Nu au carne *adevărată*. Trebuie să fie foarte săraci.

– Nu sunt chiar antropofagi, îl corectă Malko, fiindcă nu mănâncă decât foarte rar carne de om, şi sunt foarte bogaţi.

Chris Jones scutură din cap.

– *Holy shit!* Nici *gooks*[2] nu mănâncă friptură de cal. O să fotografiez chestia asta, altfel prietenii nu mă vor crede.

Malko intră în micul restaurant şi-l întrebă pe patron de Karl Kruger. Obţinând acelaşi răspuns: nu îl văzuseră de mult timp.

În momentul în care ieşea din restaurant, îl văzu pe Chris Jones arătând o maşină cu degetul:

– *Look!*

Era Maybach-ul lui Karl Kruger.

Trecu prin faţa lor şi se opri ceva mai departe, la benzinăria BP de la service-ul Skoda.

*

* *

Pentru prima dată de câteva ore, Karl Kruger se relaxa. Decizia lui era luată. Îşi lichida afacerile şi pleca să se bucure de viaţă cu Martha Garlinski. Trimisese mai multe mailuri şi aştepta răspunsurile din Malaysia.

Martha ieşi din baie. Proaspăt machiată, cu gura roşie ca sângele, îmbrăcată cu un caşmir gri foarte fin, decoltat până aproape de sâni, şi un pantalon atât de mulat, încât i se vedea sexul.

[2] Gălbejiţii.

Înfiptă în jambiere, îl apostrofă pe amantul ei.

– Îţi plac?

Se apropie şi începu să-i pipăie toate conturile.

– Când mă gândesc că nemernicii au vrut să te violeze! zise el.

În fond, îl excita.

– Cinăm şi apoi te violez! propuse el.

– Pari vesel, remarcă ea. Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat că problemele au luat sfârşit, făcu Karl Kruger. Câteva zile şi mergem la plajă.

CAPITOLUL XXII

Malko aşteptă să vadă părul brunet al lui Carmen Wehr ieşind din Maybach pentru a porni, mulţumind cerului pentru această şansă. Nu numai că urma să-l ducă la Karl Kruger, dar ar putea, prin ea, să-i transmită un mesaj industriaşului.

Un mesaj care risca să-l destabilizeze...

Opri Mercedesul lângă Maybach, lăsându-i pe Chris Jones şi Milton Brabeck în maşină, şi se duse în magazin. Carmen Wehr tocmai îşi cumpăra ţigări. Când îl văzu pe Malko, arboră o expresie stupefiată, aproape comică.

– *Himmel*![1] Ce faceţi aici?

– Îl urmăresc pe patronul dumneavoastră! făcu Malko, pe un ton intenţionat calm. Mi-a tras clapa la clinică.

– De ce vreţi să-l vedeţi? Nu înţeleg bine, obiectă austriaca. Am impresia că fuge de dumneavoastră. Aparent, a redevenit prieten cu iranienii.

---

[1] Dumnezeule!

– Sunt aici?

– Da, Hormouz a venit cu noi, iar ceilalţi doi au sosit mai devreme.

– Bine, făcu Malko. O să vă cer să-i transmiteţi un mesaj lui Karl Kruger.

„Şoferiţa" scutură din cap.

– Vă simpatizez, dar nu vreau să mă amestec în aceste treburi. Este prea periculos.

– Carmen, răspunse Malko, o să vă spun ceva care este încă secret.

– Un secret?

– Vă amintiţi că la Marbella v-am întrebat despre partenera mea, aşa-zisa Liza Herrgot?

– Da.

– Lucra cu iranienii, aşa cum v-am spus. Cum aceştia se temeau ca ea să nu vorbească, au asasinat-o, la Geneva.

Carmen Wehr îl privi şocată.

– De unde ştiţi?

– Am primit un telefon. Puteţi verifica. Ştirea este preluată de Radio City şi, desigur, şi la televizor. Criminalii vor fi arestaţi. Nu aş vrea să fiţi considerată complice...

Carmen Wehr trebui să se sprijine de tejghea, lividă.

– Dar...

– Ştiu că nu aveţi nicio legătură, continuă Malko, dar am nevoie de dumneavoastră. Deci, nu vă retrageţi. Acceptaţi să mă ajutaţi?

„Şoferiţa" dădu din cap afirmativ.

– Unde locuieşte Karl Kruger în acest sat?

– La o cabană foarte mare, lângă zona industrială, după depozitul Otto's.

– Bine. O să vă cer să-i transmiteţi un mesaj: spuneţi-i că l-am minţit la telefon.

– L-aţi minţit?

– Da, BBC China a fost interceptat de marina americană şi va ajunge în Dubai astăzi după-amiază. Puteţi repeta?

Ea repetă, neînţelegând sensul mesajului. Malko adăugă imediat:

– Spuneţi-i că, dacă vrea să-l salveze pe fratele său, ar face bine să mă sune. Nu mai are mult timp. Mulţumesc.

Ieşi din magazin şi o luă spre hotelul Kreuz.

Erau şanse mari să-l sune Kruger. Ori, dacă nu, minţise în privinţa naturii sentimentelor faţă de fratele său.

*

* *

De o oră, Karl Kruger primea mailuri codificate din Malaysia, iar moralul îi creştea văzând cu ochii. Acolo, totul decurgea bine. *Scomi Precision Engineering*, care regrupa toate comenzile pentru Iran, utilizând firme paravan din Dubai, lucrase bine. Pregătirea materialelor se încheia la uzina din Shah Alam, lângă Kuala Lumpur. Containerele în care se aflau componentele necesare asamblării a cincizeci de mii de centrifuge tip P.2 începuseră să fie încărcate pentru a fi duse la Port Dickson, mai la sud, urmând a fi încărcate pe diferite cargouri, pentru a diminua riscurile.

În patruzeci şi opt de ore totul va fi terminat şi *Scomi Precision Engineering* îşi va înceta definitiv activitatea.

Se auzi un ciocănit la uşa camerei, iar vocea răguşită a Gerdei, bucătăreasa, anunţă:

– Cina este servită, *Herr* Kruger.

– Venim! răspunse elveţianul prin uşă.

Martha se întinse, opri DVD-ul şi se ridică, trecând prin faţa amantului ei. Karl, care se ridicase în picioare, o trase spre el, lipindu-i fundul de abdomenul lui. Odată înlăturate grijile, libidoul îi revenea galopant.

Perversă, Martha îşi împinse fundul, complice. Câteodată, Karl Kruger nu era un amant rău.

Hormouz Khodar era deja în sufrageria cabanei, ale cărei perdele erau trase, pentru a-i izola de exterior. Se ridică galant când Martha se aşeză, iar ea îi aruncă o privire galeşă. Desigur, fizic, o dezgusta, dar îi plăceau bărbaţii atenţi.

Karl Kruger îi zise iranianului:

– Am veşti bune...

Privirea lui Hormouz Khodar se aprinse.

– Care?

– Vă voi spune imediat.

Nu voia să discute afaceri de faţă cu Martha. Dragostea nu excludea neîncrederea.

Mâncară repede o tocană din carne de vită fiartă, stropită cu un vin local care ar fi adormit pe oricine. Martha Garlinski ciugulea. Cu un astfel de regim, avea să se îngraşe cu zece kilograme.

Cei doi bărbaţi îşi încheiară repede cina, dar din motive diferite.

Imediat după aceea, Karl Kruger îi zise Marthei:

– Du-te să vezi sfârşitul filmului, apoi vin şi eu.

Deranjată, se duse la scările vechi din lemn, mergând legănat. Se aştepta ca amantul ei să sară pe ea, imediat după cafea.

Imediat ce dispăru, Karl Kruger îi zise iranianului:

– Am veşti foarte bune din Malaysia. Toată încărcătura pleacă pe mare în două zile pentru a ajunge acolo unde ştiţi...

Hormouz Khodar simţi cum i se dilată pieptul de bucurie.

Nu va sfârşi spânzurat sau împuşcat... Dar îi mai rămânea o problemă de rezolvat.

– *Haroye* Kruger, continuă el, revenind la farsi, nu am discutat niciodată al treilea punct. Cred că sunteţi în posesia unor documente pe care guvernul meu ar vrea mult să le cumpere.

– Este o legendă! afirmă imediat Karl Kruger. Abdul Quader Khan a lansat zvonul, dar nu am nimic.

Trebuia să mai ridice preţul. Hormouz Khodar, care se scălda în minciună de la o vârstă fragedă, nu se lăsă impresionat de această încercare. Nu voia să angajeze imediat discuţia, până nu transmitea la Teheran vestea bună din Malaysia, dar încerca să se apropie.

Fără să-l contrazică pe industriaşul elveţian, se ridică şi, cu mâna pe inimă, puţin aplecat, anunţă cu o voce blândă:

– Dacă aceste documente există, guvernul meu este dispus să plătească zece milioane de dolari pentru a le cumpăra de la cel care le deţine... *Gute Nacht, Herr* Kruger.

Aproape că dansa de bucurie când mergea spre camera sa, care dădea, din nefericire, spre versant. Îndeplinise deja două treimi din misiunea încredinţată de generalul OGAB.

*

* *

Fără niciun cuvânt, Karl Kruger băgă mâna sub caşmir şi cuprinse sânii Marthei Garlinski. Îi cunoştea pe dinafară, dar, de fiecare dată, avea o senzaţie puternică, urmată de o erecţie imediată.

În plus, şampania Taittinger Brut îi sporise libidoul.

Cu bazinul lipit de el, Martha începu să se mişte lent.

Karl Kruger abandonă sânii pentru fundul bombat al polonezei, în timp ce aceasta îi desfăcea cureaua şi îi dădea jos pantalonul. Sexul întărit deforma slipul. Martha începu să-l maseze prin material.

Amantul ei nu mai putea. Mormăi.

– Ai fi putut să-ţi pui o fustă!

Martha mieună.

– Nu e cazul, dragul meu!

Îi luă mâna stângă şi i-o duse la spate. Chiar la capătul unui fermoar care pornea de la curea până între picioare. Karl Kruger îl trase violent, iar pantalonul din piele se desfăcu ca o floare, dezvelind fesele goale al Marthei Garlinski.

– Am cumpărat asta dintr-un magazin italian, pufni ea. Italienii sunt nişte adevăraţi perverşi...

Karl Kruger nu era interesat de italieni. O răsuci brutal pe Martha şi o împinse pe pat. Ideea de a face sex cu ea îmbrăcată în pantalonul din piele îl înnebunea.

Cu fundul ridicat, ea aşteptă.

Incomodat de pantalonul căzut în vine, aşezat în spatele ei, încerca pe pipăite să găsească intrarea.

Îngenuncheată, cu fundul ridicat, Martha îl ajuta cât putea. Şi pe ea o excita această poziţie. Pe de altă parte, aşa putea să se gândească la tânărul ei amant de la Geneva pe care îl vedea foarte rar, cu membrul său ca din oţel călit. Karl o penetră dintr-o mişcare, ca un plug în pământul moale, şi începu să se mişte. Sfârşi prin a ejacula foarte rapid. Cu mâinile crispate pe sânii amantei sale.

Gândindu-se la tot ce urma să-i facă, imediat ce va fi un pensionar *foarte* bogat.

Pentru moment, avea o altă idee în minte. Aplecat la urechea tinerei, îi zise în şoaptă:

– O să te sodomizez. Ţine-te bine!

Îşi scosese deja mădularul încă tare şi tatona în căutarea sfincterului.

– Pune-ţi ceva, eşti prea gros! protestă Martha, care adora să se prefacă.

Karl Kruger nu avu timp să-i răspundă. Se auzeau ciocănituri uşoare la uşă.

Furios, se răsti:

– Cine este?

– Sunt Carmen, *Herr* Kruger, făcu vocea deferentă a „şoferiţei".

– Lasă-mă în pace! zbieră industriaşul. Vom vorbi mâine.

Se auzi un şuşotit aproape imperceptibil care îi răspunse, cu acelaşi ton respectuos:

– Cred că este urgent, *Herr* Kruger. Mi s-a dat un mesaj pentru dumneavoastră. Un mesaj important...

Nu mai merita să continue. Karl Kruger se relaxase deja. Cu un mormăit furios, se smulse de lângă Martha, îşi ridică pantalonul şi se duse să deschidă.

– Pot să intru? întrebă Carmen Wehr, fără să pară că o deranja Martha Garlinski, cu fundul dezgolit, îngenuncheată lângă pat.

Fără să aştepte răspunsul, intră în cameră şi închise cu grijă uşa în urma ei.

Karl Kruger simţi că seara era încheiată.

*

* *

Martha Garlinski se refugiase discret în baie. Când ieşi, amantul ei era aşezat pe pat, cu capul în mâini.

– Ai vreo problemă? întrebă ea încet.

El răspunse cu un mormăit, apoi, la rândul lui, se duse în baie. Martha Garlinski remarcă faptul că îşi luase cu el telefonul mobil...

*

* *

– Carmen mi-a spus că m-aţi minţit, se răsti Karl Kruger la Malko în telefon. Nu am înţeles nimic...

Deşi furia lui era vădită, vorbea înfundat. Evident, pentru a nu fi auzit.

Malko exulta discret: aşteptase acest telefon de când o întâlnise pe Carmen Wehr.

– Exact, confirmă el. V-am minţit când v-am spus că BBC China nu a fost reţinut. A fost şi, în acest moment, se îndreaptă spre Dubai, unde va ajunge poimâine. Cu un ofiţer american la bord.

Karl Kruger scoase o exclamaţie furioasă.

– Nemernicilor! Iranienii îl vor omorî pe fratele meu. Mi-aţi...

– Depinde de dumneavoastră, răspunse Malko. Dacă faceţi ce vă spun, fratele dumneavoastră va fi în siguranţă. Am făcut în aşa fel încât iranienii să nu sesizeze nimic, dacă nu ne facem publică victoria. BBC China va debarca centrifugele şi va pleca a doua zi. Americanii care sunt la bord vor coborî discret, iar echipajul nu va pune piciorul pe uscat. Apoi, prietenii dumneavoastră iranieni vor putea prelua încărcătura.

Karl Kruger avea impresia că-şi pierde capul.

– Nu înţeleg, mărturisi el. De ce au mai reţinut-o?

– Vă voi explica mai târziu, făcu Malko. Aceasta este versiunea „soft". Dacă nu îmi daţi ceea ce vreau, reţinerea cargoului BBC China va fi făcută publică şi, atunci, fratele dumneavoastră riscă să aibă probleme.

– Nemernicule! făcu printre dinţi Karl Kruger.

Malko, fără a simţi vreo simpatie pentru industriaş, zise pe un ton calm:

– Nu este un război de catifea, *Herr* Kruger. Viaţa fratelui este în mâinile dumneavoastră. Sunt cazat la hotelul Kreuz. Aştept răspunsul dumneavoastră. Inutil să vă mai trimiteţi ucigaşii, nu sunt singur.

– Ce vreţi, *exact*?

– Mijlocul de a opri încărcătura care trebuie să plece din Malaysia şi care poate permite asamblarea a 50 000 de centrifuge tip P.2.

– Dacă fac asta, iranienii mă vor omorî, bâigui Karl Kruger.

– După părerea mea, vor începe cu fratele dumneavoastră, făcu Malko glacial. Dar, dacă faceţi ceea ce vă cer, nimeni nu va muri şi vă voi asigura securitatea. Fără a mai vorbi de cele zece milioane de dolari pe care Agenţia vi le-a promis.

Aveţi termen până mâine dimineaţă. Nu vă voi mai suna.

*

* *

Comunicaţia fu oprită. Karl Kruger închisese.

Malko îşi zise că acesta mai avea o scăpare: să povestească totul iranienilor, să le livreze cele 50 000 de centrifuge şi CD ROM-urile de la Abdul Quader Khan. Chiar dacă pierdea încărcătura de pe BBC China, vor face afacerea în continuare. Karl Kruger ar avea curajul să-şi asume riscul?

În acest caz, Malko eşua.

Cu destule pagube colaterale.

CAPITOLUL XXIII

Prin geamurile sediului firmei *Khalid Jassim General Trading*, de la etajul al şaisprezecelea al clădirii Sheikh Rachid, nr. 66 de pe Al Maktoum Street, nu se vedeau decât marea şi deşertul, mai nou pichetat de turnuri tot mai maiestuoase şi la fel de goale...

Dubaiul se scufunda, copleşit de zecile de milioane de dolari de împrumuturi neplătite şi de nebunia grandorii şeicului Al Maktoum. Parcările aeroportului internaţional erau pline de vehiculele abandonate de proprietarii lor care fugiseră de criză şi de închisoare. De fapt, toţi „expatriaţii" se îndatoraseră până în gât pentru a cumpăra bunuri imobiliare pentru un viitor radios.

Doar că locatarii nu veniseră niciodată şi, în Dubai, când ai datorii, mergi la închisoare... Atunci, mii de „expatriaţi" şi-au abandonat casa, maşina cumpărată pe credit, au scos cât au putut de pe cărţile lor de credit şi au luat avionul.

Fără intenţia de a mai reveni.

În aparenţă, Dubaiul îşi continua viaţa de miraj, se inaugurau turnuri la rând, erau mereu la fel de multe ambuteiaje, dar locuitorii originari, care îşi plimbau *dişdaşa* de un alb imaculat prin

centrele comerciale, începeau să aibă privirea pierdută.

Fritz Kruger îşi întoarse privirea de la marea de un albastru imaculat pentru a răspunde la interfon.

– Doi domni întreabă de dumneavoastră, îl anunţă Gupta, secretara sa indiană.

– Invitaţi-i şi aduceţi ceai, ordonă imediat elveţianul.

Ocoli biroul pentru a se duce să-i întâmpine. Doi bărboşi cu gulerele desfăcute, cu costume prost croite şi o privire vie, îl salutară cu o politeţe exagerată, cu mâna pe inimă şi se prezentară:

– Hossein Maddavi şi Ruhollah Nasseri.

Nu îl vizitau niciodată aceleaşi persoane. Poate pentru a evita o prea mare familiaritate care putea duce la corupţie. Iranienii suspectau orice contact cu străinii. Chiar şi cei ca Fritz Kruger, care le aduceau mari servicii.

Imediat ce luară loc în jurul mesei joase, Hossein Maddavi scoase din servieta sa nouă un pachet mare de fistic şi o cutie de prăjituri orientale „Turkish Delight", cumpărată, desigur, de la aeroport, şi i le întinse lui Fritz Kruger.

– *Befar me*[1]...

Le mulţumi şi aşteptă ca secretara indiană să le aducă ceaiul şi fursecurile pentru a trece la subiect.

[1] Vă rog.

– Cred că BBC China soseşte mâine, începu Ruhollah Nasseri.

Fritz Kruger înclină afirmativ din cap.

– Întocmai, am primit un mail de la căpitan. Cred că voi putea să vă remit documentele pentru transferul încărcăturii care vă este destinată, mâine la sfârşitul după-amiezii.

Cei doi iranieni zâmbiră, arătându-şi dinţii extrem de albi, contrastând cu negrul părului lor.

– Este perfect, concluzionară ei. Voiam doar să abordăm două puncte cu dumneavoastră. Mai întâi, am sosit dimineaţă de la Sharjah, iar corespondentul nostru ne-a dat ceva pentru dumneavoastră.

Fritz Kruger făcu un gest încurcat.

– Poate aştepta până mâine! Când veţi primi documentele.

– Suntem la hotel, la Metropolitan Palace, iar aceasta ne împiedică să păstrăm o sumă importantă asupra noastră. Vă cer să o acceptaţi *acum*.

În acelaşi timp, se ridicase pentru a aşeza pe birou o servietă uzată.

Fritz Kruger se încurcă în mulţumiri. Era o plăcere să lucreze într-un aşa climat de încredere... ceştile de ceai erau goale, iar cei trei bărbaţi nu mai aveau nimic să-şi spună.

Ruhollah Nasseri scoase atunci o hârtie din buzunar şi zise:

– V-ar fi posibil să ne procuraţi trei sute de tone metrice de aluminiu Grade 6061 şi 6082?

Mecanic, Fritz Kruger începu să noteze impasibil. Fără să-şi schimbe impresia. Iranienii erau tot mai gurmanzi... Ştia perfect că acest metal le-ar permite să fabrice piese pentru centrifuge. Iar trei sute de tone metrice era mult...

Cu o voce timidă, Ruhollah Nasseri adăugă:

– Cred că firma *Bikar Metal*, din Singapore, produce acest gen de aliaj. Am mai cumpărat deja de la ei.

Fritz Kruger îşi permise un zâmbet.

– Da, dar nu trei sute de tone metrice... Va dura ceva, dacă acceptă.

– Sunt sigur că dumneavoastră i-aţi putea convinge, adăugă iranianul. Preţul lor va fi acceptat, bineînţeles, cu marja dumneavoastră.

În privinţa plăţilor, iranienii nu se zgârceau niciodată. Pentru acest gen de cumpărături, dispuneau de fonduri nelimitate.

Odată ce au livrat mesajul, cei doi se ridicară în acelaşi timp. Hossein Maddavi îi întinse lui Fritz Kruger o carte de vizită.

– Ar fi bine ca aluminiul comandat să fie expediat către *Aryash Trading Company*, ale cărei date le aveţi aici.

Elveţianul îi conduse pe cei doi clienţi până la lift, se întoarse în birou şi deschise servieta lăsată de cei doi iranieni. Era plină cu dirhami din Emirate. În mod normal, trebuiau să fie pentru cele două milioane de dolari, prima de livrare a celor 500 de centrifuge P.2.

Apăsă pe butonul interfonului.

– Gupta!

Indianca apăru imediat. Fritz Kruger îi arătă servieta.

– Mergeţi la *Golden Land Building*, la Sikka. Să schimbe ăştia în dolari. Apoi, mergeţi la Barclay's şi faceţi o depunere în contul Vaduz.

Imediat ce aceasta plecă, desfăcu *Khaleej Times* pe care încă nu avusese timp să-l citească. Dubaiul, slavă Domnului, era încă una din ultimele ţări unde băncile nu te dădeau afară când veneai cu valiza de bani. Pe plan financiar, era o mare gaură neagră pe care nimeni nu avea chef să o clarifice.

După ce parcurse cotidianul care reproducea mai ales ultimele declaraţii ale şeicului Al Maktoub, decise că era timpul să se destindă şi formă numărul din memoria telefonului mobil. Dând peste o voce adormită.

– *Da?*

Alexia era una dintre cele mai frumoase prostituate rusoaice din Dubai şi nu simţea criza. Instalată într-un *diwan*[2] din Jumeria Beach, trăia ca o prinţesă, înconjurată de servitoare indiene care îi satisfăceau cu entuziasm tendinţele ei bisexuale.

Fritz Kruger o vedea de două sau trei ori pe lună, având un libido destul de modest.

– Eu sunt, Fritz, zise el. Eşti liberă în seara asta?

---

[2] Vilă.

Rusoaica Alexia căscă, se gândi câteva secunde şi zise:

– Da.

– OK. Vom lua cina la Jumeira Beach Hotel. Trec să te iau.

Ar fi încă o seară de 5000 de dolari, dar începea să se sature de Dubai, după patru ani în acest „paradis". Epuizând toate plăcerile, nu mai avea decât o idee: să regăsească păşunile din cantonul St. Gall. Conştiincios, vru totuşi să-şi anunţe fratele în legătură cu plata făcută de iranieni.

Trebuia totuşi să împărtăşească o veste bună.

*

* *

Inspectorul Deleaval termină de recitit pe ecranul calculatorului său raportul despre dubla crimă din piaţa Jean Marteau. Era destul de satisfăcut de modul în care condusese ancheta. Graţie colaborării exemplare a jandarmeriei.

Jandarmii îi permiseseră să-i identifice pe presupuşii asasini. Şi asta datorită contravenţiei aplicate maşinii Polo negre.

Inspectorul Deleaval se dusese chiar el la ambasada Iranului, la nr. 28 de pe Petit Saconnex, unde fusese primit de un diplomat iranian extrem de politicos, care îi declarase că acea maşină le fusese furată, în urmă cu trei zile, în timp ce staţiona în faţa clădirii ambasadei.

Nu putea deci să dea poliţiei niciun indiciu despre ocupanţi.

Poliţistul elveţian se prefăcuse că îl crede. Singurul aspect pozitiv: maşina nu fusese găsită, deci trebuia să se afle în continuare în mâinile asasinilor damei de companie.

Graţie mărturiei femeii care îi lăsase să intre în imobilul de la nr. 3 din piaţa Jean Marteau, aveau semnalmentele aproximative. Doi bărbaţi foarte înalţi, îmbrăcaţi în negru, unul având craniul ras, aparent străini. Aveau ADN-ul lor şi amprente luate de la locul crimei, dar trebuia să le compare cu cele ale presupuşilor asasini care erau fugari.

Jeff Deleaval semnalase numărul de înmatriculare al Poloului negru către toate secţiile de poliţie din Confederaţie, precum şi la posturile de frontieră. Nu mai aveau decât să aştepte.

Din partea sa, poliţistul elveţian era convins că cei doi asasini erau iranieni, dar nu avea nicio probă.

*

* *

Din cauza decalajului orar dintre Dubai şi Elveţia, Fritz Kruger îl sunase pe fratele său Karl relativ devreme, pe la ora şase. În acea zi, Karl nu avea chef să se trezească. Avea impresia că, rămânând bine mersi sub pături, problemele vor dispărea. Cu atât mai mult cu cât Martha, imediat ce se trezise, coborâse să pregătească un *frühstück* solid, dar îi administrase, între croissant şi cafea, o felaţie de patru stele. Când ea voia, merita medalia de aur.

Întins pe spate, cu ochii închişi, Karl Kruger apucă maşinal telefonul de la primul sunet. Numele fratelui său apăru pe ecran şi o doză uriaşă de adrenalină îi tăie răsuflarea.

Ce se petrecea la Dubai?

Vocea relaxată a fratelui său îl linişti imediat. Era grăbit să-l anunţe pe Karl vestea cea bună: iranienii plătiseră. În avans.

Fără să-şi dea seama că îşi crucifica fratele. Acesta trăsese repede concluzia acestui „fericit" eveniment. Dacă iranienii veneau a doua zi să ia documentele de transfer şi aflau că preţioasa lor marfă fusese reţinută de americani, nu veneau cu o valiză de bani.

– Eşti acolo? întrebă Fritz, surprins de lunga tăcere a fratelui său.

– Da, da, făcu Karl cu o voce răguşită de emoţie.

– Pari ciudat.

– E bine, am o uşoară gripă.

– Bine. Mă duc să iau masa, concluzionă Fritz. Pe mai târziu.

Karl Kruger închise şi rămase să privească tavanul din lemn.

Numărătoarea inversă începuse.

Dacă voia să-şi salveze fratele, trebuia să reuşească să scape de cei trei iranieni. Iar asta nu avea să fie uşor.

Decizia fu luată repede. În câteva clipe, era îmbrăcat şi îi zise Marthei:

– Mergem la fabrică.

Ea era deja în picioare. Karl Kruger tocmai îmbrăca o canadiană când Hormouz Khodar apăru, zâmbind.

– Ieşiţi?

– Da, mă duc la fabrică. Voi rămâne acolo la prânz.

Iranianul îl privi neîncrezător.

– Vreţi să vă însoţesc?

– Nu, nu este cazul...

Era deja afară. Carmen îi ţinea deschisă portiera din spate a Maybach-ului.

– Merg mai întâi să-mi iau ţigări, îi zise el.

Chiar înainte de a ajunge la centrul comercial, zări Poloul negru care îi urmărea, cu cei doi iranieni.

Hormouz Khodar nu avea încredere în el.

Cum va scăpa de urmărirea lor?

CAPITOLUL XXIV

Abia când ajunse în faţa clădirii CETEC, Karl Kruger găsi soluţia.

– Intraţi cu maşina în *Werk*[1] îi ordonă el lui Carmen.

Ajungând în faţa porţii culisante, „şoferiţa" claxonă uşor şi un muncitor se grăbi să deschidă unul dintre panouri, închizându-l imediat în urma Maybach-ului.

Surprins, Darius Chafa, aflat la volanul Polo-ului, nu avu prezenţa de spirit să-l urmeze şi opri ceva mai departe, într-o parcare înzăpezită. Deloc îngrijorat. Nu exista decât o singură ieşire.

*

* *

Malko tocmai terminase convorbirea cu Malcolm Honeywell, când telefonul îi afişă numărul lui Karl Kruger.

Pulsul îi sări în aer de fericire.

---

[1] Atelier.

– Alo, *Herr* Kruger?

– Unde sunteţi?

Vocea elveţianului era stresată, aproape gâfâită.

– La Kreuz.

– Voi fi acolo în cinci minute.

Malko întoarse capul spre Chris Jones şi Milton Brabeck, întinşi pe fotoliile inconfortabile, deprimaţi. Frigul nu le făcea bine.

– Avem musafiri, anunţă Malko. Prietenul nostru, Karl Kruger.

– Chiar este un prieten?

– Depinde de zi, recunoscu Malko. Asiguraţi securitatea perimetrului. Poate fi urmărit de nişte răufăcători.

*

* *

După ce examinase câteva documente, Karl Kruger ieşi şi îi zise secretarei:

– Dacă sunt căutat la telefon, le spuneţi că sunt jos, în atelier. Carmen, vino.

„Şoferiţa" o luă înaintea lui pe scări şi se îndreptă spre portiera din spate.

– Nu, deschideţi portbagajul, ordonă Karl Kruger.

Surprinsă, Carmen Wehr stătu puţin pe gânduri, apoi apăsă pe butonul telecomenzii care deschidea portbagajul Maybach-ului.

– Mergem la hotelul Kreuz! zise Karl Kruger. Parcaţi maşina în curte.

Se dusese la portbagaj, se căţără pe margine şi reuşi să se aşeze înăuntru, nu fără dificultate. Maybach-ul era spaţios, dar cei o sută nouăzeci şi cinci de centimetri ai elveţianului începeau cu greu în acest spaţiu îngust.

Respectuoasă, Carmen închise portbagajul şi se urcă la volan. Era prima dată când îşi transporta patronul în astfel de condiţii.

Ieşind pe poarta culisantă, zări în partea dreaptă Poloul cu cei doi iranieni. Aceştia văzură că maşina era goală şi nu se clintiră. Hormouz Khodar le ordonase să-l urmărească pe Karl Kruger, nu pe Carmen.

Aceasta, înainte de a ajunge la Kreuz, privi de mai multe ori în retrovizoare: nu o urmărea nimeni.

Abia ajunşi în curtea hotelului, deschise portbagajul din interior. Când coborî din maşină, Karl Kruger ieşise deja din portbagaj, sub privirea mirată a unei angajate a hotelului, care nu era obişnuită să vadă clienţii onorabilului stabiliment de vază sosind în acest mod.

Karl Kruger se îndrepta deja spre intrare.

*

* *

Urcară imediat în camera lui Malko, lăsând „gorilele" în hol. Karl Kruger îşi trase un scaun şi îl înfruntă pe Malko. Avea cearcăne sub ochi, privirea fixă şi riduri mari în jurul gurii.

– Iranienii se duc mâine să ia nişte hârtii de la Fritz, zise el din prima. Ce se va întâmpla?

Malko îi susţinu privirea.

– Depinde de dumneavoastră.

– Adică?

– Dacă îmi daţi *acum* informaţiile care să permită blocarea materialelor aflate în Malaysia, nu se întâmplă nimic. Iranienii o să descarce containerele şi le vor transporta unde vor dori ei.

– Îmi juraţi?

Malko ridică din umeri.

– *Herr* Kruger, nu este un joc. Aşa se va întâmpla.

– Dar, dacă iranienii vor descoperi că materialele din Malaysia au fost interceptate, îl vor omorî pe fratele meu.

– Trebuie să-i spuneţi fratelui dumneavoastră ca, imediat ce va preda documentele iranienilor, să ia primul avion spre Elveţia. Sau îi putem asigura o protecţie la faţa locului. Este suficient să se prezinte la consulatul S.U.A., la etajul 21 din World Trade Center, la capătul autostrăzii Sheikh Zaied, şi să ceară cu James Woodruff. Are ordine pentru a-l prelua pe fratele dumneavoastră în cadrul unui program de protecţie a martorilor.

Karl Kruger notase febril indicaţiile date de Malko. Ridică privirea, deschise gura, apoi o închise. În momentul în care trebuia să facă pasul fu cuprins de ameţeală.

Malko simţi că trebuia să-l ajute. Când începi să trădezi, ai întotdeauna dificultăţi.

– Pentru Malaysia, preciză el, aşteptăm ca fratele dumneavoastră să fie în siguranţă – la Dubai ori în altă parte – pentru a acţiona.

– Iar eu?

– Veţi beneficia de aceeaşi protecţie. Dar cred că cel mai indicat ar fi să vă lăsaţi arestat. În închisoare, în Elveţia, veţi fi cel mai în siguranţă.

– În închisoare! exclamă Karl Kruger, înspăimântat, dar nu am fost niciodată la închisoare!

– Este alegerea dumneavoastră, făcu Malko, dar îi cunosc pe iranieni. Pot fi foarte răi. Iar în cazul dumneavoastră, riscaţi să devină agresivi...

Karl Kruger îşi privea picioarele. Rămase tăcut secunde interminabile, apoi zise cu o voce stinsă:

– Toate materialele destinate Iranului se află la Shah Alam, în uzina firmei *Scomi Precision Engineering*. Trebuie îmbarcate în patruzeci şi opt de ore în portul Dickson.

– Este cam vag, remarcă Malko.

Karl Kruger băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase un teanc de documente pe care i le întinse lui Malko.

– Iată documentele de încărcare cu toate numerele containerelor destinate Iranului. Sunt subliniate cu verde.

Umerii îi căzuseră şi îşi aprinse o ţigară cu mâna tremurândă. Ştiind că viaţa sa va lua o altă turnură. Totuşi, Malko avea impresia că nu-i spusese totul.

– Bineînţeles, avertiză acesta, dacă mă păcăliţi, consecinţele vor fi extrem de grave pentru integritatea dumneavoastră fizică.

– Vă spun adevărul, zise elveţianul. Acum, pot pleca?

– Unde mergeţi?

– Acasă.

– Apoi?

– Nu ştiu. La mare?

– Şi iranienii?

– Imediat ce le certific plecarea materialelor din Malaysia şi le dau aceeaşi listă ca şi dumneavoastră, vor pleca.

– Şi CD ROM-urile? întrebă Malko.

Karl Kruger parcă prevăzuse întrebarea şi zise pe un ton perfect natural:

– Este o legendă! Abdul Quader Khan a minţit. Pentru a se acoperi. *El* le-a vândut iranienilor. Apropo, mi-aţi promis zece milioane de dolari. Când îi voi primi?

– Când operaţiunea va fi încheiată, aveţi cuvântul meu.

Se lăsă o tăcere lungă, apoi Karl Kruger îşi întinse silueta lungă.

– Plec. Sunaţi-mă când sunteţi gata să-mi daţi banii. O să-l anunţ pe fratele meu. Sper să nu fac o prostie.

– Nu cred, zise Malko, deschizându-i uşa.

Îl conduse până în curte şi îl privi cum se urcă în portbagajul Maybach-ului. Imediat ce acesta fu închis, se apropie de Carmen Wehr.

– Mulţumesc, zise el. Aş vrea să vă mai cer un serviciu. Mă puteţi anunţa când Karl Kruger se va decide să părăsească Haag?

– O voi face, promise ea.

– La orice oră, insistă Malko.

Privi Maybach-ul ieşind din curte, întrebându-se ce manevră îi pregătea Karl Kruger.

*

* *

Când Maybach-ul ieşi din nou din uzina CETEC, Poloul negru îl urmă, după ce iranienii verificaseră prezenţa lui Karl Kruger în maşină.

Fără surprize, se întoarseră la cabană şi elveţianul dispăru înăuntru.

*

* *

Malko închise. Conversaţia cu Malcolm Honeywell, şeful staţiei CIA la Geneva, fusese scurtă. Americanul îi trimitea de urgenţă un curier pentru a recupera documentele date de Karl Kruger, cu maşina. Chiar dacă lua o cursă Geneva–Zürich, ar fi durat prea mult, iar vremea nu permitea utilizarea elicopterului.

Bucuria lui Malko era umbrită de un gând sumbru. Karl Kruger cedase prea uşor. Trebuia să urmărească ceva. Nu să-i păcălească pe americani, ceea ce ar fi fost prea periculos. Deci, avea CD ROM-urile pe care le voiau iranienii.

Misiunea lui Malko nu ar fi completă decât dacă va împiedica această recuperare care, pe termen lung, se putea dovedi şi mai periculoasă

decât livrarea centrifugelor. Nu mai avea decât un lucru de făcut: să nu-i scape deloc pe iranieni din ochi.

Deoarece Karl Kruger putea, foarte bine, să aibă CD ROM-urile la el. În acest caz, ar trebui să le ia de la Hormouz Khodar, înainte ca acesta să fugă în Iran.

*
* *

Karl Kruger îi întinse teancul de hârtii lui Hormouz Khodar, aşezat de cealaltă parte a mesei de stejar închis la culoare.

Darius Chafa şi Mahmoud Toman stăteau pe canapeaua veche în spatele lor, ca nişte cerberi.

– Iată tot ceea ce aveţi nevoie pentru a recupera containerele, când vor ajunge la Dubai. Am lăsat necompletat numele firmei care va face transferul. Îl treceţi voi. Vedeţi că nu am fost la fabrică degeaba...

Iranianul citi rapid teancul de acte şi îl băgă în buzunar, cuprins de o bruscă empatie faţă de Karl Kruger.

– Ar trebui să veniţi în Iran, propuse el, să vizitaţi ţara noastră. Este foarte frumoasă.

– Poate altă dată, făcu evaziv industriaşul elveţian. Pentru moment, cred că o să merg undeva la soare... Vă întoarceţi la Geneva în seara asta?

Hormouz Khodar rămase impasibil şi zise pe un ton mieros:

– *Herr* Kruger, cred că mai avem un punct de rezolvat.

– Ce punct?

– Ştiţi. Am discutat ieri...

Karl Kruger scutură din cap.

– Nu am aceste documente.

Iranianul îşi apropie faţa de pasăre de pradă de a lui şi zise în şoaptă:

– Le aveţi şi le vreau. Contra a zece milioane de dolari.

Cum interlocutorul său tăcea, adăugă, cu o nuanţă de ameninţare în glas:

– Am primit ordin să recuperez aceste CD ROM-uri cu orice preţ...

– Adică?

Iranianul nu răspunse. Karl Kruger îşi zise că putea să mai urce preţul. Se ridică.

– Cred că nu mai avem nimic de discutat, *Herr* Khodar. Mi-am onorat angajamentele.

Ajunsese deja pe scări când îl auzi pe Hormouz Khodar pronunţând câteva cuvinte în farsi. Imediat, Darius Chafa şi Mahmoud Toman îi tăiară calea.

Într-o clipă, îi răsuciră braţele la spate şi îi legară încheieturile cu un laţ din plastic.

Hormouz Khodar rămăsese impasibil. Cum Karl Kruger îl înjura, îi zise calm:

– *Herr* Kruger, nu am timp de pierdut. Vreau aceste două CD ROM-uri. Ştiu că le aveţi. Ca să vă fac să vă răzgândiţi, o să vă închid în subsol, în timp ce Darius şi Mahmoud se vor distra cu frumoasa dumneavoastră prietenă Martha. Când vă va povesti ce i-au făcut, poate că vă va face să

vă răzgândiţi. Dacă nu este cazul, îi voi lăsa să se distreze cu *dumneavoastră*. Dar nu în acelaşi mod. Sunt nişte băieţi curajoşi, dar pot fi şi foarte răi, şi foarte inventivi. Când lucrau la *Vavak*, cei pe care-i interogau au mărturisit întotdeauna.

Vorbi din nou în farsi şi cei doi iranieni îl traseră pe Karl Kruger pe scările spre subsol, în timp ce acesta se zbătea şi vocifera.

*

* *

Martha Garlinski nici măcar nu se întoarse când auzi uşa camerei deschizându-se.

– Ai terminat? întrebă ea.

Fiindcă nu primi răspuns, se întoarse şi rămase încremenită. Cei doi iranieni tocmai intraseră în cameră. Din privirile lor înţelese ce voiau şi urlă:

– Dispăreţi! Îl sun pe Karl.

Calmi, îşi dăduseră jos paltoanele negre lungi, rămânând în puloverele groase şi pantalonii negri din pânză. Apoi îşi scoaseră puloverele, dezvelindu-şi piepturile musculoase, tatuate cu arabescuri albastre.

Martha îi privea, neclintită. Nici măcar nu mai putea ţipa. O încadrară. În timp ce Darius o ţinea de mâini, Mahmoud îi tăie calm hainele cu un pumnal. Mai întâi caşmirul, apoi pantalonul din piele, după care sutienul şi slipul. Simţind lama pe piele, Martha îşi reveni şi ţipă.

Imediat, vârful pumnalului îi înţepă gâtul.

– Cuminte! făcu Mahmoud, altfel...

Întâlni privirea lucind de dorinţă a lui Darius. Acesta, cu aceleaşi gesturi calme, îşi desfăcu cureaua, îşi scoase ghetele şi îşi scoase pantalonul negru. Un sex care îi păru disproporţionat polonezei întindea chilotul din bumbac negru.

Iranianul băgă mâna şi scoase afară sexul.

Martha se întoarse, simţind ceva cald şi tare apăsându-i pe fund.

Mahmoud se dezbrăcase şi el şi se freca de fesele ei cu un zâmbet pofticios.

Brusc, ea urlă:

– Karl!

Fu ultimul ei ţipăt. Mahmoud îi aplecă faţa spre sexul lui uriaş şi ea, înspăimântată, îl lăsă să-i pătrundă în gură. În timp ce era aplecată spre el, simţi sexul celuilalt iranian tatonându-i între fese şi penetrându-i brutal pântecul. Sufocată de sexul din gură, nu putu scoate decât un geamăt slab.

Apoi, cei doi iranieni se aşezară cu prada lor pe blana de urs polar de lângă pat. Martha se zbătea frenetic şi disperat. Aceasta îi amintea de relatarea mamei sale, violată la doisprezece ani de o întreagă trupă de tanchişti sovietici. Foarte repede, nu se mai gândi la nimic, ocupată doar să se zbată. Darius, înfipt în continuare în ea, o trăsese peste el. Mahmoud, care îi abandonase gura, îngenunche în spatele ei. Martha scoase un ţipăt ascuţit de pisică în timp ce membrul enorm îi penetra sfincterul.

Acum, prinsă la mijloc între cei doi bărbaţi, nu mai putea decât să geamă.

*
* *

Karl Kruger, buimac, se lăsă tras afară din subsol de către Hormouz Khodar, care îl împinse spre scări.

– Să mergem să vedem unde sunt prietenii noştri! zise vesel iranianul.

Deschise uşa camerei şi îl împinse pe Karl Kruger, cu mâinile legate la spate, înăuntru. Elveţianul se opri, înmărmurit.

Darius Chafa, rezemat de marginea patului în faţa Marthei, se folosea de gura ei ca de un sex, ţinând-o pe tânără de părul blond strâns în coadă. Mahmoud o penetra pe la spate.

Hormouz Khodar îi apostrofă în farsi, iar aceştia se opriră, schimbând câteva cuvinte cu şeful lor. Acesta se întoarse spre Karl Kruger şi zise pe un ton monden:

– S-au folosit fiecare de câte trei ori de ea, dar nu au obosit...

Martha Garlinski îl privea pe Karl Kruger absentă, cu ochii înnebuniţi.

– Încetaţi! făcu elveţianul cu o voce schimbată, plin de ruşine.

Ar fi trebuit să ştie că nu putea blufa cu iranienii.

Nemilos, Hormouz Khodar insistă.

– Sunteţi dispus să-mi daţi ce doresc?

– Da, făcu dintr-o suflare Karl Kruger.

Hormouz Khodar zise câteva cuvinte celor doi bărbaţi care se ridicară în picioare şi se îm-

brăcară la loc, ca nişte câini bine dresaţi. Martha nu se mişca, întinsă, impudică şi jalnică pe blana de urs polar.

*

* *

Karl Kruger golise la rând trei pahare de Kirsch[2], dar mâinile încă îi tremurau. Aşezat în faţa lui, Hormouz Khodar îl privea cu ochi de entomolog şi zise pe un ton blând:

– Nu trebuie să fiţi supărat pe mine, *Herr* Kruger, am primit nişte ordine. La noi, când ordinele nu se execută, consecinţele sunt foarte grave. Ar fi trebuit să le înţelegeţi, pentru a evita acest incident, să zicem, deranjant.

Martha Garlinski era tot în cameră, iar Karl Kruger se gândea la momentul în care va înfrunta privirea ei. Încercă să uite. Îşi zise că, toată viaţa, îi va detesta pe iranieni. Dar acum, trebuia să scape şi să nu piardă pe toate planurile.

Pentru a prelua iniţiativa, se străduí să zică pe un ton ferm:

– Vom pleca mâine dimineaţă foarte devreme, să luăm ceea ce trebuie să vă dau. Se află în seiful unei bănci, la o oră distanţă. Nu vă voi înmâna CD ROM-urile decât după ce veţi efectua, sub controlul bancherului meu, un virament irevocabil de zece milioane de dolari. După aceea, nu mai vreau să vă văd niciodată. Niciodată.

---

[2] Lichior.

– Am aprobare să fac ceea ce îmi cereţi, încuviinţă Hormouz Khodar. Voi aranja lucrurile din această seară. La ce oră vreţi să plecăm?

– Ora şapte. Va fi încă noapte. Vom lua Audiul.

– Foarte bine. Noapte bună, concluzionă iranianul.

Ascunzându-şi satisfacţia. Dacă ar reveni în Iran cu CD ROM-urile, ar putea pretinde conducerea unui departament al *Etta'alat*. De acum, succesul era aproape în mâna lui.

CAPITOLUL XXV

Telefonul mobil al lui Malko sună la ora şapte dimineaţa. Convorbirea nu dură decât câteva secunde.

– Vor pleca în curând! îl informă Carmen Wehr cu o voce înăbuşită, înainte de a închide.

Malko sări deja din pat. Nu îi luă decât câteva secunde pentru a-i alerta pe Chris Jones şi Milton Brabeck, apoi se întâlniră toţi în holul pustiu al hotelului. Era încă întuneric şi ningea. Malko se urcă la volanul Mercedesului, iar Chris lângă el. Parcurse cele câteva sute de metri până în parcarea service-ului Skoda.

Parcă între alte două vehicule şi stinse farurile. De unde era, vedea peluza înzăpezită a cabanei lui Karl Kruger. Câteva ferestre erau luminate: informaţia dată de Carmen părea bună. Nu aşteptă decât vreo zece minute până să vadă mai multe persoane ieşind din cabană. Mai întâi, Karl Kruger, uşor de recunoscut după statura înaltă, urmat de Hormouz Khodar, aproape la fel

de înalt ca el, şi de ceilalţi doi iranieni, în eternele lor paltoane negre şi lungi.

Karl Kruger şi Hormouz Khodar se îndreptară spre maşina Audi cu numere de înmatriculare FL, în timp ce ceilalţi doi se duseră la Poloul negru.

Când cele două vehicule trecură prin faţa lui Malko, ocupanţii lor nici nu întoarseră măcar capul. Aşteptă puţin, apoi înaintă cât să vadă în ce parte a autostrăzii E 13 pornesc.

Cele două vehicule trecură pe podul de peste autostrada E 13, ceea ce însemna că se îndreptau spre St. Gall.

Malko demară imediat, urmând acelaşi traseu, şi ajunse în urma Poloului negru care urma Audiul.

Nici Martha Garlinski, nici Carmen Wehr nu erau între pasageri, niciunul nu avea bagaje. Prin urmare, Karl Kruger nu se întorcea la Genthold. Prezenţa celor trei iranieni lăsa de înţeles că este o „deplasare de afaceri" care nu putea avea decât un singur obiectiv: predarea CD ROM-urilor de la Abdul Quader Khan lui Hormouz Khodar, contra unei substanţiale compensaţii financiare.

Dacă Malko înţelegea bine, planul industriaşului elveţian era aproape perfect: lua cele zece milioane de dolari de la CIA şi beneficia de protecţia americană pentru că divulgase secretele celor două livrări de materiale „sensibile" către Iran, apoi recupera o sumă, cu siguranţă foarte

importantă, în schimbul CD ROM-urilor pe care se jurase că nu le-a avut vreodată.

Malko acceleră uşor: nu voia să rişte să piardă Poloul din ochi.

Era puţină circulaţie pe autostradă, dar Mercedesul trecea complet neobservat, mai ales pe ninsoare.

Unde avea să-l ducă Karl Kruger?

*

* *

Karl Kruger conducea ca un robot. Somnoros şi nervos. Când urcase în cameră, cu o seară înainte, o găsise pe Martha Garlinski adormită, peste pat, tot dezbrăcată şi, cu siguranţă, burduşită de somnifere. Prezenţa ei îi amintise, dacă mai era nevoie, de ferocitatea „prietenilor" săi iranieni.

Era nerăbdător să scape de tot, dar se întreba dacă nu îi vor întinde o capcană, pentru a recupera CD ROM-urile fără să plătească.

Pentru a avea toate şansele de partea lui, nu le spusese la ce bancă mergeau în St. Gall. Agenţia locală a Băncii Cantonale din Zürich, vizavi de Stiftskirche, în plin centrul oraşului. Acolo, cunoştea pe toată lumea de mult timp şi nu se temea să fie trădat.

Hormouz Khodar se întoarse spre el şi întrebă pe un ton neutru:

– Este departe?

Nici el nu ştia dacă mergeau spre St. Gall ori altundeva. Era acelaşi traseu şi pentru a ajunge la Zürich.

– Nu, făcu sec industriaşul elveţian.

De ieri seară, nu reuşea să-i susţină privirea iranianului. Cuprins de o ură viscerală şi o teamă care îi chircea stomacul.

Pentru prima dată în viaţă, descoperea violenţa, adevărata violenţă, fără suflet. Un simplu mijloc de control... Căută să se calmeze zicându-şi că, în câteva ore, totul se va rezolva. Va fi posesorul unui capital considerabil şi va scăpa de iranieni. Se apropiau de St. Marghreten, acolo unde E 13 se întâlnea cu E 1, cu o bifurcaţie spre frontiera austriacă, foarte aproape.

Zări o maşină alb cu albastru a poliţiei rutiere, poziţionată la capătul unei lungi linii drepte, chiar înainte de St. Marghreten, şi se întrebă dacă, cu această vreme, dădeau multe amenzi.

Chiar şi în condiţii normale, elveţienii germani rulau ca nişte melci, darămite pe ninsoare... Se apropiau de lacul Constance, invizibil din cauza ninsorii. Îşi zise că în cel mult două ore va fi bogat.

*

* *

Sergentul Urs Zumstein, de la poliţia rutieră a cantonului St. Gall, pornise ştergătoarele pentru a vedea cât de cât şoseaua. Fără să-şi facă iluzii că va depista vreun exces de viteză.

Lângă el, coechipierul său, Peter Volkart, moţăia. Deodată, Urs Zumstein văzu trecând prin faţa sa un Polo negru şi avu timp să observe că era înmatriculat în cantonul Geneva.

Instantaneu, revăzu nota urgentă transmisă în urmă cu două zile: poliţia cantonală din Geneva căuta un Polo negru în care se puteau afla presupuşii asasini a două femei.

Îi dădu un cot lui Peter Volkart, care tresări, şi zise:

– Tocmai am văzut un vehicul suspect. Mergem. Uite pe foaie numărul de înmatriculare al unui Polo negru căutat de colegii din Geneva.

Demară rapid şi, fără să pornească girofarul, se lansă în urmărirea maşinii negre, în timp ce coechipierul său examina foaia prinsă de o copertă din lemn fixată de parbriz cu o ventuză.

– Este 525813 GE, anunţă el. Un Polo negru.

Urs Zumstein nu îi răspunse, ocupat să depăşească mai multe maşini. Deşi rula foarte repede, avu nevoie de câteva zeci de minute pentru a ajunge din urmă Poloul, după ce depăşise un Mercedes, şi acesta cu numere de Geneva.

– Asta e! făcu deodată Peter Volkart! Este maşina căutată.

– O să verificăm, zise şeful patrulei. Nu cred că sunt tipii căutaţi, dar trebuie să vedem.

Porni sirena şi girofarul albastru de pe capotă.

*

* *

Darius Chafa simţi cum îi îngheaţă sângele în vine când văzu luminile maşinii de poliţie. După câteva secunde, urletul sirenei îl făcu să intre în panică.

Mahmoud Toman se întoarse şi văzu maşina alb cu albastru, la câţiva metri în urma lor. Înjură printre dinţi şi zise:

– Opreşte-te, probabil am mers prea repede...

Nicio secundă nu îşi imagina că Poloul putea fi legat de ei şi de dubla crimă.

Darius Chafa scutură din cap.

– Nu îmi place...

Mahmoud Toman zise, agasat:

– O să încercăm să scăpăm de ei! Au staţie radio şi îi vor anunţa pe cei din faţă. Nu te panica. Suntem în Elveţia şi aici te arestează dacă rulezi cu trei kilometri peste viteza legală.

Pe jumătate convins, Darius Chafa încetini şi opri pe acostament, lăsând Audiul cu Hormouz Khodar să-şi continue drumul. În retrovizoare, zări maşina de poliţie oprindu-se la trei metri în urma lor. Una dintre portiere se deschise, apărând un poliţist în uniformă, care veni spre Polo. Iranianul remarcă tocul pistolului deschis. Şi el băgă mâna în palton şi îşi recuperă pistolul Glock, aşezându-l pe podea.

Poliţistul ajunsese în dreptul portierei. Ciocăni uşor în geamul pe care Darius îl coborî imediat.

– *Autobahn polizei*, zise el în germană. *Papieren bitte.*[1]

Darius Chafa scutură din cap.

– Nu înţeleg.

Imediat, poliţistul repetă aceleaşi cuvinte într-o franceză lentă şi aproximativă.

Darius Chafa întinse paşaportul şi certificatul maşinii. Poliţistul le luă şi se îndreptă spre spate, verifică numărul de înmatriculare, apoi reveni cu acelaşi mers lent şi se opri în dreptul portierei.

– Coborâţi, vă rog, ordonă el.

Darius Chafa tocmai deschidea portiera, când o bubuitură violentă zgudui habitaclul. Poliţistul se dădu înapoi şi îi căzu cascheta, din şoc. Avea o pată mare, roşie, pe obrazul stâng.

Mahmoud Toman tocmai îl împuşcase cu Glockul lui în timp ce era atent la colegul său.

Fără să ezite, sări din maşină şi, ţinând pistolul automat cu amândouă mâinile, începu să golească restul încărcătorului înspre parbrizul maşinii de poliţie unde se afla al doilea poliţist.

*

* *

Peter Volkart avu impresia că trăieşte un coşmar, văzându-l pe colegul său căzând pe spate şi rămânând întins pe jos. Ecoul împuşcăturii

[1] Poliţia rutieră. Actele dumneavoastră, vă rog.

ajunsese slab la el şi nu reuşea să-şi creadă ochilor.

Agitat, deschise tocul pistolului şi apucă Sig Sauerul, în timp ce deschidea portiera.

Văzu un bărbat care alerga spre maşină, nişte lumini roşii şi primi un glonţ în cap.

Apeluri înnebunite se auzeau în staţia radio de la bord, de la Centrală, care întreba ce se întâmplă.

*

* *

– Plecăm! strigă Mahmoud Toman, aşezându-se în scaun. Trebuie să ieşim de pe nemernica asta de *Autobahn*!

Darius Chafa era atât de nervos, încât cală motorul. Zgomotul sec al unui încărcător nou care intra în mânerul Glockului reuşi să-l enerveze. În Iran, trăiseră deja momente dificile, dar se aflau mereu de partea bună a situaţiei.

– Ne-or fi recunoscut! zise Mahmoud. Dă-i drumul.

Darius băgă în viteză şi acceleră la maximum. Nu merse mult. O maşină neagră tocmai apăru din spatele maşinii de poliţie şi se opri, blocându-i, după un minunat viraj scurt.

Poloul, prins între acest vehicul şi maşina de poliţie, nu se mai putea mişca!

Se deschiseră trei portiere şi ieşiră trei bărbaţi. Doi, la fel de înalţi ca ei, iar un al treilea, mai mic. Toţi trei aveau armele în mâini.

Darius Chafa şi Mahmoud Toman ieşiră şi ei din Polo, cu armele în mâini.

*

* *

Când maşina de poliţie pornise girofarul, Malko înţelesese imediat.

– Au reperat Poloul, îi zise lui Chris Jones. Rămânem în urma lor.

Cele două „gorile" tocmai îşi scoteau artileria. În timp ce conducea, Malko scoase Glockul 22 de la curea şi îl puse pe genunchi.

Când maşina de poliţie se opri, făcu şi el la fel, oprindu-se la vreo zece metri în urma lor.

– *Holy cow*! zise Chris Jones cu o voce gâtuită.

Tocmai îl vedea pe unul dintre poliţiştii care controla Poloul căzând pe spate şi rămânând nemişcat pe asfalt.

Apoi, al doilea ocupant al Poloului ieşi şi alergă spre maşina de poliţie trăgând, după care se întoarse.

Malko demară cu câteva secunde în urma Poloului, accelerând cumplit, apoi opri brusc, blocând celălalt vehicul. Abia oprise Mercedesul, că Milton Brabeck deschise portiera cu umărul.

– *Let's roll*![2] făcu el sobru.

[2] Să-i dăm drumul.

Chris Jones trase primul, urmat de Malko. Fără să se concentreze, goleau încărcătoarele asupra celor doi iranieni, care ripostau.

Sunetul împuşcăturilor dură secunde interminabile. Malko se concentrase asupra tipului ras în cap. Cu plăcere, îl văzu clătinându-se, apoi căzând, în timp ce trăgea. Nici măcar nu-i mai era frică. Gândindu-se la cele două femei masacrate.

Liniştea se lăsă brusc.

Cei doi iranieni erau la pământ, ţinând în continuare armele în mâini.

Chris, Milton şi Malko se apropiară cu atenţie, zăriră chiulasele celor două Glockuri deschise, realizând că adversarii lor trăseseră vreo douăzeci de gloanţe spre ei.

Chris Jones îl privi pe Malko, apoi pe Milton Brabeck, zicând cu o voce ciudată:

– Un nenorocit de miracol!

Efectiv, niciunul dintre cei trei nu fusese atins, în ciuda numărului de gloanţe. Superstiţios, Milton Brabeck făcu semnul crucii. Malko se întreba dacă trebuia să-i mulţumească cerului sau destinului.

Niciunul dintre ei nu avea nici măcar o zgârietură.

Maşinile treceau pe autostradă, fără să bănuiască drama, şoferii fiind concentraţi la condus. Malko îşi reveni primul.

– Karl Kruger şi Hormouz Khodar sunt înainte! reaminti el. Trebuie să-i prindem din urmă.

Era deja la volan. Zăpada cădea tot mai tare şi curând nu mai văzu girofarurile maşinii de poliţie rămasă nemişcată. Din contră, văzu şi altele, pe celălalt sens, care alergau, cu sirenele urlând, spre locul confruntării.

Foarte repede, înţelese că nu va ajunge din urmă Audiul şi încetini.

Furios şi frustrat.

La ce folos dacă Hormouz Khodar intra în posesia CD ROM-urilor?

Or, nu ştia deloc unde mergeau.

Nebun de furie, lovi volanul.

– S-a terminat!

Fără să vrea, cei doi iranieni, lăsându-se masacraţi, salvaseră misiunea şefului lor.

CAPITOLUL XXVI

Malko repornise spre St. Gall, cu creierul încins, când îi veni o idee. Cineva îl cunoştea bine pe Karl Kruger, fiind mereu cu el: Carmen Wehr.

Febril, formă numărul „şoferiţei". Aceasta răspunse imediat, cu o voce bulversată.

– Ce se întâmplă? întrebă Malko. Nu păreţi în regulă.

– Eu da, dar biata Martha! Nemernicii s-au purtat ca nişte bestii cu ea.

Îi relată calvarul amantei lui Karl Kruger.

– Nu vor mai viola pe nimeni, zise Malko.

La rândul lui, îi povesti ce se întâmplase pe E 13, concluzionând:

– Sunt sigur că Kruger a plecat cu Hormouz Khodar pentru a-i da CD ROM-urile pe care le deţine şi care, ajunse pe mâna iranienilor, ar putea declanşa catastrofe.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse Carmen, dar *Herr* Kruger lucrează cu Banca Cantonală din Zürich, filiala St. Gall. Poate că acolo se duc. Stiftskirche Platz. În centru.

– Să sperăm că se duce acolo! oftă Malko.

Închise şi acceleră. Douăzeci de minute mai târziu, intra în St. Gall. Întrebă doar de două ori pentru a găsi Stiftskirche Platz.

Nu fu nevoit să caute prea mult timp. Agenția Băncii Cantonale din Zürich se afla lângă vechea biserică. Prima mașină pe care o văzu în parcarea rezervată clienților fu Audiul cu numere de Liechtenstein al lui Karl Kruger.

*

* *

Karl Kruger și Hormouz Khodar fuseseră invitați într-o mică sală de conferințe, cu cafea și gustări. Reprezentantul autorizat al băncii nu sosea decât la ora nouă.

Hormouz Khodar rupse tăcerea apăsătoare. Nu își explica dispariția celor doi oameni ai săi, dar, pentru moment, nu era principala sa grijă. Poate avuseseră un accident sau o pană.

– Cum vreți să procedăm? întrebă el.

Karl Kruger redevenise mai sigur.

– *Herr* Kurt Meier va sosi dintr-o clipă în alta. Lucrez cu el de ani de zile și am încredere totală în el. În primă fază, mă voi duce la seiful meu împreună cu el pentru a lua CD ROM-urile care vă interesează. I le voi da lui după ce îi voi comunica, în prezența dumneavoastră, instrucțiunile mele.

– Adică?

– Îi veți comunica elementele necesare transferului din contul pe care îl controlați a zece milioane de dolari, într-un cont pe care i-l voi desemna eu. Este vorba de un virament „swift", instantaneu. Imediat ce *Herr* Meier va avea confirmarea băncii receptoare, vă va remite cele două CD ROM-uri.

Hormouz Khodar rămase tăcut câteva clipe, apoi zise:

– Şi dacă nu este nimic pe CD ROM-uri?

Karl Kruger îl privi cu un zâmbet slab.

– Va trebui să vă luaţi de Abdul Quader Khan... Nu, glumesc: am văzut o parte din ele. Este exact ceea ce căutaţi.

Din nou linişte. Iranianul căuta disperat să depisteze o eventuală escrocherie, dar nu vedea. Nu va viziona pe calculatorul unei bănci elveţiene planurile Bombei...

Cu o voce încordată, în care puse cât mai multă răutate, îi zise lui Karl Kruger:

– Sunt obligat să am încredere în dumneavoastră, dar dacă mă veţi înşela, vă voi ucide, pe dumneavoastră şi pe fratele dumneavoastră, pe tatăl dumneavoastră, prietena dumneavoastră şi pe toţi membrii familiei dumneavoastră.

Karl Kruger nu avu timp să răspundă. Uşa tocmai se deschisese, apărând un tip corpolent, cu părul gri, rar, dat pe spate, şi nişte ochi uimitor de albaştri.

– *Herr* Kruger! zise el cu o voce fermecătoare. Ce surpriză plăcută.

Îi întinse mâna lui Hormouz Khodar şi se prezentă:

– Kurt Meier, reprezentantul autorizat al acestei bănci, al cărui vechi şi fidel client este *Herr* Kruger. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Karl Kruger îi explică şi, după câteva minute, plecară spre sala seifurilor, lăsându-l pe iranian în mica sală de conferinţe.

*
* *

Malko se apropiase de bancă pentru a examina Audiul. Neştiind când aveau să iasă din bancă Karl Kruger şi Hormouz Khodar.

Se întoarse şi inima îi sări din piept. O maşină de poliţie tocmai ajungea şi oprea în spatele Mercedesului unde se aflau Chris Jones şi Milton Brabeck.

Doi poliţişti coborâră şi încadrară vehiculul. Trei minute mai târziu, cele două „gorile" ieşeau, încadrate imediat de poliţişti. Malko nu mai înţelegea. De ce se interesau ei de Mercedes?

Pe când cei doi americani discutau cu poliţiştii, o a doua maşină de poliţie se alătură primei şi fiecare american urcă în câte una din maşinile de poliţie, care se îndepărtară.

Malko luă telefonul mobil. Imediat ce îl auzi pe Malcolm Honeywell, îl puse la curent cu ultimele evenimente şi concluzionă:

– Sunt în faţa băncii unde se află Karl Kruger împreună cu Hormouz Khodar. Probabil recuperează cele două CD ROM-uri de la Abdul Quader Khan. Nu pot să acţionez. Trebuie să interveniţi pe lângă poliţia din St. Gall pentru ca Milton şi Chris să nu aibă necazuri.

– Nu au făcut nimic... ilegal? întrebă neîncrezător, şeful staţiei CIA.

– Nu, îl asigură Malko. În afară de faptul că au doborât pe asasinii a doi poliţişti elveţieni. Riscă mai degrabă o decoraţie. Vă las.

*
* *

Rămas singur în sala de conferinţe şi profitând de aşteptare, Hormouz Khodar sună pe telefonul mobil al lui Darius Chafa. Acesta răspunse greu şi, când iranianul zise „Darius", se lăsă o linişte scurtă, apoi o voce cu puternic accent *schwitzer Deutsch* întrebă:

– Cine sunteţi? Aici, *Autobahn Polizei*.

Hormouz Khodar se grăbi să închidă, cu pulsul în aer. Acum îşi explica dispariţia celor doi oameni ai săi.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschise, apărând Kurt Meier. Acesta din urmă, cu un zâmbet, îi întinse un plic galben iranianului.

– *Herr* Kruger mi-a cerut să vi-l dau. Vom merge la el, în biroul meu.

Hormouz Khodar deschise febril plicul, descoperind două CD ROM-uri.

Care puteau conţine orice... Oricum, era prea târziu: banii daţi de Pasdarani se aflau de acum într-un cont de care nu ştia nimic.

Îl urmă pe reprezentantul autorizat al băncii până într-un modest birou unde Karl Kruger fuma o ţigară. Acesta se uită la ceas şi zise:

– Cred că ne putem întoarce la Haag, de acum.

Se despărţiră de Kurt Meier şi coborâră la parter.

Hormouz Khodar ieşi primul. Remarcând instantaneu un bărbat care stătea în picioare, cu

mâinile în buzunarele paltonului închis la culoare, la doi metri de uşa băncii.

Agentul CIA care îl urmărea pe Karl Kruger de la revelionul de la Marbella.

Avu impresia că primeşte un pumn în faţă: în cele din urmă, Karl Kruger îl trăsese pe sfoară, dar nu cum crezuse el. Se întoarse cu viteza unei cobre, nebun de furie, întâlnind privirea mirată a lui Karl Kruger, şi îi zise:

– Nemernicule!

Fără să-l lase pe elveţian să deschidă gura, scoase un Walther PPK din geacă şi, de aproape, trase de trei ori în abdomenul lui Karl Kruger. Acesta se clătină, cu gura deschisă, ducând mâinile la abdomen. Abia în acel moment Hormouz Khodar îşi aminti de agentul CIA şi se întoarse spre el.

Cu câteva secunde întârziere.

Văzu ţeava armei îndreptată spre capul său, o lumină portocalie, apoi o alta şi, după aceea, nu mai văzu deloc.

*

* *

Malko se aplecă asupra corpului întins în faţa uşii Băncii Cantonale din Zürich, pipăind rapid buzunarele. În partea dreaptă, găsi un plic din carton galben. Îl deschise, văzu cele două CD ROM-uri şi îl închise la loc, băgându-l în buzunar. Privi în jurul său: nimeni nu părea să remarce incidentul. Se îndreptă rapid spre Mercedes, apoi realiză că nu avea cheile. Se întoarse:

oamenii începeau să iasă din bancă, adunându-se în jurul celor două cadavre.

Poliţia nu avea să întârzie.

Fără să ezite, se îndreptă spre Stiftskirche şi deschise una dintre uşi.

În penumbra naosului distinse vreo zece femei care se rugau. Liniştea era absolută. Discret, se aşeză pe un scaun şi, imediat, îşi deschise mobilul.

Când îl auzi pe Malcolm Honeywell, îi explică în şoaptă situaţia:

– Am CD ROM-urile, confirmă el, dar Chris şi Milton sunt în mâinile poliţiştilor, nu ştiu de ce. Ar trebui să veniţi să mă recuperaţi.

– Inutil! răspunse şeful staţiei CIA, tocmai au fost eliberaţi. Era un simplu control fiindcă maşina avea numere de Geneva, iar asasinii jandarmilor aveau *şi ei* o maşină înmatriculată în Geneva. Veţi putea pleca împreună. Veniţi *direct* aici. Ceea ce tocmai aţi recuperat este dinamită.

Când Malko ieşi din Stiftskirche, îi văzu imediat pe Chris Jones şi Milton Brabeck lângă Mercedesul negru.

Două maşini de poliţie se opriseră în faţa Băncii Cantonale din Zürich, delimitând un perimetru de securitate în jurul celor două cadavre întinse la intrare, sub privirea uimită a unor trecători.

Malko se îndreptă calm spre Mercedes. Faţa lui Chris Jones se lumină.

– Eram neliniştiţi. Unde eraţi?

– La biserică, făcu Malko. Ne întoarcem.

Mercedesul se îndepărtă fără ca polițiștii să-i acorde atenție; fusese deja verificat.

*

* *

Era încă frig la Liezen, deși era februarie. Malko, întors de patru zile, tocmai privea cum bulele din paharul său de șampanie se ridicau, când Alexandra intră în bibliotecă. Aceasta se dezbrăcă de eleganta vestă din piele, foarte cambrată, descoperind un pulover bej, un pantalon de călărie și cizme.

– Tremuri afară! zise ea. Îmi dai niște șampanie?

Malko luă sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1999 din frapiera de cristal și îi umplu paharul.

Alexandra, cu paharul în mână, se așeză lângă el pe canapeaua roșie care fusese martora multor îmbrățișări.

– Îmi pare rău, făcu tânăra, nu am avut timp să mă schimb.

Cunoștea reținerea lui Malko pentru ținuta sport. Totuși, el zâmbi. Pantalonii de călărie îi aminteau de anii din trecut, când Alexandra îi îmbrăca pentru a-l provoca.

– Nu-i nimic, zise el.

Calm, îi desfăcu cureaua din piele roșie și începu să descheie fermoarul. Deranjat de un ciocănit de la ușa bibliotecii.

– *Herein*![1] strigă Malko.

[1] Intră.

Era Elko Krisantem cu o tăviţă din argint pe care se afla o foaie de hârtie.

– Acest fax tocmai a sosit pentru dumneavoastră, *Eure Hoheit,* făcu majordomul turc, înainte de a ieşi.

Malko privi faxul. Era un decupaj din cotidianul *Khaleej Times* din Dubai, care anunţa că o misterioasă explozie afectase grav instalaţiile nucleare din Natanz, în Iran.

Malko puse faxul jos şi se întoarse la pantalonul de călărie. De această dată, Alexandra nu se opuse şi închise ochii când el termină de descheiat fermoarul, apoi îi băgă mâna până la chilotul din satin.

Începu să o mângâie încet, iar tânăra depărtă uşor picioarele pentru a-l ajuta.

Viaţa era minunată.

SFÂRŞIT

Malko se trezi, simțind cum o răsuflare caldă îi mângâia fața şi gâtul.

– Încetează, mă gâdili! făcu el încântat.

Nu-şi mai amintea decât că adormise peste Liza Herrgot după ce făcuse dragoste cu ea.

Răsuflarea caldă se îndepărtă şi Malko deschise ochii. Mai întâi, nu văzu decât un cer pal, slab luminat de razele soarelui la răsărit.

Întorcând capul, întâlni privirea pofticioasă a unui magnific tigru regal, în mod evident foarte interesat de acest mic dejun picat din cer.

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Agenda Kosovo**
- **Poloniu 210**
- **Dosarul K**
- **Întoarcere la Shangri-La**
- **Libanul roşu**
- **Al-Qaida atacă! 1**
- **Al-Qaida atacă! 2**
- **Omorâți-l pe Dalai Lama**
- **Primăvară la Tbilisi**
- **Piraților!**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 1**
- **Bătălia pentru rachetele S-300**
- **Capcana din Bangkok**
- **Lista Hariri**

Lei 10,00

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-465-5